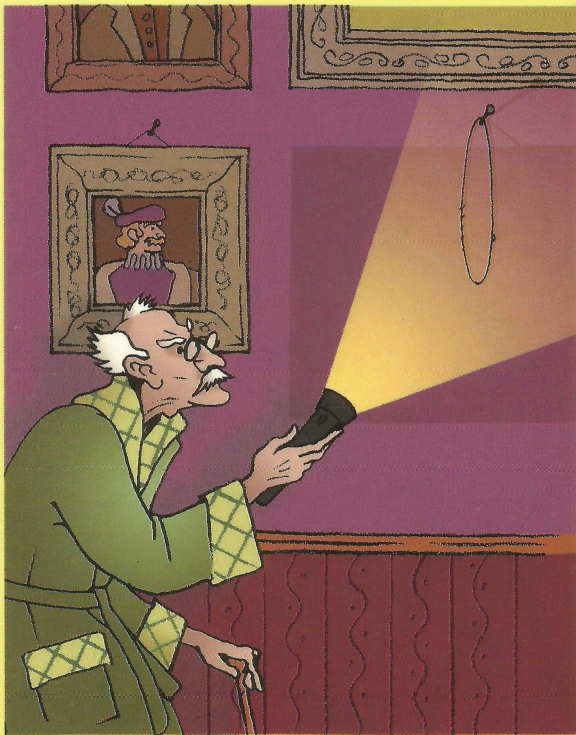

P.G. Wodehouse

Un Pelican
la Castelul
Blandings

CLASICII MODERNITĂȚII

Seria de literatură universală a BIBLIOTECII POLIROM
este coordonată de Denisa Comănescu.

P.G. Wodehouse, *A Pelican at Blandings*

Copyright © by The Trustees of the Wodehouse Estate
© 2005 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
WODEHOUSE, P.G.

Un Pelican la Castelul Blandings/P.G. Wodehouse;
trad. de Carmen Toader – Iași : Polirom, 2005

ISBN 973-46-0114-8

I. Toader, Carmen (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

P.G. Wodehouse

Un Pelican la Castelul Blandings

Traducere de Carmen Toader

**POLIROM
2005**

Pelham Grenville Wodehouse s-a născut în 1881 la Guildford. A studiat la Dulwich College. După o scurtă perioadă în care a lucrat ca funcționar de bancă în cadrul Hong Kong and Shanghai Bank, se dedică în totalitate carierei de jurnalist și scriitor, vânzându-și povestirile diverselor publicații. Se căsătorește în 1914; în 1955 devine cetățean american. În cele peste o sută de cărți ale sale a descris ca nimeni altul viața idilică de provincie a englezilor din epoca edwardiană. Celebre printre scrierile sale sînt cele două serii: seria Castelului Blandings, proprietatea lordului Emsworth, înconjurată de grădini feerice, unde sosesc mereu impostori și mai tot timpul se fură cîte ceva, și seria majordomului Jeeves, personaj mult mai inteligent decît stăpînul său, Bertie Wooster, care rezolvă în moduri extrem de ingenioase și de ilare problemele celor din jurul său. Adevărate capodopere umoristice, romanele lui Wodehouse au fost traduse în peste treizeci de limbi (inclusiv în japoneză și în arabă). În anul 1944, tirajele operelor sale depășiseră deja cinci milioane de exemplare, moment după care nimeni nu a mai putut să le numere. În Statele Unite, în Rusia și în multe țări europene există chiar cluburi pentru studierea operei lui P.G. Wodehouse. A scris și versuri pentru mai multe comedii muzicale de succes, pe muzica lui George Gershwin, Cole Porter și Irving Berlin. În 1975, cu cîteva săptămîni înainte de a muri, Wodehouse a primit titlul de Cavaler pentru serviciile aduse Imperiului Britanic.

În *Un pelican la Castelul Blandings*, îl redescoperim pe mai vechea noastră cunoștință, aiuritul lord Emsworth. În mijlocul verii, tihna acestuia e făcută harcea-parcea de sosirea neașteptată a surorii lui, firoasa lady Constance Schoonmaker, care îl instalează și pe ducele Alaric cel cîrcotaș în apartamentul dinspre grădină. Despre tabloul adus de duce, care înfățișează un nud culcat, lordul spune că seamănă ca două picături de apă cu purceaua sa premiată. Castelul Blandings se preschimbă cît ai zice pește într-un adevărat viespar unde mișună hoți, șarlatani și inimi înamorate despărțite. Din fericire, onorabilul Galahad, membru ilustru al Clubului Pelican, vine la fața locului, în urma strigătului de ajutor al lordului, pentru a rezolva lucrurile.

1

1

Ziua de vară se apropia de sfârșit și amurgul se așternuse peste Castelul Blandings, ascunzînd privirii crenelurile străvechi, întunecînd suprafața argintie a lacului și făcînd-o pe purceaua suverană de Berkshire a lordului Emsworth, Împărăteasa din Blandings, să părăsească zona descoperită a cocinei sale și să se retragă în șopronul acoperit, unde dormea de obicei. Crezînd cu evlavie în dictonul cine se scoală de dimineață departe ajunge, întotdeauna se ducea la culcare cam pe la ora asta. Numai dormind opt ore pe noapte, reușește o purcea să se țină la înălțime și să-și mențină tenul acela de școlăriță.

Privat de compania ei, cu care se delectase încă de după masa de prînz, Clarence, al nouălea conte de Emsworth, stăpînul acestui ținut privilegiat, merse agale și visător înapoi în casă, merse agale și visător în biblioteca cea mare, care era una dintre trăsăturile caracteristice ale clădirii, și tocmai mergea agale și visător spre scaunul lui favorit, cînd Beach, majordomul, intră ducînd o tavă încărcată. Îi aruncă privirea aceea confuză care atît de des atrăgea critica – „Of, pentru numele lui Dumnezeu, Clarence, nu mai sta acolo holbîndu-te ca un pește” – din partea surorilor sale, Constance, Dora, Charlotte, Julia și Hermione.

— Hă? făcu el. Ce-i? adăugă mai apoi.

— Cina, Înălțimea voastră.

Chipul lordului Emsworth se însenină. Își spusese în sinea lui că ar fi trebuit să-și dea seama că exista o explicație simplă pentru tava aceea. Puteai să te bizui pe Beach că ține totul sub control.

— Bineînțeles, da. Cina. Categorie. Întotdeauna mi-o iau la ora asta, nu-i așa? Și de curînd mi-o iau aici, deși nu-mi aduc aminte din ce motiv. De ce îmi iau cina în bibliotecă, Beach?

— Am înțeles că Înălțimea voastră preferă să nu mănînce în sufragerie cu domnul Chesney.

— Care domn?

— Domnul Howard Chesney, Înălțimea voastră, prietenul din America al domnului Frederick.

Încruntătura buimacă ce începuse să se întindă pe fruntea lordului Emsworth se evaporă ca aburii respirației de pe o lamă de ras. Încă o dată, Beach, cu acea minte lucidă a sa, risipise ceața misterului care amenința să rămînă nedescifrat.

— A, da, domnul Howard Chesney. Domnul Howard Chesney, sigur, prietenul din America al domnului Frederick. Îl hrănește cineva, ai idee?

— Da, Înălțimea voastră.

— N-aș vrea să moară de foame.

— Nu, Înălțimea voastră.

— Își ia cina?

— Domnul Chesney a plecat la Londra cu trenul de după-amiază, Înălțimea voastră, plănuiind, din cîte am înțeles, să se întoarcă mîine.

— Aha. Pesemne o să-și ia cina acolo. La restaurant sau așa ceva.

— Probabil, Înălțimea voastră.

— Ultima oară cînd mi-am luat cina în Londra am fost cu domnul Galahad într-un loc de pe una dintre străzile alea de pe lîngă Leicester Square.

Zicea că îi stîrnește o nostalgie sentimentală pentru că în tinerețe a fost atît de des dat afară de acolo. Se chema într-un fel sau altul, parcă, dar am uitat cum. Chestia asta miroase bine, Beach. Ce e?

— Pulpă de miel, Înălțimea voastră, cu cartofi fierți.

Lordul Emsworth primi informația cu o înclinare satisfăcută a capului. Mîncare englezească bună și simplă. Ce diferență, se gîdea el, față de vremurile crîncene din trecut, cînd sora lui, Constance, fusese *Führer* la Castelul Blandings. Sub oblăduirea ei, la cină trebuia să te îmbraci elegant, să te așezi la masă, probabil, alături de o droaie de oaspeți înfiorători, să ai parte de un șir de feluri hidoase de mîncare cu nume franțuzești și să te agiți incredibil de mult dacă ți se întîmpla să-ți înghiți butonul pentru plastronul cămășii și îl înlocuiai cu o agrafă de hîrtie din alamă.

— Și, adăugă Beach, căci era un bărbat căruia îi plăcea să fie scrupulos de exact, spanac.

— Capital, capital. Și după aia?

— Budincă cu dulceață, Înălțimea voastră.

— Excelent. Cu mult gem, sper.

— Da, Înălțimea voastră. I-am dat instrucțiuni doamnei Willoughby...

— Cine e doamna Willoughby?

— Bucătăreasa, Înălțimea voastră.

— Credeam că o cheamă Perkins.

— Nu, Înălțimea voastră, Willoughby. I-am dat instrucțiuni să aibă grijă și să nu se zgîrcească la gem.

— Mulțumesc, Beach. Îți place budinca cu dulceață?

— Da, Înălțimea voastră.

— Cu gem din belșug?

— Da, Înălțimea voastră.

— E esențial, asta cred. Dacă nu are mult gem, nu merită să mănânci budincă cu dulceață. În regulă. Să mi-o aduci cînd sun, bine?

— Prea bine, Înălțimea voastră.

Rămas singur, lordul Emsworth se înfipse plin de entuziasm în mîncarea englezească bună și simplă, meditînd în același timp la uluitoarea îmbunătățire a condițiilor din castel de cînd sora lui, Constance, se căsătorise cu tipul ăla american, James Schoonmaker, și plecase să locuiască în New York. Mai mult, Providența, niciodată meschină cînd se ocupa de bunăstarea unui bărbat merituos, avusese grijă să nu-l pîndească pericolul ca vreuna dintre celelalte surori să-i ia locul. Cînd se întîlniseră ultima oară, o jignise atît de profund pe Hermione, încît nici nu-și mai vorbeau, iar în ce le privește pe Dora, Charlotte și Julia, ele nu părăseau niciodată Londra decît pentru a se duce în stațiuni mondene de pe Riviera sau din Spania. Pericolul unei vizite din partea vreuneia dintre ele era atît de neînsemnat, încît putea fi scos din discuție și nu trebuie să ne surprindă aproape deloc că, atunci cînd Beach a adus budinca cu dulceață, el era într-o dispoziție atît de euforică, încît probabil nici n-ar fi observat dacă gemul care o însoțea n-ar fi fost într-o cantitate suficientă. Fratele lui, Galahad, spusese odată că i se părea o tîmpenie să aibă surori și că ar fi trebuit să pună încă de la început piciorul în prag, dar era aproape la fel de bine și să ai surori care se țin la distanță.

Mai exista doar o mică frunză mototolită de trandafir. Fiul lui cel mic, Frederick, acum angajat al unei firme din Long Island City, NY, care producea biscuiți pentru cîini, îl trimisese aiurea

la castel pe individul ăsta, Chesney, cu o scrisoare de recomandare, iar el fusese nevoit să-l invite să rămînă la Blandings, însă anihilase această amenințare a tipului într-un mod ager, luîndu-și toate mesele în bibliotecă și între mese ținîndu-se departe de el. O gazdă poate întotdeauna să rezolve problema unui musafir nepoftit dacă dispune de o anumită șiretenie animalică și n-are nici un dram de conștiință socială.

Își termină budinca cu dulceață și ultima picătură de gem, apoi se duse să-și bea cafeaua în fotoliul unde se destindea întotdeauna cînd era în bibliotecă. Se afla la mică distanță de raftul cu cărți despre porci, care reprezentau principala lui sursă de înviorare mintală. Alegîndu-și una dintre ele, se cufundă în lectură și, abia după o perioadă măricică de timp, atenția i-a fost abătută de la paginile fermecate. I-o atrăsese sunetul care se auzea limpede prin fereastra deschisă, scos de o mașină care trăgea la ușa din față. Se alarmă, iar, cînd puțin mai tîrziu, Beach își făcu apariția, i se adresă cu o voce care tremura de o îngrijorare justificată. De la plecarea lui Connie, la castel veniseră puțini oaspeți, dar știa că stăteau în continuare la pîndă prin vizuinele de prin preajmă și că era posibil ca, în ciuda eforturilor sale, să nu fi reușit să le zdrobească total spiritul de bună vecinătate care îl scandaliza atît de tare.

— Aia a fost cumva o mașină, Beach?

— Da, Înălțimea voastră.

— Dacă mă caută cineva, spune-i că sînt în pat.

— E Înălțimea sa, Înălțimea voastră.

— Hă? Ce? Care Înălțime a sa?

— Lady Constance, Înălțimea voastră.

Pentru o clipă teribilă, lordul Emsworth crezu că celălalt zisese „lady Constance“. În clipa care

i-a urmat, își dădu seama că așa se și întâmplase, și începu să dîrdîie cuprins de o mînie firească. În numeroșii ani de cînd Beach îi fusese mai degrabă prieten la cataramă decît majordom, nu descoperise niciodată la el vreo înclinație de a încerca să fie glumeț, dar acum i se părea clar că individul era pus pe șotii, așa încît clocotea plin de o indignare îndreptățită. Urît din partea lui să dea buzna așa peste el și să spună lucruri de genul ăsta ca un soi de farsă crudă. I-ar fi putut provoca un atac de cord.

Apoi ceața din fața ochilor se risipi și văzu expresia din ochii celuiilalt, cînd îi întâlnește pe ai lui. Era o privire în care tristețea, înțelegerea și mila se împleteau ; privirea cuiva care știa cît de grav era anunțul pe care îl făcuse ; care aprecia la justa valoare felul cum se simțea probabil stăpînul lui și care, dacă relațiile sociale i-ar fi permis-o, l-ar fi bătut ușurel pe cap și l-ar fi îndemnat să se poarte ca un bărbat, căci lucrurile astea ne sînt trimise pentru a ne pune la încercare și a ne face mai înțelepți.

Îl convinse pe lordul Emsworth. Nu se mai simțea distribuit în rolul unui bărbat cinstit pus în ipostaza să-l asiste pe un majordom care se ține de poante. Oricît de hidos ar fi fost adevărul, nu putea fi ocolit.

— Unde e ?

— În sufrageria de chihlimbar, Înălțimea voastră. Înălțimea sa este însoțită de o domnișoară pe nume Polk — după felul cum vorbește, cred, de origine americană.

Cartea despre porci căzuse de mult din mîinile inerte ale lordului Emsworth, la fel ca și pince-nez-ul de pe nas. Îl balansă pe cel din urmă la capătul firului.

— Cred că ar fi mai bine să cobor, spuse el pe o voce joasă și inexpressivă, pornind-o spre ușă cu pași șovăitori.

Lui Beach, care citea uneori romane istorice, deși îi prefera pe Rex Stout¹ și pe Agatha Christie, îi amintea de un aristocrat înfricoșat de pe vremea Revoluției Franceze în drum spre căruța care urma să-l ducă la ghilotină.

1. Scriitor american de literatură polițistă (1886-1975) (n. tr.).

Conform celor de mai sus, lady Constance se găsea în sufrageria de chihlimbar, sorbind sherry și arătînd la fel de înspăimîntătoare și de distinsă ca întotdeauna. Toate surorile lordului Emsworth erau construite pe calapodul unor zeițe grecești necruțătoare, cu excepția Hermionei, care arăta ca o bucătăreasă, iar Connie, în particular, se putea remarca prin aroganța ei aristocratică și prin impetuozitatea privirii. Văzînd-o, îți dădeai seama imediat că este fiica a o sută de conți, tot așa cum, confruntat cu lordul Emsworth, căpătai impresia că ai dat peste fiul a o sută de cicliști vagabonzi. În acest moment, el purta o pereche de pantaloni peticiți din flanelă, o cămașă zdrențuită, o haină de vînătoare cu găuri la coate și avea papuci în picioare. Asta, bineînțeles, pe lîngă expresia temătoare pe care o adopta întotdeauna cînd se trezea în prezența acestei femei înspăimîntătoare. Încă din copilărie îl dominase permanent, tot așa cum i-ar fi dominat și pe Napoleon, pe Attila, hunul, și pe un campion de lupte în ring.

— A, ai venit, Clarence, zise ea și privirea îi transmise mai limpede decît ar fi putut s-o facă vorbele că nu reușise să-i satisfacă gusturile pretențioase în materie de îmbrăcăminte. Fă

cunoștință cu prietena mea, Vanessa Polk, care a fost atît de amabilă cu mine pe vas. Acesta este fratele meu, Clarence, Vanessa, spuse lady Constance cu acea undă de scuză care i se strecura mereu în voce cînd îl prezenta musafirilor. Nu mă învinovăți pe mine, părea ea să zică, nu-i vina mea.

Văzînd-o pe Vanessa Polk, ai fi putut să-ți închipui cu ușurință că se poartă amabil cu oamenii, fie că sînt pe transatlantice, fie că nu, întrucît căldura și blîndețea ei se puteau remarca dintr-o privire. Dacă lady Constance se crispase la vederea lordului Emsworth, aidoma unei zeițe grecești care găsește o omidă în salată, ea îi zîmbi de parcă ar fi așteptat cu nerăbdare de ani de zile să îl întîlnească. Era un zîmbet larg și fermecător, care îi ridică simțitor moralul. Avea senzația, aidoma multor oameni cărora le zîmbea Vanessa Polk, că își găsise o prietenă.

— Îmi pare bine, spuse el cu o cordialitate de care n-ar fi fost în stare puțin mai devreme. Apoi, aducîndu-și aminte una bună, adăugă: Bine ați venit la Castelul Blandings. Mîine, zise el, trebuie să vă arăt pourceaua mea. Nu era o invitație pe care o făcea prea des oaspeților de sex feminin, căci experiența îl învățase că Împărăteasa n-avea însemnătate pentru mințile superficiale, dar în fața lui, credea el, se afla cineva care merita acest privilegiu. Vă plac porcii?

Domnișoara Polk zise că nu cunoscuse prea mulți, dar se înțelesese bine cu aceia care îi ieșiseră în cale, nu schimbaseră niciodată vreo remarcă plină de furie. E acesta, întrebă ea, vreun porc deosebit, iar lordul Emsworth răspunse cu înflăcărare că da.

— Împărăteasa din Blandings, spuse el cu mîndrie în voce, a cîștigat medalia de argint trei ani

la rînd la concursul de Porci Grași de la Expoziția Agricolă din Shropshire.

— Nu se poate!

— Vă pot arăta medaliile. A fost o performanță de neegalat.

— Și cum de a reușit o asemenea performanță?

— A fost hrănită cu grijă.

— Așa m-am gîndit și eu.

— Unii proprietari de porci urmează instrucțiunile altor experți și, din cîte știu, spuse cu încredință lordul Emsworth, obțin rezultate bune, dar eu întotdeauna am avut încredere în Wolff-Lehman. Conform standardelor de nutriție ale lui Wolff-Lehman, un porc trebuie să consume zilnic o cantitate de hrană care să conțină cincizeci și șapte de mii de calorii, două kilograme și jumătate de proteine și douăsprezece kilograme de carbohidrați.

— În afară, bineînțeles, de ultima raită nocturnă la răcitor?

— Caloriile astea sînt în făină de orz, mălai, făină de in și zer. Din cînd în cînd, eu mai adaug din proprie inițiativă cîte un cartof, cîte o banană...

O tuse din aceea scurtă, stridentă și metalică veni dinspre lady Constance. Îl paraliză pe lordul Emsworth precum un glonț. Nu era un bărbat prea sensibil, dar înțelegea că se aștepta de la el să schimbe subiectul. Plin de regrete, dar cu docilitatea unui frate bine dresat, procedă întocmai.

— Doamne sfinte, Connie, zise el cu cît de multă căldură izbuti să adune pe nepregătite, asta e cu siguranță o surpriză. Adică faptul că ești aici. Ce surpriză, o adevărată surpriză.

De această dată, sunetul emis de sora lui n-a mai fost asemenea celui dinainte, bronhial, ci semăna mai degrabă cu unul scos prin trecerea

degetului mare ud peste capacul unui cuptor încins.

— Nu înțeleg de ce-ar fi așa, zise ea acru. Ai primit scrisoarea mea în care îți spuneam că sînt pe vapor.

Lordul Emsworth nu înghițise în sec de cînd intrase în cameră, dar acum o făcu, și pe bună dreptate. Avea senzația bizară că fusese plesnit peste față cu un pește jilav. Se simțea vinovat, conștient fiind că misiva la care se referise ea zăcea de cîteva săptămîni, sigilată, într-un sertar al biroului din cabinetul său. Acum, că era singur, fără un secretar care să-l bată la cap și să-l oblige să observe lucrurile de bun-simț ale vieții, arareori mai deschidea scrisorile dacă nu erau trimise de Asociația Crescătorilor de Porci din Shropshire, Herefordshire și South Wales.

— O, a, da, bineînțeles, sigur, scrisoarea de la tine în care spuneai că ești pe vapor, da, așa e.

— Să-ți împrăpătez memoria, spuneam în ea că vin să-mi petrec vara la Blandings...

Speranța firavă a lordului Emsworth că poate era doar în trecere, în drum spre Dora, Charlotte sau Julia, la una dintre stațiunile acelea ale lor de pe continent, se sufocă și-și dădu obștescul sfîrșit.

— ...și că James o să vină în curînd aici. A fost reținut la New York din pricina unui important contract de afaceri.

Cuvintele „Cine-i James?” începură să se formeze pe buzele lordului Emsworth, dar, din fericire, înainte să le poată emite, ea trecu la alt subiect de discuție.

— A cui e pălăria aia?

Lordul Emsworth nu izbuti s-o înțeleagă. Avea impresia că-l întrebuse a cui e pălăria aia, iar lui întrebarea i se părea enigmatică.

— Pălăria? spuse el năuc. Pălăria? Când te referi la pălărie, vrei să spui pălărie? Ce pălărie?

— Am remarcat o pălărie în hol, mult prea frumoasă ca să fie a ta. Mai stă cineva aici?

— O, a, da, zise lordul Emsworth, lămurindu-se. Un tip... nu-mi amintesc numele lui... Gooch, parcă. Cooper? Finsbury? Bateman? Merryweather?... Nu, am uitat. Frederick l-a trimis încoace cu o scrisoare de recomandare. E aici de cîteva zile. Are mai multe pălării.

— O, înțeleg. O clipă am crezut că e vorba de Alaric. Ducele de Dunstable, un vechi prieten de-al meu, îi explică lady Constance domnișoarei Polk. Nu mă văd cu el pe cît aş vrea de mult, căci locuiește în Wiltshire, dar vine pe aici cît de des poate. Încă puțin sherry, Vanessa? Nu? Atunci o să-ți arăt camera ta. E sus lîngă galeria cu portrete, pe care trebuie neapărat s-o vezi de îndată ce te instalezi. Ai grijă pe scări. Lemnul de stejar lustruit e cam alunecos.

Lordul Emsworth se înapoie în bibliotecă. Ar fi trebuit să fie bine dispus, căci, fără îndoială, avusese noroc în privința acelei scrisori. Connie ar fi putut foarte bine să-l chestioneze și să-l interogheze pînă cînd îngrozitorul adevăr ar fi ieșit la iveală, iar gîndul la consecințele acestui fapt îi îngheța sîngele-n vine. Pentru ofense mult mai puțin grave, fusese deseori cicălit zile întregi. Comentariile ei pe marginea acelei agrafe de prins hîrtia de pe plastronul cămășii lui ajunseseră la mai multe mii de cuvinte și chiar și așa, aparent, fusese de părere că atinsese doar în treacăt subiectul.

Însă ce spusese ea, că avea impresia că ducele de Dunstable ar putea sta la castel, îl zguduise. I se părea ceva de rău augur. Ceasului rău care o adusese pe ea, credea el, i-ar putea intra în cap să pună capac la toate, aducîndu-l și pe duce. Cobe? Poate, dar era o posibilitate care nu trebuia exclusă. Știa că ea simte o afecțiune inexplicabilă pentru acest individ și n-aveai cum să-ți dai seama unde s-ar fi putut ajunge din cauza asta.

Mulți oameni se dau în vînt după duci și nu se opun deloc cînd aceștia vor să fraternizeze cu ei, dar puțini dintre cei care îl cunoșteau pe

Alaric, ducele de Dunstable, căutau să fie în compania lui, iar lordul Emsworth, cel mai puțin dintre toți. Era un bărbat autoritar, convențional și încăpățînat, cu o voce neplăcut de stridentă, ochi bulbucați și o mustață ca de morsă, în care sufla mereu, făcînd-o să zvîcnească precum un fazan țîșnind în zbor și izbutise întotdeauna să-l afecteze negativ pe lordul Emsworth. Galahad, cu talentul lui de a găsi expresii adecvate, se referea în general la duce spunîndu-i „împuțitul ăla“ și în mintea lordului Emsworth nu exista nici o îndoială că o nimerise de minune. Așadar, pe cînd ședea în bibliotecă, cu cartea lui despre porci, se simțea cam neliniștit. Pentru prima dată în viață, proza ei perfectă nu reușea să-l captiveze.

Se prea poate ca singurătatea și încă o abordare a cărții despre porci să fi izbutit pînă la urmă să-l liniștească, dar în acest moment, solitudinea i-a fost invadată, iar cartea îi zbură din mîini, filfiind spre podea. Lady Constance stătea în pragul ușii, iar el, dintr-o singură privire, își dădu seama că nenorocirea era pe cale să-și arate chipul pocit.

— Păi, zău așa, Clarence !

Se chirci sub privirea ei sfidătoare. Galahad, pus într-o situație similară, ar fi întîmpinat-o cu un insolent „Păi, zău așa, adică *ce*?“, însă lui îi lipsea dîrzenia mărețului bărbat.

— Pantalonii ăștia ! Haina asta ! Papucii ăștia ! Nici nu-mi pot închipui ce-o fi crezut despre tine Vanessa Polk. Presupun că s-a întrebat ce caută un vagabond în sufragerie, iar eu a trebuit să spun „El e fratele meu, Clarence“. Niciodată nu m-am mai simțit atît de jenată.

Cîteodată, în crize de genul acesta, lordul Emsworth descoperise că era posibil să-i abați

gîndurile de la chestiunea aflată în fruntea ordinii de zi, deviind conversația înspre alte subiecte. Încercă și acum să facă la fel.

— Polk, spuse el. Este un nume foarte deosebit, nu-i așa? Îmi aduc aminte că am observat cînd am fost în America, la nunta ta, ce nume ciudate au oamenii ăștia. Neptune e unul dintre ele. Tot așa și Stottlemeyer. Iar pe un coleg de-al lui Frederick din concernul ăla al lui de biscuiți pentru cîini îl chema Bream Rockmetteller. Curios, mi se pare mie.

— Clarence!

— Nu că noi n-am avea pe aici unele nume remarcabile. Citeam zilele trecute catalogul Debrett și am dat de un tip pe nume lord Orrery and Cork. Mă întreb cum i te-ai adresa cînd ai face cunoștință cu el. Impulsul natural ar fi să spui „Îmi pare bine, lord Orrery“, dar, dacă ai face așa, n-ar putea să-și îndrepte umerii cam bățos și să zică „*And Cork*“? Ar trebui să-ți ceri scuze.

— Clarence!

— Apropo, individul ăla, Neptune, era șeful unei companii care produce chipsuri de cartofi, chestiile alea micuțe și cu margini curbe pe care le mănînci la recepții. L-am cunoscut la o recepție unde m-a dus Frederick, am intrat în vorbă cu el și întîmplător mi-a spus că firma lui a făcut chiar chipsurile pe care le mîncam. Am zis că ce mică e lumea, iar el a fost de acord cu mine. „Sigur“, a spus el. „E o lume foarte mică, nu încape nici o îndoială“, și am mai mîncat niște chipsuri. A zis că partea cea mai bună atunci cînd lucrezi în domeniul chipsurilor de cartofi este că nimeni nu poate mîncă numai un chips de cartof, iar asta bineînțeles că prinde foarte bine la vînzare. Voia să spună că, odată ce te-ai pus pe mîncat, nu mai ai tăria să te oprești; trebuie

să continui, la început un chips de cartof, apoi încă un chips de cartof, apoi...

— Clarence, spuse lady Constance, nu mai bate câmpii!

El făcu precum i se poruncise și urmă o tăcere în timpul căreia ea își luă un răgaz să aleagă una dintre cele trei remarce ucigătoare care îi veniseră simultan în minte pentru a i-o spune. Pe cînd încă ezita între ele, telefonul sună.

Dacă ar fi fost singur, lordul Emsworth l-ar fi lăsat să sune pînă cînd nu mai putea, căci părerea lui despre răspunsul la telefon era identică cu aceea despre cititul scrisorilor care nu erau trimise de Asociația Crescătorilor de Porci din Shropshire, Herefordshire și South Wales, dar lady Constance, aidoma oricărei femei, era incapabilă de o asemenea atitudine plină de demnitate. Se repezi la instrument, iar el se văzu liber să-și dedice gîndurile numelor și chipsurilor de cartofi. Însă tocmai cînd se pregătea de asta, un cuvînt rostit cu voce tare îl smulse din meditație.

Era cuvîntul „Alaric!“ și îl înțepeni din creștetul capului său chel pînă-n tălpile papucilor lui de casă, pe seama cărora lady Constance voise să comenteze cu o clipă înainte ca telefonul să sune. Se temea de ce-i mai rău.

Și așa se și întîmplă. Cinci minute mai tîrziu, lady Constance plecă de lîngă telefon.

— Era Alaric, zise ea. A avut un incendiu la el acasă și o să stea aici pînă cînd totul revine la normal. Spune că vrea apartamentul dinspre grădină, așa încît mai bine mă duc să mă îngrijesc ca totul să fie aranjat așa cum îi place lui. Vine mîine cu un tren de dimineață împreună cu nepoata sa.

Părăsi camera, iar lordul Emsworth se lăsă pe spate în scaun arătînd ca personajul cel bătrîn

și bun dintr-o melodramă din epoca victoriană pe care răufăcătorul tocmai îl privase de dreptul de achitare a ipotecii. Nu mai simțea nici urmă din entuziasmul blînd pe care era obișnuit să-l simtă cînd vreuna dintre surorile sale pleca de lîngă el. Gîndul la un Castel Blandings în care mișună nu numai Connie, ci și ducele de Dunstable și nepoata lui... probabil, dacă semăna vreun pic cu unchiul ei, una dintre fetele alea cu voce metalică, voluntare, care îl băgau atît de strașnic în sperieți... îl lăsa la fel de jupuit ca peștele plat cu care se delectase la micul dejun.

Preț de cîteva minute, zăcu acolo împietrit. Dar, deși membrele îi erau țepene, creierul său funcționa cu viteza care atît de des însoțește iminența unui pericol. Își dădu seama că se confrunta cu o situație în care nu se putea descurca de unul singur. Avea nevoie de un aliat care să-i sprijine moralul și nu trecu mult timp pînă cînd își dădu seama că doar un singur om putea să ocupe acest post. Se duse la telefon și formă un număr din Londra, iar după ceea ce lui i se păru o eternitate, un glas bine dispus vorbi de cealaltă parte a firului.

— Alo?

— Of, Galahad, behăi lordul Emsworth. Aici e Clarence, Galahad. S-a petrecut un lucru teribil, Galahad. S-a întors Connie.

Cam pe cînd lady Constance urca scara ce ducea la biblioteca din Castelul Blandings, arzînd de nerăbdare să-l înfrunte pe fratele ei, Clarence, și să-i aducă la cunoștință ce credea ea despre scoarța lui externă, un gentleman scund și spilcuit, avînd la ochiul stîng un monoclu cu ramă neagră, plăti taxiul care îl adusese din Piccadilly, intră cu pași mărunți și rapizi pe ușa din față a clădirii Berkeley Mansions, Londra W1, și urcă pînă la etajul al patrulea, unde își avea domiciliul. Se simțea într-o formă fizică excelentă după o cină agreabilă în compania cîtorva dintre numeroșii săi prieteni, iar, pe cînd își începea ascensiunea, fredonă o melodie desprinsă din music-hall-urile de altădată.

Cu treizeci de ani în urmă, ar fi fost un lucru foarte ieșit din comun pentru Galahad Threepwood să se întoarcă acasă atît de devreme, căci în tinerețea lui boemă îi stătuse în obicei ca aproape în fiecare seară să participe la întrunirile de la Clubul Pelicanilor, care rareori luau sfîrșit înainte ca lăptarul să intre în tură – o deprindere căreia, așa cum afirmase dintotdeauna, i se datora sănătatea perfectă de care se bucura acum, la vîrsta mijlocie.

— E într-adevăr o chestie extraordinară, zisese odată o nepoată de-a lui, discutînd despre el cu

un prieten, ca un om care s-a distrat atît de bine, așă cum a făcut-o Gally, să fie atît de înspăimîntător de viguros. Pretutindenii dai de bărbați care au trăit exemplar și apoi o mierlesc cu miile, în vreme ce bătrînul Gally, care veacuri întregi a fost omul de bază la Haig and Haig și, din cîte înțeleg, nu s-a dus niciodată la culcare înainte să împlinească cincizeci de ani, se fițîie de colo-colo, la fel de rozaliu și de plin de zvîc ca totdeauna.

Dar oamenii tind să o ia mai ușurel odată cu scurgerea anilor și acum nu mai avea nimic împotriva să petreacă din cînd în cînd cîte o seară liniștită la el acasă. Astă-seară abia aștepta s-o facă. Clubul Pelicanilor era inert de o veșnicie și, odată cu dispariția lui, îi pierise mare parte din entuziasmul pentru formele mai agitate de viață de noapte.

Deschizînd ușa apartamentului și trecînd prin micul hol înspre salon, a fost surprins să vadă acolo o siluetă umană care măsura camera în lung și-n lat. Firește că aceasta îl sperie, dar nu-i mai dădu sentimentul năprasnic că îl paște o nenorocire iminentă, așă cum s-ar fi întîmplat în tinerețe, cînd o siluetă umană la el acasă ar fi fost aproape sigur un creditor sau un aprod. O clipă mai tîrziu își recunoscuse musafirul.

— Ei, bună, Johnny, băiete. O clipă am crezut că ești o stafie pe care a angajat-o cineva să bîntuie pe-aici. Cum ai intrat?

— Portarul mi-a deschis cu cheia lui.

Gally nu-și putu reține o ușoară încruntătură. Bineînțeles că nu mai conta acum, cînd devenise o persoană respectabilă și solvabilă, dar era o chestiune de principiu. Portarii, credea el, n-ar trebui să lase oamenii să intre. Asta submina întregul edificiu al societății civilizate. Aidoma cuiva care se crispează de durere din cauza unui

junghi dat de o rană veche, își aminti de împrejurarea când, cu mulți ani în urmă, o proprietăreasă îl lăsase să intre în cuibușorul său pe un agent de pariuri cunoscut sub numele de Jerry Judson cel Cinstit, căruia fusese nevoit, din cauza unei lipse de fonduri, să-i rămână dator cu zece lire de la ultima Întreprindere de Primăvară din Newmarket.

— I-am zis că sînt finul tău.

— Înțeleg. Totuși... Cu toate astea... Of, bine, nu contează. Sînt întotdeauna încîntat să te văd.

Gally avea o mulțime de fini, odrasle ale vechilor sale cunoștințe din Clubul Pelicanilor. Aproape toți erau practic orfani, căci puțini Pelicani fuseseră suficient de rezistenți încît să-și permită să ducă viața caracteristică acestei instituții și să le mai și priască. John Halliday, tînărul care trecuse pe la el în seara asta, era fiul răposatului J.D. („Bățosul“) Halliday, unul dintre cei mulți pentru care ritmul vieții de la club se dovedise a fi prea accelerat. Își semnase ultima declarație de credit la patruzeci și ceva de ani și fusese o surpriză pentru cercul lui de prieteni apropiați că izbutise să o ducă pînă atunci.

Scrutîndu-l pe John prin monoclu, la fel ca de fiecare dată când se întâlneau, Gally rămase impresionat de cît de puțin semăna finul lui cu bietul Bățos. Ultimul – un tip minunat, dar, fie vorba-ntre noi, nu pe placul tuturor – arăta, de obicei, aidoma multor alți Pelicani, ca un bărbat foarte mahmur, care dormise îmbrăcat și nu avusese timp să se bărbierească. Primul era îngrijit, dichisit, într-o formă fizică bună și cu o siluetă athletică. Exista în el ceva ce sugera că ar fi un tînăr avocat în plină ascensiune, care în timpul liber joacă mult cel golf și squash și care, într-un mod bizar, chiar așa și era în realitate. Handicapul

său la golf era șase, talentul lui la tenis, formidabil, fusese admis în Barou de vreo cinci ani și, deși încă departe de a fi unul dintre acei titani înfășurați în robe de mătase care primesc onorarii de patru cifre pentru pledoariile lor, câștiga binișor.

În timpul acestui scurt schimb de replici, el continuase să măsoare camera în lung și-n lat. Trecînd pe lîngă fereastra deschisă, se opri și privi afară, trăgînd emoționat aer în piept.

— Ce noapte! spuse el. Ce noapte!

Lui Gally i se părea o noapte londoneză obișnuită. Putea spune că nu plouă, dar nu se simțea pregătit să meargă mai departe cu constatările.

— Mie mi se pare o noapte normală.

— Luna!

— Nu e nici o lună. Probabil ai fost indus în eroare de luminile cîrciumii din colț.

— Păi, oricum, e o noapte superbă, și la naiba cu toți care spun că nu-i așa.

Pentru prima oară, Gally deveni conștient de ceva ieșit din comun în atitudinea finului său, un soi de fîsîit și clocot ca ale unui filtru de cafea pe punctul de a ajunge la apogeul fierbințelii lui. În zilele de odinioară, la Pelicani, ar fi pus automat o asemenea exuberanță a unui coleg de club pe seama faptului că depășise cu unul, dacă nu cu mai multe, numărul de opt pahare consacrate, dar știa că John era abstinent, așa cum îi șade bine unui tînăr avocat, și își spuse în sinea lui că era necesar să sape mai adînc după o explicație.

— Ce-i cu tine? zise el. Pari foarte încîntat de ceva. Ai câștigat cumva la curse azi?

— Ba bine că nu.

— La ce cotă?

— O mie la unu.

— Despre ce dracu' vorbești?

— O mie la unu am estimat eu că aş avea şanse. Gally, am venit aici să-ţi zic că m-am logodit.

— Ce?

— Da, poţi începe să te gîndeşti la cadourile de nuntă. A fost pusă la cale o nuntă care va avea loc în curînd.

Te-ai fi putut aştepta de la un burlac în vîrstă, cu o experienţă ca a lui Gally, să primească o asemenea veste de la un fin, căruia îi dorea din tot sufletul numai binele, cu buzele ţuguiate şi o clătinare a capului, căci nimic nu-l întristează mai dihai pe un senior binevoitor decît să afle că un junior la care ţine se gîndeşte să facă un pas care poate duce numai la dezastru şi la suferinţă. Însă Gally, deşi surorile lui, Constance, Dora, Charlotte, Julia şi Hermione, ar fi contestat cu înflăcărare o asemenea descriere, era un bărbat sentimental. Demult şi el iubise, obiectul afecţiunii sale fiind o fată pe nume Dolly Henderson, care interpreta cîntece îmbrăcată în colanţi roz la vechile cabarete Oxford şi Tivoli. Refrenul unuia dintre ele îl fredonase astă-seară urcînd spre apartament.

Ei bine, nu ieşise nimic din asta, bineînţeles. Un tată din epoca victoriană, cu o forţă motrice demnă de doi taţi, îl expediase cu vaporul în Africa de Sud, iar Dolly se măritase cu un tip pe nume Cotterleigh din Gărzile Irlandeze, iar el n-o mai văzuse niciodată, dar amintirea ei încă îi mai dăinuia în memorie şi aceasta îl făcea să asculte plin de înţelegere poveştile de dragoste ale tinerilor. Prin urmare, în loc să-şi îndemne finul să nu se facă de rîsul curcilor sau să întrebe neliniştit dacă mai poate să scape din asta, el manifestă un interes profund şi spuse :

— Bravo, Johnny. Mai povesteşte-mi. Cînd s-a întîmplat asta?

— Astă-seară. Chiar înainte să vin aici.

— Ești înamorat, nu-i așa?

— Știu că-i greu de crezut, dar așa e.

— Cine e?

— O cheamă Linda Gilpin.

Gally se încruntă gînditor.

— Gilpin. CunosC un tînăr pe nume Ricky Gilpin. Nepotul ducelui de Dunstable. E rudă cu el?

— E sora lui.

— Deci este nepoata lui Dunstable?

— Da.

— L-ai cunoscut pe Dunstable?

— Nu. Presupun că o să-l cunosc în curînd. Cum e?

— E un împutîit.

— Zău?

— Și dintotdeauna a fost așa. Îl cunosc de treizeci de ani. Odată a încercat să se înscrie la Pelicani, dar n-a avut nici o șansă. Jobenul pe care îl foloseam la ședințele comitetului a fost burdușit cu bile negre, cîteva mîini bune dintre ele fiind contribuția tatălui tău. Eram foarte fermi în ce privește admiterea împutîiților la Pelicani.

— De ce e un împutîit?

— Nu mă întreba pe mine. Nu sînt psihiatru.

— Adică ce-i în neregulă cu el? Ce face?

— Nu face nimic deosebit. Există pur și simplu. În primul rînd, e prea înnebunit după bani. Prima oară cînd l-am cunoscut, era membru în Gardă și avea o leafă mare cît carul, de care se crampona cu ambele mîini. Apoi s-a căsătorit cu o fată care avea bani cu ghiotura, fiica unui tip din ăla, din nord, care face căni, străchini și alte chestii, iar ea a murit, lăsîndu-i moștenire o avere. Apoi a primit titlul nobiliar, împreună cu

tot pământul și bănetul corespunzător, iar acum e multimilionar. Însă, deși este atât de bogat, e mereu în priză să câștige și mai mult. Nu ratează niciodată vreo oportunitate. Dacă se ivește ocazia să alerge un kilometru și jumătate încălțat cu pantofi strâmți pentru a ușura pe cineva de doi pence, se repede să preia sarcina. Nu pot să înțeleg ce vād indivizii ăștia atât de minunat la bani, încît să transpire încercînd să-i obțină.

— Banii îți prind întotdeauna bine.

— Dar nu merită să te agiți atîta și să te deranjezi să capeți mai mulți, dacă deja ți-ai luat porția. Dunstable mă scîrbește. Încep să am îndoieli în privința pasului pe care vrei să-l faci, Johnny. Mă întreb dacă e un lucru înțelept.

John îi aminti de faptul, pe care pare-se îl trecuse cu vederea, că nu plănuia să se căsătorească cu ducele de Dunstable, ci doar cu o rudă a sa, iar Gally admise că aici avea dreptate. Deși nu era deloc plăcut să te gîndești că John va trebui să-și ducă viața spunîndu-i ducelui „unchiule Alaric“, iar John zise că iubirea îl va face capabil să îndure cu dîrzenie chiar și această perspectivă.

— Nu că m-aș aștepta să-l vād atît de des încît să-i spun în vreun fel.

— O să-l vezi la nuntă.

— La nuntă o să fiu într-un soi de transă și n-o să-l bag în seamă.

— Ai ceva dreptate, căzu de acord Gally. Mirii sînt rareori într-o stare de spirit propice să se uite calmi în jur pe măsură ce situația se derulează. Cît de limpede îmi aduc aminte de tatăl tău în timpul ceremoniei. Alb ca varul și tremurînd din toate măduarele. Eu eram cavalerul de onoare și sînt încredințat că, dacă n-aș fi stat suficient de aproape de el încît să-l înșfac de

coada fracului, ar fi luat-o la sănătoasa ca un iepure.

— Eu n-o să fac așa. O să tremur bine-mersi, dar o să stau pe loc.

— Sper, căci nimic nu conferă un iz mai acru ceremoniei nupțiale decât subita dispariție a mirelui într-un nor de praf. Povestește-mi despre fata asta a ta.

— Nu mă tenta. Aș putea să vorbesc ore întregi.

— E drăguță, nu?

— Asta o descrie perfect.

— Mare? Mică?

— Numai bună.

— Subțire? Zveltă?

— Da.

— Ochii?

— Albaștri.

— Părul?

— Șaten. Oarecum arămiu. Castaniu.

— Hotărăște-te.

— Bine, castaniu, atunci, naiba să te ia.

— Nu-i nevoie să te înfurii așa. Normal că mă interesează. Te știi de când erai atîtica.

— Presupun că m-ai legănat pe genunchi cînd eram bebeluș.

— N-aș fi făcut-o nici să mă plătești. Erai un bebeluș revoltător. Mai degrabă ca un ou fiert moale. Păi, din cîte-mi spui, ea pare în regulă. Primești binecuvîntarea nașului, dacă ai chef de ea. Unde plecați în luna de miere?

— Ne gîndeam să mergem în Jamaica.

— Cam scump.

— Așa am auzit.

— Asta-mi amintește de un subiect despre care aș vrea să-ți vorbesc. Cum stai cu finanțele? Știu că te descurci binișor în Barou, dar îți dă mîna să te căsătorești?

— Sînt în regulă în ceea ce privește banii. Am o rezervă. Ai auzit de Galeria Bender?

— Poligonul de tir?

— Galeria de artă.

— N-am auzit de ea.

— E pe Bond Street. Nu-i dintre cele mai mari, dar îi merge bine, iar eu sînt un fel de asociat inactiv. Joe Bender o conduce. E un tip pe care l-am cunoscut la Oxford și care a preluat galeria de la tatăl lui. Avea nevoie de capital, iar mie tocmai îmi lăsase o mătușă o porție bunicică, așa că i-am investit.

— Tot ce-ai avut?

— Aproape.

— O mișcare pripită.

— Deloc pripită. Joe e un șmecher foarte isteț, tot numai ochelari cu ramă de baga și avînt. O să ne îmbogățim.

— Cine ți-a zis?

— Am citit într-un glob de cristal. Joe tocmai a obținut un contract gras. Ai auzit vreodată de Robichaux?

— Nu.

— Un pictor francez. Face parte din școala de la Barbizon.

— Ce-i cu el?

— A început brusc să aibă succes. Joe mi-a zis că așa se întîmplă mereu cu artiștii ăștia francezi bătrîni. Trăiesc toată viața rareori izbutind să vîndă cîte un tablou, apoi mor și dintr-odată le urcă amețitor valoarea. Era o vreme cînd puteai cumpăra un Renoir cu cîțiva franci, iar acum uită-te la el. Dacă vrei un Renoir azi, trebuie să-ți vinzi bijuteriile de familie. O să fie la fel și cu tipul ăsta, Robichaux. Acum un an sau doi nimeni nu se atinge de el, dar zilele astea a fost o adevărată explozie și ce-aveam de gînd să spun

e că, cu cîteva zile în urmă, Joe a vîndut un Robichaux pentru o sumă care m-a lăsat cu gura căscată. N-aş fi crezut că e posibil.

— Orice e posibil într-o lume ca asta atît de plină de gogomani. Cine a fost cumpărătorul ăsta cu cîlţi în cap?

— Pe asta o păstram ca mare surpriză la sfîrşit. Nimeni altul decît viitorul meu unchi prin alianţă.

Gally fornăi neîncrezător.

— Dunstable?

— Da, unchiul Alaric.

— Nu te cred.

— De ce nu?

— Dunstable n-a cumpărat nici o pictură în viaţa lui. O carte poştală comică de pe litoral poate ar fi mai în stilul lui.

— Poate că a confundat-o cu o carte poştală comică de pe litoral. Oricum, a cumpărat-o. Poţi să-l întrebi şi pe Joe.

— Uimitor. S-a zgîrcit la bani?

— Cum n-am fost cînd s-a semnat contractul, n-aş putea să-ţi spun. Dacă vrei, mă interesez.

— Nu te deranja. Haide să luăm de la sine-nţeles că așa trebuie să fi fost. Preţurile lucrărilor ăstora ale lui Robichaux, zici tu, au explodat?

— Cresc în continuare, cred.

Gally clătină din cap.

— Şi totuşi nu explică de ce s-a abătut Dunstable de la litera cărţii. Dacă ar fi un om de rînd, ai putea presupune că a cumpărat drăcovenia ca să speculeze, sperînd s-o vîndă cu profit, dar nu şi unchi-tău Alaric. N-ar risca un gologan nici pe cea mai sigură chestie. Nu, ajungem înapoi la teoria iniţială, că probabil era beat criţă. Acum cine-o mai fi? zise Gally, când telefonul sună.

Ieși pe hol, unde se afla aparatul, lăsându-l pe John liber să-și dedice gândurile fetei pe care o iubea.

Îi făcuse curte multă vreme și cu prudență, culminând pe neașteptate cu o neprevăzută cerere în căsătorie trântită brusc într-un taxi cu care o conducea acasă de la o recepție, iar bucuria lui la deznodământul fericit al acestei propuneri fusese umbrită de faptul că nu mai avusese timp de ceva în genul unei conversații mai lungi. Abia aștepta să abordeze chestiunile mai – cum s-ar zice – profunde la următoarea lor întâlnire.

Tocmai se gîndea la cît de enorm de superioară era Linda Gilpin tuturor pipițelor din ultimii cîțiva ani, de care în mod greșit se crezuse înamorat, și îi mulțumea îngerului său păzitor pentru munca lui excelentă care îl susținuse, nepermițîndu-i să se combine serios cu nici una dintre ele, cînd Gally se înapoie.

Părea amuzat.

— Ce coincidență ciudată, spuse el, că tot vorbeam despre Dunstable. La telefon era fratele meu, Clarence, care și el vorbea despre duce. Se pare că iadul a dat năvală la Blandings. Sora mea, Connie, a apărut din senin din America, împreună cu o prietenă, o chestie care ar fi fost îndeajuns să-l zdruncine din temelii pe Clarence, și hodoronc-tronc, Dunstable ăsta sosește împreună cu nepoata lui mîine dimineată cu trenul. Nu-i de mirare că se simte precum Nebuna din Shalott, cînd blestemul s-a abătut asupra ei. I-ar fi ajuns cu vîrf și îndesat Connie și prietena ei. Mai pune-i pe Dunstable și pe nepoată-sa și o să simtă – pe bună dreptate – că amestecul e prea de tot. Nepoata, spuse Gally. Este cumva iubițica ta sau are mai multe nepoate?

Cuvintele lui îl buimăciseră pe John. Știa că ducele are numai o singură rudă care corespundea acestei descrieri. Zise că nu poate să înțeleagă.

— Ce te miră?

— Linda n-a pomenit nimic că ar pleca la Blandings.

— Când asta?

— În taxi, când am rugat-o să se mărite cu mine.

— Probabil că nu știa atunci. Presupun că Dunstable i-a dat vestea după ce a ajuns acasă.

— Trebuia să luăm prânzul împreună mâine.

— N-aveai de gând să te vezi mai devreme cu ea? O dimineață întreagă pierdută?

— Trebuie să fiu la tribunal toată dimineața. Un afurisit de caz de accident rutier.

— O? Păi, îmi pare rău, dar mi-e teamă că prânzul e contramandat. Și eu plec. Chemarea unui frate nu se ignoră, spuse Gally. Mâine dimineață mă duc la Castelul Blandings.

1

Ca să ajungă de la Londra la Market Blandings, locul unde trebuie să coboare din tren pentru Castelul Blandings, călătorul pleacă din Gara Paddington, iar la 11.12 în dimineața următoare, Gally, fumînd o țigară pe peronul din fața compartimentului său și așteptînd ca trenul de 11.18 să-și înceapă voiajul, privea în jurul lui aprobator, căci așa se simțea de fiecare dată cînd se afla în această gară cap de linie.

Îi plăcea liniștea ei rafinată, atît de diferită de îmbulzeala și forfota din unele gări precum Liverpool Street și Waterloo. Aici domnea o pace monahală. Trenurile pufăiau în surdină scoțînd aburi. Hamalii își vedeau de treburile lor cu rezerva unor miniștri asociați. Conducătorii, cînd erau nevoiți să fluiera, fluierau încetișor. Și chiar ocazionalul cocker spaniel, pe drumul de întoarcere acasă în Worcestershire sau Shropshire, își amîna lătratul pentru momente mai potrivite, știind instinctiv că un ton mai ridicat într-o asemenea ambianță ar fi fost ceva absolut mizerabil.

Însă foarte curînd i-a fost dat să-și amintească de faptul că șerpii pot uneori să se infiltreze în această Grădină onorabilă a Edenului. Unul dintre ei venea în acest moment pe peron, un bărbat rotofei, voinic și cu o mustață ca de morsă,

ținînd sub braț un pachet înfășurat în hîrtie maro. Dădea la o parte ca pe niște muște grupulețe de bărbați cultivați, deprinși să se învîrtească printre cîini basset și femei îmbrăcate în taioare, care semănau cu niște cai, iar, la vederea lui, Gally dispăru cu iuțeală în compartimentul său, încercînd să se ascundă în spatele ziarului de dimineață.

S-a chinuit de pomană. Era imposibil să scapi atît de ușor de Alaric, duce de Dunstable.

— M-am gîndit eu că tu ești, Threepwood, zise ducele așezîndu-se. Cred că au trecut doi ani de cînd nu ne-am mai văzut.

— Doi ani minunați.

— Hă?

— Spuneam ce minunat e că ne revedem.

— Aha.

— Clarence mi-a zis că a avut loc un incendiu la tine acasă.

— Da. Un scurt circuit.

— Deci vii la Blandings.

— Niciodată n-am putut să suport Londra.

— Un incendiu mare, nu?

— Acum miroase urît înăuntru. Am șters-o de acolo.

— Iar Connie s-a oferit să-l salveze pe boul rămas fără adăpost.

— Hă?

— Te-a invitat la Blandings.

Ducele fornăi nițeluș. De parcă ar fi fost rănit în orgoliu.

— Doamne sfinte, nu m-a invitat ea. Eu am sunat aseară și i-am spus că vin.

— Înțeleg.

— M-am mirat cînd am aflat că e acolo. M-aș fi așteptat ca Emsworth să răspundă la telefon. Ce a făcut-o să plece din America, ai idee?

— Habar n-am.

— Vreun impuls de moment, presupun. Peste vreo săptămînă o s-o mai podidească unul și o să fugă înapoi. Toate femeile sînt țăcănite. Nicio-dată n-au idee ce fac de pe o zi pe alta. Ce te aduce la Blandings?

— Clarence e nerăbdător să mă vadă.

— De ce?

— Cine poate ști? Vreun impuls de moment, nu crezi?

— Posibil. Încă mai visează la purceaua aia a lui?

— Se gudură multicel pe lîngă ea, cred.

— Mult prea grasă purceaua aia.

— Clarence n-are aceeași părere.

— Nu, pentru că e la fel de țicnit ca și Connie. Mai țicnit. De fapt, toată lumea e țicnită zilele astea. Uită-te la Connie, s-a dus să stea în America cu un individ care are un cap ca o ceapă spaniolă. Uită-te la cei doi nepoți ai mei, amîndoi căsătorii cu niște fete după care nu i-aș fi lăsat nici să fluiera, dacă i-aș fi putut opri. Și uită-te la nepoata mea. Aseară s-a întors la hotel chicotind și fredonînd și n-a vrut să-mi spună de ce. Categorie țicnită.

Fără îndoială, Gally ar fi putut să clarifice misterul fetei cîntărețe, dar credea că, dacă ea, personal, fusese atît de reticentă, nu se făcea ca el să vorbească. Lăasă pata de instabilitate mintală să persiste în jurul ei.

— Unde e nepoata asta dezechilibrată? Clarence mi-a spus că vine cu tine. Sper că nu-i bolnavă?

— Nu, se simte bine, în afară de tot fredonatul și chicotitul ăla. Trebuie să participe în calitate de martor la un proces care se judecă în dimineața asta. Vine mai tîrziu. Ai cunoștințe de

pictură? Întrebă ducele, epuizînd subiectul nepoatelor și schimbîndu-l cu obișnuita-i bruschete.

— Nu prea multe. Am auzit că ai cumpărat un tablou.

— Cine ți-a zis asta?

— O sursă în general de încredere.

— Ei bine, e adevărat. Este ceea ce se cheamă nud culcat. Știi cum sînt astea. O fată dezbrăcată, întinsă pe un mal acoperit de mușchi. De un franțuz oarecare. Am cumpărat-o de la o galerie din aia de artă.

— Presupun că ți-au zis că e o operă de artă dedicată realizărilor irealizabile ale omului și opera unui maestru cu penelul înmuiat în nemurire, nu?

— Hă?

— Lasă. Mă gîndeam doar că așa vorbesc cei dintr-o galerie de artă cînd intră un gogoman în magazin.

Mustața ducelui țîșni în sus. Atitudinea lui vădea indignare.

— Crezi că sînt un gogoman, nu-i așa? Ei bine, te înșeli. Știam foarte bine ce fac. Vrei să-ți spun de ce am cumpărat nudul ăla culcat? Cunoști un tip pe nume Trout? Wilbur J. Trout?

— N-am avut plăcerea. Ce-i cu el?

— E american. Ceea ce yankeii ar numi un playboy. Stă în Londra și l-am cunoscut la club. Avea o legitimație de vizitator. Am intrat în vorbă și mi-a zis că-și iubește soția. Bineînțeles, cherchelit.

— Ce te face să crezi asta?

— Păi, ar spune vreun tip că-și iubește soția dacă n-ar fi?

— Poate că da, dacă celălalt tip ar avea șarmul tău.

— Așa e. Da, ai ceva dreptate.

— Ai o fire fermecătoare. Îndemni la confidențe.

— Presupun că așa e. Da, înțeleg ce vrei să zici. Păi, oricum, după cum spuneam, mi-a zis că-și iubește soția. E a treia lui nevastă. Sau spunea că-i a patra? Nu contează, tot aia. Chestia e că ea a divorțat recent de el, dar el încă o mai iubește. Zicea că încă mai suspină după ea, mi s-a părut o expresie ciudată, dar așa a spus. Plîngea cu nasul în cocteilul lui în timp ce vorbea și asta mi s-a părut bizar, pentru că era un cogeamite tip vînjos, despre care ai fi zis că e incapabil de un asemenea lucru. Mi-a spus că a fost un fotbalist strălucit, a jucat pentru Harvard, Yale sau așa ceva. Părul roșcat, nasul spart, pe care bănuiesc că l-a căpătat jucînd fotbal, asta dacă nu i l-a căpăcit vreuna dintre soții; a moștenit milioane de la tatăl lui, un important om de afaceri acolo în California.

Gally se foi stînjenit pe scaun. Dintotdeauna se pricepuse mai bine să povestească decît să asculte, iar acum i se părea că interlocutorului său îi lua mult timp pînă să ajungă la poantă, presupunînd că exista vreo poantă la care să ajungă.

— Toate astea, zise el, ți-ar fi de mare folos dacă ai plănui să scrii o biografie a lui Wilbur Trout sau să compui Povestea lui Trout pentru un film, dar ce legătură au cu nudurile culcate și cu tine în ipostaza de colecționar de tablouri?

— Ajung imediat la asta.

— Bine. Cît de repede poți.

— Unde-am rămas?

— Ți-a spus că-și iubește soția.

— Așa e. Și apoi a zis ceva care m-a lăsat mască.

— Ca și pe mine. Abia aștept să se desfășoare intriga. Pun pariu că o să reiasă că majordomul a făcut-o.

— Cum adică majordomul? Ce majordom? N-am pomenit de nici un majordom.

— Nu te mai gîndi la asta. Ce-a spus de ți-a stîrnit interesul într-o asemenea măsură?

— A zis că a văzut un tablou în vitrina unei galerii de pictură și al naibii să fie dacă nu era imaginea vie a celei de-a treia soții a lui, cea după care suspină. Iar cînd mi-a spus că are de gînd să-l cumpere fiindcă trebuie să fie al lui doar pentru a-i aminti de ea, indiferent cît ar costa, normal că mi-am zis în sinea mea „Hopa!“.

— De ce ți-ai spus asta în sinea ta?

— Pentru că mi-am dat seama că pe chestia asta aș putea să scot și eu cîtiva gologani. Zece minute mai tîrziu eram în galerie și cumpăram tabloul, încredințat fiind că o să pot să i-l vînd cu un preț dublu față de prețul plătit de mine, și dă-mi voie să-ți zic că și ăla a fost exagerat. E o adevărată hoție cît îți cer galeriile astea. Însă o să-mi recuperez banii și ceva pe deasupra.

— Ai considerat-o o investiție?

— Întocmai. Profitul ar trebui să fie considerabil. Așa că să nu mai aud nici o vorbă despre gogomanii care intră în magazine. Vrei să vezi drăcovenia? E la mine, în pachetul ăsta. Dacă mă gîndesc, mai bine nu, zise ducele, răzgîndindu-se. Prea mare bătaia de cap să-i desfac sfoara și apoi s-o leg la loc, mi-e cam somn. N-am putut să închid ochii azi-noapte, tot gîndindu-mă la nepoata aia a mea. Să chicotească așa și toată numai ochi scînteietori. Nu mi-a plăcut cum arăta.

2

Călătoriile cu trenul îl plictiseau pe Gally doar dacă presupuneau discuții prelungi cu un însoțitor antipatic, așa încît își petrecu timpul într-un mod agreabil în compania propriilor lui gînduri. Cu toate acestea, se simți bucuros cînd putu să-l trezească pe duce, care intrase într-o nouă comă după prînz, și să-l anunțe că peste cinci minute vor ajunge la Market Blandings.

Prima persoană pe care o văzu pe peron a fost fratele său, Clarence, iar a doua, sora lui, Constance. Zîmbetul cu care ea îl întîmpină pe duce, cînd acesta se dădu jos din tren, îi pieri de pe chip, de parcă ar fi fost șters cu buretele, cînd a văzut cine coboară din tren în spatele lui. Atitudinea ei față de Gally fusese întotdeauna severă. Indiferent cît de popular ar fi fost el în cercurile unde se învîrtea, pentru ea, ca și pentru surorile ei, el era o pată pe blazonul unei familii mîndre, o chestie pe care preferau s-o mușamalizeze și să încerce s-o uite. De ani de zile o obseda teama că își va scrie Memoriile și, deși amenințarea trecuse, încă mai avea tendința să tremure cînd îl vedea. Îi displăceau monoclu și prezența lui sau discuțiile cu el. Uneori se gîndea că aproape ar fi putut să-l suporte, dacă n-ar fi purtat monoclu.

Prin urmare, o anumită răceală își puse amprenta pe mica adunare de pe peronul gării Market Blandings, iar lordul Emsworth, care pe moment se temea ca nu cumva să se afle că este responsabil pentru sosirea lui Gally, se simți ușurat când ducele plecă împreună cu ea să se ocupe de bagajele lui, care erau într-o cantitate însemnată când venea în vizite de genul acesta.

— Foarte frumos din partea ta că ai venit atât de repede, Galahad, zise el. Mi-a fost teamă că ai alte obligații.

— Dragul meu Clarence! De parcă vreo obligație, oricare-ar fi ea, m-ar putea împiedica să răspund la un țipăt de ajutor ca al tău. Ai făcut o chestie înțeleaptă aducându-mă aici. Probabil că pînă și un bărbat puternic ca tine a fost zguduit când Connie a țîșnit brusc de sub trapă, precum Regele Demonilor într-o pantomimă.

— Într-adevăr, așa e.

— Iar șocul pe care l-ai avut la auzul veștii că vine Dunstable probabil a fost și mai oribil. Însă ar trebui ca, umăr la umăr, să fim în stare să-i facem față lui Dunstable. E nevoie numai de o mîină fermă. Cum e prietena aia a lui Connie?

— O, e fermecătoare. Îmi place foarte mult de ea.

— Ei bine, asta e ceva.

— Are opinii foarte sănătoase despre porci. N-a spus nimic concret, dar mi-am putut da seama că are o atitudine adecvată când i-am povestit despre planul de nutriție a Împărătesei.

— Cum o cheamă?

— Am uitat.

— Ei bine, cu siguranță că o să aflu la momentul potrivit. Spuneai ceva despre un individ pe care ți l-a trimis tînărul Freddie cu o scrisoare de recomandare. *Pe el* cum îl cheamă?

— Nu-mi aduc aminte.

— Tu n-ai nevoie să te înrolezi în Legiunea Străină, unde oamenii intră ca să uite, Clarence. Poți s-o faci într-un mod plăcut, fără să te urnești la nici un metru distanță de Castelul Blandings. Cum e? Un tip cumsecade?

— Nu, n-aș spune asta. A tot încercat să-mi vîndă acțiuni la o companie petrolieră. Presupun că e doar înclinația către afaceri a americanilor, dar mi-era jenă să-l tot refuz, așa că i-am spus lui Beach că o să-mi iau toate mesele în bibliotecă și, bineînțeles, a fost o treabă ușoară să-l evit între mese.

— O joacă de copii pentru cineva care și-a petrecut ani întregi evitînd-o pe Connie.

— Beach mi-a zis că a plecat ieri la Londra.

— Dar se poate întoarce.

— De asta mă tem și eu.

— De fapt, nu m-ar surprinde să fie chiar el cel pe care-l văd că se apropie de noi. Nu, nu de acolo, din cealaltă direcție, puțin mai la stînga ta.

— Da, acesta este domnul... domnul... domnul...

— Spune-i X, zise Gally.

Howard Chesney era un tînăr zvelt, de înălțime medie, cu o înfățișare vizibil decorativă, costum de flanel bine croit și pălăria la fel de frumoasă ca aceea pe care o admirase lady Constance cu o seară în urmă. Singura critică pe care i-ar fi putut-o aduce un purist ar fi fost că avea ochii puțin prea vicleni și puțin prea apropiați unul de altul.

Știind în ce situație dezavantajoasă s-ar fi găsit lordul Emsworth dacă i s-ar fi cerut să prezinte un bărbat căruia îi uitase numele, Gally luă asupra sa sarcina de a începe o conversație.

— Bună ziua, spuse el. Sînt fratele lordului Emsworth. Mă cheamă Threepwood. Am auzit

că sînteți prieten cu nepotul meu, Freddie. Ce mai făcea cînd ați plecat?

— O, bine.

— Vindea o mulțime de biscuiți pentru cîini?

— O, desigur.

— Minunat. Așa-l vreau. Fratele meu mi-a zis că voi doi și cu el ați chiuit împreună în ultimele zile.

Nu așa ar fi descris Howard Chesney tovărășia lordului Emsworth, dar trecu peste această expresie și vorbi laudativ despre Castelul Blandings și numeroasele atracții pe care le avea de oferit. Mai avu o vorbă bună de spus și despre splendoarea rustică a comitatului Shropshire. Ieri mersese pe jos pînă la gară, a spus el, și acum se pregătea să se întoarcă tot pe jos.

— Asta o să satisfacă toate părțile implicate, zise aprobator Gally, căci Clarence, eu, sora mea, Constance, și ducele... aia de acolo e soră-meă, iar grăsanul ăla care e cu ea este ducele de Dunstable... ne-am cam înghesui dacă ne-am sui cu toții în mașină. Ducele ocupă un loc măricel, iar Clarence are obiceiul să-și întindă picioarele precum tentaculele unei caracatițe. O să fii mai fericit fredonînd cîntece țigănești pe șosea. Cîtă dreptate ai avut, Clarence, spuse Gally pe cînd Howard se îndepărta de ei, să nu investești în acțiuni petroliere garantate de tînărul nostru amic. Nu-i fac o vină din faptul că are ochii atît de apropiați unul de altul... cîtiva dintre prietenii mei cei mai buni au ochii apropiați unul de altul... dar dacă am văzut vreodată un escroc, și bineînțeles că în decursul vieții mele lunguțe am văzut o grămadă, atunci el e ăla. De unde naiba crezi că l-a pescuit Freddie?

3

La castel, Beach se afla în cămăruța lui, sorbind, ca în fiecare seară, din paharul de porto și, dacă cineva l-ar fi văzut, ar fi spus că aici ședea un majordom cu inima împăcată și fără nici un gând care să-l tulbure.

Acel cineva ar fi greșit. Nu avea inima împăcată. Probabil ar fi prea mult dacă am afirma că vulturii îi rodeau pieptul masiv, dar fără îndoială că era departe de a fi lipsit de orice grijă. Sensibil fiind la atmosfera care domnea în jurul lui, i se părea că aceea care predomina acum la Blandings îi pune la grea încercare sistemul nervos. Avea senzația că, odată cu revenirea lady-ei Constance, o umbră se pogorîse peste căminul lui iubit. Nu-i scăpase din vedere modul cum reacționase Înălțimea sa la vestea sosirii ei și prevedea vremuri grele. Măcar dacă, se gândea el, domnul Galahad ar fi fost aici pentru a-i oferi sprijin și ajutor stăpînului său lovit de soartă. Și exact cînd se gândea la aceasta, ușa se deschise și Gally intră.

Am exagera dacă am spune că a zvîcnit de pe scaun. Bărbații cu conformația lui Beach nu zvînesc de pe scaun. Totuși s-a ridicat alene, aidoma unui hipopotam care iese din apă pe malul unui râu, cu emoțiile asemănîndu-i-se întru cîtva cu

acelea ale unei garnizoane asediate cînd sosește infanteria marină a Statelor Unite.

— Domnul Galahad!

— De ce nu? Cineva trebuie să fie. Beach, ai în fața ta un bizon care se îndreaptă spre baltă cu limba înnegrită scoasă de-un cot.

— Peste puțin timp voi duce ceaiul în sufragerie, domnule Galahad.

— Ceaiul nu-i bun pentru mine. Vreau porto. Și în orice caz nu m-aș duce în sufragerie. O să fie dolidora de scursorile cele mai abjecte ale Societății. De fapt, unul dintre motivele pentru care am venit în camera ta este să discut cu tine despre scursorile astea și să aflu ce părere ai despre ele.

Beach își țuguie nițeluș buzele pe cînd scotea un al doilea pahar și se pregătea să facă pe gazda. Oaspetele său, sesiză el, era pe punctul de a vorbi cu sinceritate despre personalul de la castel și știa că trebuie să dezaprobe acest lucru. Dar, deși avea buzele țuguiate, în ochii lui exista o licărire. În calitate de majordom, se simțea scandalizat de obiceiul domnului Galahad de a bîrfi cu ajutoarele domestice, dar ca ființă umană pur și simplu îl adora.

— Cum crezi că e, pentru început, tipul ăsta, Chesney? zise Gally.

Despre acest subiect, Beach avea opinii ferme. Replica lui a fost aspră.

— Nu am prea întîlnit oameni ca el, domnule Galahad.

— Și ai văzut specimene foarte ciudate la viața ta.

— Într-adevăr, domnule.

— Îți amintești de individul ăla care voia să mănînce pește cu gem?

— Foarte limpede, domnule.

— Dar de cel care-și punea apă în bordo?

— Vă rog, domnule Galahad. Încerc să uit de el.

— Trebuie să-l mai observ pe Chesney la cină, dar cred că nu-i departe de extremele astea îngrozitoare. Totuși știu ce vrei să spui când zici că n-ai prea întâlnit înși ca el. E evident un șarlatan.

— Chiar așa, domnule Galahad?

— Nu încapă nici o îndoială. Îmi pot da seama de la o poștă.

— Mi se pare ciudat că este prieten cu domnul Frederick.

— Presupun că nu e. Probabil e doar o cunoștință întâmplătoare pe care a agățat-o într-un bar. Freddie n-ar remarca nimic dubios la el și i-ar da o scrisoare de recomandare oricui l-ar ruga.

— Dar ce...

— ...mă face să cred că e un șarlatan? A încercat să-i vîndă lui Clarence acțiuni petroliere. Și, deși ai putea spune că exact asta făcea și John D. Rockefeller când se întâlnea cu cineva, mie mi se pare o faptă condamnabilă. Fii cu mare băgare de seamă ce afaceri faci cu Chesney, Beach.

— Fără îndoială, domnule.

— Și acum ajungem la Măria sa, ducele de Dunstable, și aici ne-apucă de-a binelea tremuriciul. O să fii de acord cu mine, cred, că prezența lui o să scadă caracterul moral al locului pînă la nivelul unui picnic social al unor agenți de pariuri dintr-un ring de box de categoria a doua?

Deși cuvintele îi răsunară în urechi ca o adevărată muzică, căci ducele nu se număra printre favoriții săi, ordinea stabilită îi cerea să protesteze cumva.

— Nu prea pot, domnule Galahad, să-mi exprim vreo opinie depreciativă despre oaspeții

pe care Înălțimii sale i se pare recomandabil să-i invite...

— Bine, îți înțeleg punctul de vedere. Dar, oricît de mult ți-ai purta masca, în sufletul tău știi că e total lipsit de orice instinct mai fin care îl ridică pe Om deasupra lighioanelor muritoare. E șnapanul șnapanilor.

— Domnule?

— Păi, uită-te la ce-i face nefericitului de Trout.

— Teamă mi-e că nu vă înțeleg, domnule Galahad.

— Asta doar pentru că nu erai de față cînd mi-a povestit în tren. Se pare că există un american nevinovat și inofensiv pe nume Wilbur Trout, al cărui singur defect este că se însoară cam prea des, adică genul de lucru care i se poate întîmpla oricui. Regele Solomon, dacă-ți aduci aminte, avea aceeași pornire. Ei bine, Trout a văzut un tablou în vitrina unei galerii de artă, care semăna leit cu ultima lui soție. Ea a divorțat recent de el, dar, în pofida acestui lucru, încă o mai iubește. Plănuia să cumpere tabloul, ca să-i amintească de ea, și a fost îndeajuns de dobitoc încît să-i spună asta lui Dunstable, cu consecința, bineînțeles, că Dunstable s-a repezit înaintea lui să-l cumpere, așa încît să i-l poată vinde la un preț exorbitant. Știe că Trout și-l dorește atît de mult încît o să scuipe oricît i s-ar cere, chiar și jumătate din împărăție. Ce crezi despre toată șarlatania și nerușinarea asta, Beach?

— Țț, țț.

— Poți foarte bine să zici „Țț, țț“. Nu te-aș condamna nici dacă ai spune Ei, drăcia dracului. Așa că ai acum o scurtă caracterizare a Măriei sale Dunstable și nu-i o plăcere cînd te gîndești că o să stea cu noi zile întregi, probabil săptămîni întregi. Te întrebi cum o să reziste Clarence, mai

ales că Înălțimea sa o să-l oblige să se îmbrace pentru cină în fiecare seară. Așa o să facă, nu?

— Teamă mi-e că da, domnule Galahad.

— Și urăște asta chiar mai mult decît atunci cînd trebuie să poarte joben la serbările școlare. Ei bine, trebuie doar să sperăm că n-o să cedeze sub tensiune, în fragilitatea lui. Iar acum, Beach, mulțumindu-ți din inimă pentru ospitalitate, trebuie să te părăsesc. Călătoria cu trenul m-a făcut, ca de obicei, să mă simt ca o pistă cu zgură și e de bază să mă afund imediat într-o cadă de baie plină cu apă. Ne vedem la ora fixată, dacă nu și mai repede.

1

Două zile au trecut pînă la sosirea Lindei Gilpin. A venit cu mașina personală noaptea târziu și s-a dus direct la culcare, obosită de lungă ei călătorie, iar a doua zi dimineață, după micul dejun, Gally, firește, arzînd de nerăbdare să poarte o discuție confidențială cu ea, a dus-o să-i arate aleea cu tufișuri de tisă, care era una dintre trăsăturile caracteristice ale locului și care primea deseori referințe laudative în cărți cu titluri precum „Grădinile britanice” sau „Anglia de odinioară”. La prima vedere, ea îi făcuse o impresie favorabilă. Era, după cum spusese John, subțirică, cu ochi albaștri, de statură potrivită, și, în plus, cu părul castaniu, atît de diferită de unchiul ei, ducele de Dunstable, încît îi făcea bine s-o privească. Pe scurt, o fată despre care orice naș ar fi fost bucuros să știe că va pleca în curînd împreună cu finul său în Jamaica în luna de miere. Abia aștepta s-o cunoască mai bine.

Ducele și lady Constance se aflau în galeria cu portrete. Cu o zi în urmă, nudul culcat al ducelui fusese agățat acolo, iar lady Constance îl cerceta cu privirea fără nici o plăcere. Era o femeie care, deși nu avea multe cunoștințe despre artă, știa ce-i place, iar în genul de tablouri care îi plăceau, oamenii erau înveșmîntați mai

din belșug. O fată care avea pe ea numai o fișie nepotrivită de țesătură transparentă, îi zise ducele, era deplasată în compania strămoșilor ei, iar ducele o combătu răspunzându-i că strămoșii ei formau o asemenea colecție de gangsteri pociți, încît făceai o faptă caritabilă să-i oferi privitorului ceva care să-i abată atenția de la ei. Cu un acces de imaginație de care puțini l-ar fi crezut în stare, el compară galeria de portrete a Castelului Blandings cu Camera Ororilor din muzeul Madame Tussaud.

Observația o scoase din pepeni pe lady Constance, deși cineva cu mai puține prejudecăți decît ea s-ar fi simțit nevoit să admită că vreo cîțiva dintre conții de Emsworth, îndeosebi al treilea, al cincilea și al șaptelea, făcuseră o faptă nesăbuită cînd acceptaseră să li se picteze portretul, dar se abținu să dea replica tăioasă pe care i-ar fi plăcut să i-o servească. Ducele s-ar fi putut simți jignit de o replică tăioasă, iar ceea ce avea ea să-i spună presupunea amabilitate din partea lui sau ceva cît de aproape de amabilitate ar fi fost el în stare să afișeze.

Era pe punctul de a aborda încă o dată subiectul căsătoriei lui. Era văduv de mulți ani, iar uniunea ei fericită cu James Schoonmaker o determinase să creadă cu mai multă îndîrjire ca oricînd că aceasta era o stare a lucrurilor care ar trebui ameliorată. Credea cu tărie în influența benefică a soției asupra soțului și era de părere că ducele avea nevoie de toată influența benefică pe care o putea găsi. În opinia sa, trebuia să i se găsească cît mai curînd cu putință o persoană care să-i îmbunătățească manierele, obiceiurile și, în general, concepția despre viață.

Mai discutase deseori cu el pînă acum pe această temă, dar vag, la modul general. Acum

că Vanessa Polk apăruse în viața ei și se afla chiar la Blandings împreună cu el, i se părea că venise vremea să fie mai precisă. Să intre în miezul problemei și, deși n-ar fi folosit niciodată o asemenea expresie, să vorbească pe șleau. Intră ușurel și pe ocolite în subiect.

— Ce fermecătoare sînt femeile americane, zise ea. Atît de drăguțe, atît de elegante, atît de bine îmbrăcate.

Ducele își dădu seama că exista o neînțelegere la mijloc. Bineînțeles, nu te puteai aștepta la altceva de la o femeie. Pentru sexul de care aparținea ea, zăpăceala venea de la sine-nțeles.

— Nu-i americană. Tipul care a făcut asta e francez, așa încît probabil că-i și ea franțuzoaică. E la mintea cocoșului că un tip care pictează în Franța își ia drept model o franțuzoaică. Probabil că o chema Gaby, Brigitte, Mimi sau așa ceva. Iar dacă tu crezi că e bine îmbrăcată, ești tăcănită. N-are nici o afurisită de ață pe ea.

Lady Constance își mușcă buza și trebui să facă o pauză înainte de a vorbi. Îi trecu prin cap gîndul necaritabil că existau momente cînd Alaric era exact ca fratele ei, Clarence.

— Nu mă refeream la femeia din tablou, spuse ea cu răceală în voce. Mă gîndeam la...

— Îți amintește de cineva? continuă ducele. Doar din neatenție îi dădea vreodată voie cuiva să-și termine propoziția. Întreb pentru că un tip pe care-l cunosc, un american pe nume Trout, zice că seamănă leit cu a treia lui soție, iar Emsworth insistă că aduce vizibil cu purceaua aia a lui.

— Mă gîndeam...

— Ceva ce ține de expresia din privirea ei, spuse el, și de poziția în care stă. Zice că și-a văzut purceaua stînd așa culcată de o sută de ori. Asta face după o masă copioasă.

— Ce aveam de gînd să spun...

— Și într-un mod destul de ciudat, eu remarc o asemănare bunicică cu soția vicarului nostru din Wiltshire. Numai la față, bineînțeles, căci n-am văzut-o niciodată în pielea goală culcată pe un strat de mușchi. M-aș mira să-i dea voie vicarul.

— Ascultă-mă puțin, Alaric...

— Apropo, am vrut să-ți spun mai demult, l-am invitat aici pe Trout. M-am gîndit că așa se cuvine să fac. Nevasta lui a divorțat de el, iar el încă mai suspină după ea, așa încît normal că, cu cît vede mai des un tablou care-i amintește de ea, cu atît o să-i placă mai mult. Sosește în după-amiaza asta.

Dacă lady Constance ar fi purtat această conversație cu lordul Emsworth, iar lui i-ar fi scăpat afirmația că a invitat un american pe nume Trout la Castelul Blandings fără să-i ceară permisiunea, ar fi urmat ceva ce ar fi amintit de un cutremur din San Francisco. Dar consecventă tacticii sale de a-l menține pe duce într-o dispoziție cît se poate mai bună, lăsa doar o undă firavă de enervare să i se strecoare în cuvinte.

— Mi-aș dori să nu mai inviți oameni la mine acasă, Alaric.

Ducele, un bărbat cu mintea limpede, găsi imediat o obiecție la aceasta, și încă o dată îl năpădi impresia că femeile nu sînt capabile de rațiune. Era ceva legat, credea el, de structura osoasă a capului lor.

— Cum mama dracu' să vină aici dacă nu sînt invitați?

Lady Constance ar fi putut răspunde că mai cunoștea ea pe unii care se autoinvitau, dar scoase numai un oftat plictisit.

— Cine e acest Trout?

— Nu auzi? Ți-am zis. Un yankeu. L-am cunoscut la club. Am intrat în vorbă cu el și mi-a povestit despre soția lui. Nu-i un tip rău. Evident, ȋicnit.

— De ce spui asta?

— Pentru că s-a căsătorit cu atâtea femei. Din cîte reușesc să înțeleg, se însoară din oră în oră. Îți aduci aminte cîntecul ăla „Îmi spun Otto al trandafirilor“ din spectacolele alea de divertisment? „Dacă nu-ți place ce deja ai, mai ia una din serai, ăsta-i motoul lui Otto al trandafirilor.“ Așa e Trout.

— Pare un tip fermecător.

— E în regulă. Aghesmuit tot timpul, îmi închipui. Cel puțin așa era cînd l-am cunoscut. Plîngea cu nasul într-un cocteil și-mi povestea despre nevastă-sa. Asta era a treia soție sau poate a patra. Se căsătorește în doi timpi și trei mișcări. Ciudat hobby, dar gusturile nu se discută și presupun că pe el îl distrează.

Îi furnizase lady-ei Constance intrarea de care avea nevoie. Lăsînd la o parte deocamdată gîndul destul de îngrijorător că, în calitatea ei de stăpînă a Castelului Blandings, era pe cale să primească în vizită pentru o perioadă neprecizată de timp un alcoolic dezechilibrat mintal, zise:

— Nu crezi că-i timpul să te recăsătorești, Alaric?

Un furnăit exasperat răsună cu ecou prin gale-ria de portrete, aidoma unui corn de ceață.

— Asta spui de fiecare dată cînd ne vedem, la dracu'. Mă toci la cap. Cu cine vrei să mă căsătoresc acum?

— Cu Vanessa Polk.

— Americanca aia pe care ai adus-o cu tine? Cine e? Una dintre prietenele tale newyorkeze?

— Nu, am cunoscut-o pe vapor. Am avut o criză de nevralgie și s-a purtat foarte frumos cu mine. Am fost obligată să rămân două zile la pat, iar ea a venit să stea cu mine și să mă îngrijească.

— Probabil încerca să se dea bine pe lângă tine.

— Nu fi ridicol.

— A încercat să se împrumute cu bani de la tine?

— Bineînțeles că nu. E mult mai bogată decât mine. Adică tatăl ei e.

— Cum ai aflat asta?

— Ea mi-a zis. E fiica lui J.B. Polk. Sigur ai auzit de J.B. Polk.

— Parcă mi-e cunoscut numele.

— Bineînțeles că da. E un magnat din lumea finanțelor. Are tot felul de afaceri... bănci, căi ferate, mine, orice.

— *Zău?* făcu ducele.

— Nimeni n-ar zice despre James că-i un sărăntoc, dar așa e în comparație cu J.B. Polk. Și are o tensiune arterială foarte ridicată.

— James?

— Polk. Poate să moară de apoplexie în orice clipă, iar Vanessa va deveni una dintre cele mai bogate femei din America.

— Chiar așa? întrebă meditativ ducele. *Zău?*

Licărirea care apăruse în ochii lui bulbucăți nu-i scăpă lady-ei Constance și nici n-o surprinse. Se așteptase ca vorbele ei să-i stârnească o reacție puternică. Deși s-ar fi revoltat dacă i-ar fi spus cineva că vreo opinie de-a ei ar putea coincide cu aceea a fratelui său, Galahad, în ceea ce privește afecțiunea ducelui pentru bani păreri lor erau identice. Această predilecție a lui pentru moneda din împărăție îi atrăsese atenția

cu douăzeci de ani în urmă, când o anunțase că rupe logodna cu ea pentru că tatăl ei refuzase să-i satisfacă pretențiile în materie de zestre, iar ea nu i-a putut fi niciodată suficient de recunoscătoare răposatului său părinte pentru zgîrcenia lui. Ținea la Alaric ca la un frate, dar în mintea ei își spunea că, pentru cineva cu un temperament irascibil ca al ei, căsătoria cu el ar fi fost o catastrofă. Vanessa era altfel. Firea ei veselă și calmă i-ar permite să se descurce chiar și cu unul ca Alaric.

— Ar fi perfectă pentru tine, zise ea.

— Pare cumsecade, căzu de acord ducele.

— Și, bineînțeles, ar fi o partidă minunată pentru ea.

— Bineînțeles.

— S-a dus în bibliotecă după micul dejun. De ce nu te duci acolo să stai de vorbă cu ea?

— Așa o să fac.

— O să fie încântată să te vadă.

— Presupun că da. Mă duc chiar acum. Dar nu vreau să vii și tu, Connie, așa că șterge-o.

Gally fusese nevoit să-și schimbe planurile. Nu izbutise să-și pună în aplicare intențiile și să-i arate Lindei Gilpin splendorile aleii cu tufișuri de tisă, căci pe drum, după o discuție foarte scurtă, se despărțiseră, ea pentru a se întoarce în casă, iar el pentru a se duce la cocina Împărătesei, unde știa că îl găsește pe lordul Emsworth. În urma conversației cu luna desfătării finului său se simțea perplex și nedumerit și nutrea o speranță firavă că Clarence ar putea avea ceva ingenios să-i sugereze. Fără îndoială că un asemenea miracol era puțin probabil, întrucât Clarence, în decursul vieții sale lunguțe, nu sugerase nimănui nimic ingenios în nici o privință, dar adeseori se întâmplă să-ți limpezești gândurile dezbătînd chestiunea cu cineva, chiar dacă acel cineva nu face decît să caște gura la tine aidoma unui pește exotic.

Îl găsi pe lordul Emsworth, ca de obicei, înfășurat ca o șosetă udă în jurul parapetului de la sediul Împărătesei, cu un cartof mare în mînă, și intră numaidecît în subiect.

— Clarence, spuse el, sînt îngrijorat.

— Îmi pare rău să aud asta, Galahad, zise lordul Emsworth, deplasîndu-și binevoitor asupra lui atenția pînă atunci acaparată de medaliata

cu argint, care își vedea de treabă printre proteine și carbohidrați cu un entuziasm care i-ar fi smuls un zîmbet aprobator lui Wolff-Lehman. Din cauza lui Connie? Întrebă el, îmbrățișînd ceea ce i se părea singura explicație evidentă pentru zbuciumul mintal al oricui din Castelul Blandings.

— Nu, nu din cauza lui Connie. Din cauza finului ăluia al meu.

— Nu știam că ai un fin.

— Am mai mulți. Oamenii te roagă să officiezi și nu prea poți să refuzi. Nu că m-aș plînge de mica mea trupă. Țin foarte mult la toți, mai ales la acesta. Sper că nu te întrerup dintr-o masă timpurie de prînz, Clarence.

— Poftim?

— Cartoful ăla pe care îl tot agiți.

— O, ăsta-i pentru Împărăteasă. Eram pe punctul să i-l dau.

— Dă-i-l acum. După aia o să poți să fii atent la ce-ți povestesc.

— Mda. Da, continuă, Galahad. Spuneai că te gîndești să adopți un fin.

— Nu spuneam nimic de genul ăsta. Nu adopți nici un fin, ei doar se lipsesc de tine precum un soi de excrescență. ăsta e fiul unui vechi amic de-al meu și a dat de belea.

Lordul Emsworth deveni interesat.

— E vorba de bani? Aș fi bucuros să fac tot ce-mi stă în putință.

— Ești foarte amabil, Clarence, dar stă bine cu banii. Se descurcă binișor în Barou și deține acțiuni la una dintre galeriile alea de pictură de pe Bond Street. Viața lui amoroasă s-a împutit. Ți aduci aminte de seara aia cînd mi-ai telefonat din pricina lui Connie care s-a dezlănțuit încă o dată? Atunci era cu mine și tocmai îmi spunea că s-a logodit.

— Zău?

— Cu fata aia, Gilpin.

— Cine e fata aia, Gilpin?

— Ai cunoscut-o. Stă aici. A venit aseară. Micu-
ță, cu ochi albaștri și păr castaniu.

— A, da, parcă îmi aduc aminte. Are ceva de-a
face cu Alaric?

— E nepoata lui.

— Și are de gînd să se mărite cu finul tău?

— După părerea lui, totul este stabilit. Bol-
borosea ceva despre cît de mult o iubește și mi-a
dat clar de înțeles că și ea îl iubește cu aceeași
intensitate.

— Se iubesc unul pe altul? zise lordul
Emsworth, dezlegînd misterul.

— Exact. Se pare că totul era aranjat, mai
puțin cumpărarea licenței de căsătorie și săl-
tarea preotului.

— Cînd are loc nunta? Și asta înseamnă,
spuse lordul Emsworth intrînd subit în panică,
că va trebui să port joben?

— Din cîte s-ar părea, nu-i nevoie să te neli-
niștești.

— Nu crezi că soră-mea o să insiste?

— N-o să i se ofere ocazia.

— Mă obligă să port joben la serbarea școlară.

— Ce încerc să-ți spun e că probabil n-o să
mai aibă loc nici o nuntă.

— Dar tu ai spus că da.

— Iar fata zice că nu.

— Ea ar trebui să știe mai bine. Păi, asta-i o
ușurare. De fapt, nu sînt împotriva jobenului ca
atare, ci împotriva hainelor care se asortează la
el. Gulerul apretat...

— Dă-mi voie să-ți povestesc mai departe, te
rog, Clarence.

— Sigur, dragul meu, sigur.

— Atunci o să continuu. Nu cu mult timp în urmă, am dus-o — sau am încercat s-o duc — să-i arăt aleea cu tufişuri de tisă. Fiind prima dată când am izbutit s-o prind singură, fireşte că am început discuţia referindu-mă la logodna ei.

— Cu finul tău?

— Cu finul meu. „Am auzit că trebuie să vă urez multă fericire“, am spus eu. La care ea a replicat cu un simplu „De ce?“ Puţin surprins de faptul că pricepe atât de greu, i-am explicat că mă refeream la logodna ei.

— Cu finul tău?

— Cu finul meu. Iar ea mi-a aruncat o privire rapidă, îngheţată şi trufaşă, de parcă aş fi jignit-o cu vreo înjurătură. „Aveţi cumva impresia“, a zis ea „că am intenţia să mă mărit cu afurisitul ăla de Doamne-ajută? Dacă aşa stă treaba, reţineţi ce vă zic. Nu m-aş căsători cu el nici pentru a-i face plăcere unei bunici muribunde. Dacă l-aş vedea prăpădindu-se de sete, nu i-aş da nici roua de pe varza de Bruxelles. Iar dacă aş auzi că a fost călcat de un omnibuz şi şi-a frînt şira spinării în trei locuri, aş topăi de colo-colo prin Castelul Blandings, cîntînd în triluri ca o privighetoare“. Nu ştiu dacă a folosit exact aceleaşi cuvinte, dar asta a spus în esenţă şi atitudinea ei m-a tulburat. Oi fi eu prea sensibil, dar am căpătat sentimentul distinct că nunta fusese anulată. Nu-mi închipui ce i-a făcut Johnny de gîndeşte aşa. Probabil o să se dovedească un flecuşteţ. Un lucru pe care l-am remarcat la viaţa mea este că fetelor niciodată nu le trebuie un motiv cine-ştie-ce ca să rupă logodne. E prima lor mişcare cînd ceva nu merge cum trebuie. Îmi amintesc că un tip pe nume Ponderby dintre vechii Pelicani — Craci Ponderby îi spuneam pe-atunci — o prescurtare la Craci Găunoşi — din pricina

capacității sale considerabile de a absorbi rom îndoit cu apă, se logodise cu o fată care interpreta un număr cu șerpi pe scena unui cabaret din suburbii și care își lua tot timpul cu ea artiștii din rolurile secundare într-un coș de răchită. Iar într-o seară, când își mâncau cina la Bodega, un membru lung și verde al trupei a scăpat și s-a tîrît pe piciorul lui Craci, iar el, vrînd să-și vîndă scump pielea, l-a plesnit peste nas cu un baton de pîine. I-a explicat fetei că îl tulbura profund cînd vedea șerpi, dar ea, drept urmare, a rupt logodna și s-a dus să se căsătorească cu un jongler de comedie. Și apoi mai e bietul Binks Holloway...

Anecdota cu Binks Holloway era una dintre cele mai bune ale lui Gally. În cursul carierei sale o povestise probabil de vreo sută de ori unor auditorii în delir, dar nu i-a fost dat s-o povestească și acum. Lordul Emsworth emisese un țipăt sugrumat și acum arăta cu un deget tremurînd spre ceva din cocină. Spre ce anume, Gally nu putea să vadă. Totul i se părea perfect normal, nu exista nici un semn că Împărăteasa ar avea vreun soi de criză sau că fusese răpită și se înălța spre cer într-un car cuprins de flăcări. Fiind dintotdeauna o purcea care avea rețineri să-și exprime emoțiile mai intense, ea părea și mai placidă ca de obicei.

— Ce naiba se întîmplă, Clarence? întrebă el arțăgos.

Țipătul acela neașteptat îl făcuse să-și muște limba.

O clipă, lordul Emsworth se zbătu să-și recapete vocea. Apoi prinse să vorbească, dar cu glasul tremurînd.

— Cartoful!

— Ce-i cu el?

— Nu l-a mâncat. Nu s-a mai întîmplat nicio dată un asemenea lucru pînă acum. E înnebunită după cartofi. Probabil că s-a îmbolnăvit.

— Să trimit după veterinar?

Întrebarea lui Gally avusese o tentă satirică. Îl irita toată agitația asta din pricina unei purcele care era evident în cea mai bună formă și încă mai simțea înțepături pe limbă.

— Sau să anunț poliția? Sau să chem armata?

Pînă la conștiința lordului Emsworth nu ajunsese decît cuvîntul operativ.

— Da, ai vrea să-l suni pe veterinar, Gally? Aș face-o chiar eu, dar ar trebui să stau cu ea. Îl cheamă Banks. Beach știe numărul lui de telefon. Te rog, du-te la Beach fără nici o clipă de tăgadă.

Bine s-a zis despre Galahad Threepwood, încă din vremurile de odinioară ale Pelicanilor, că loviturile care i-ar fi făcut pe bărbații mai slabi să se clatine pe picioare și să se piardă cu firea pe el îl lăsau rece și nepăsător ca pe un pește oceanic de pe tejgheaua unui negustor și, într-adevăr, existau foarte puține șosete care să-l pălească peste maxilarul spiritual, iar el să nu îndure totul cu o tărie nonșalantă. Cu toate acestea, se îndreptă acum cu capul plecat spre camera lui Beach pentru a-și îndeplini fapta caritabilă. I se părea teribil de limpede, după cum reieșise din remarcele ei pe drumul înspre aleea cu tufișuri de tisă, că nu o ciorovăială între amorezi, care să poată fi tranșată cu câteva sărutări și o sticlă cu parfum, îi despărțise pe Linda Gilpin și pe finul față de care simțise dintotdeauna o afecțiune paternă, ci o chestie într-adevăr serioasă. Dintr-un motiv sau altul, care încă trebuia să fie lămurit, cota lui John scăzuse atît de mult în pariurile pentru premiul matrimonial, încît ar fi putut la fel de bine să fie șters de pe lista participanților.

Pentru un naș iubitor nu era o stare de lucruri pe care s-o contemple cu plăcere, iar el medita profund cînd ajunse în casă. Era optimist și pe

tot parcursul carierei sale pestrițe ținuse morțiș la părerea că, indiferent cât de amenințător s-ar înnora cerul, soarele o să apară pînă la urmă zîmbind printre nori, dar de această dată se părea că soarele are alte intenții.

Traversa coridorul chibzuind în acest chip, cînd o voce care îl strigă pe nume îi întrerupse reflecțiile. Lady Constance stătea în pragul ușii de la sufrageria de chihlimbar, semănînd, gîndi el, nemaipomenit de bine cu Statuia Libertății.

— Vino aici, te rog, Galahad.

Conversațiile cu Connie, înclinînd, așa cum deseori se întîmpla, să se preschimbe în certuri, nu se numărau printre plăcerile pe care Gally s-ar fi străduit din greu să le caute, iar în această clipă, fiindcă avea atîtea pe cap, îi repugna în mod special acest *tête-à-tête*. Îi replică prompt.

— Nu pot acum. Sînt ocupat. Foarte ocupat.

— Nu-mi pasă cît de ocupat ești. Vreau să vorbesc cu tine.

— Of, bine, dar spune repede. Împărăteasa a refuzat să mănînce un cartof, Clarence e consternat, iar eu trebuie să-l sun pe veterinar. E o criză majoră și toți oamenii de bine au fost anunțați că acum a venit vremea să sară în ajutorul partidului.

O urmă în sufragerie, se cufundă într-un scaun și își lustrui monoclul, o acțiune care îi smulse lady-ei Constance un strident „Uf, pentru numele lui Dumnezeu, nu fă asta!“.

— Ce?

— Să te joci cu monoclul ăla revoltător.

Lui Gally i se părea evident că sora lui se găsea într-o dispoziție din aia de-a ei, echivalentă în mare cu acelea care le năpădeau pe Cleopatra și Boadicea cînd lucrurile mergeau anapoda, și își adună forțele să facă pe bărbatul.

Una dintre regulile pe care le respecta în viață era „Cînd Connie începe să-și dea aere, pune-o imediat la punct“. Îl tot îndemnase pe lordul Emsworth să adopte această tactică, însă niciodată nu avusese succes.

— Nu știu de ce spui că e revoltător, zise el cu demnitate. De ani de zile unii dintre cei mai plini de discernămint vînzători de piftie de țigar din Londra îl adoră. Ce te frămîntă, Connie? Nu m-ai tîrît pînă aici doar ca să mă copleșești cu insulte vulgare.

— Te-am tîrît pînă aici, cum spui tu, pentru că vreau să vorbesc cu tine despre Vanessa Polk.

— Așa mai vii de-acasă. Sînt mereu încîntat să mi se vorbească despre păpușica Polk. O faptură fermecătoare.

— Într-adevăr, iar tu ai obiceiul să acaparezi fapăturile fermecătoare care vin în vizită la castel și să nu lași niciodată pe altcineva să se apropie de ele.

— Încerc să fiu politicoș.

— Ei bine, de data asta nu mai încerca. Mai sînt și alții cărora le-ar plăcea să schimbe din cînd în cînd cîte o vorbă cu Vanessa.

Numai fiindcă din amabilitate îi repugna să ațîțe pasiuni de neînfrînat, Gally se abținu să-și lustruiască iarăși monoclul. Nu-i scăpase semnificația cuvintelor ei. Dacă îl excludea pe Howard Chesney, nu mai rămînea decît o singură persoană la care s-ar fi putut gîndi și era puțin probabil să o intereseze Howard Chesney.

— Te referi la Dunstable?

Lady Constance tresări iritată, aidoma Statuiei Libertății înțepată de un țînțar care plecase în pribegie din mlaștinile Jersey. Grăi cu țîfna care mai devreme sau mai tîrziu se insinua mereu în atitudinea ei cînd discuta cu fratele său, Galahad.

— De ce insiști să-i spui așa? Îl cunoști de mulți ani. De ce nu-i spui Alaric?

— Nu contează cum îi spun. Dacă ai ști cum mi-ar mai plăcea să-i spun, ai rămîne uimită de cît de potolit sînt. Zici că morsa asta umană s-a îndrăgostit la prima vedere de Vanessa Polk?

— Alaric nu e o morsa umană.

— Ți se pare că am folosit greșit cuvîntul „uman“?

Lady Constance înghiți de două ori, reușind astfel să-și stăpînească pornirea trecătoare de a-l pocni în cap pe fratele ei cu o vază de sticlă care conținea gladiole. Una dintre tragediile înaintării în vîrstă este că reacțiile simple din copilărie trebuie să fie ținute în frîu. În camera lor comună de joacă, o provocare mult mai neînsemnată decît cea pe care o primise ea acum ar fi făcut-o să-l atace cu dinții și ghearele. Cu un efort, se forță să mențină buna-cuviință a debaterii.

— N-am de gînd să-mi irosesc dimineața ciondănindu-mă cu tine, Galahad, spuse ea. Firește, n-o să zic un lucru atît de prostesc cum că Alaric s-ar fi îndrăgostit la prima vedere, dar este foarte interesat de Vanessa și nu mă miră. E foarte atrăgătoare.

— Iar el nu, spuse Gally.

Lady Constance îi aruncă o privire împietrită. De pomană, căci fiind prea omenos să-și lustruiască monoculul, el încerca să reflecteze mai bine, stînd tolănit pe scaun cu ochii închiși. Vocea ei era rece ca gheața cînd zise:

— Alaric este nemaipomenit de atractiv.

— Dacă-ți plac morsele.

— Și vreau să pricepi că nu trebuie să-ți bagi nasul...

— În vrăjeala lui?

— Dacă ăsta-i cuvîntul pe care vrei să-l folosești.

— Foarte bine. Dar aş putea spune înainte să plec că, dacă încerci să-l căpătuiești pe Dunstable vara asta, n-ai nici o şansă. Are prea multe tabieturi și ține prea tare la confortul lui pentru a se căsători cu cineva. Fii sinceră cu tine. O să joace teatru și o să te facă să crezi că are de gînd să sară de pe docuri, dar mereu o să-și aducă aminte cît de bine se simte ca văduv și o să dea înapoi în momentul-cheie.

Cu aceste cuvinte, Gally o porni în pas vioi spre camera lui Beach pentru a-și duce la bun sfîrșit misiunea.

Cînd ajunse acolo, Beach lustruia argintăria. Abandonîndu-și deocamdată îndatoririle, îl sună pe medicul veterinar la biroul său din Market Blandings și îl imploră să vină de urgență la cocina Împărătesei. Abia pusese la loc receptorul, cînd telefonul țîrîi din nou.

— Pentru dumneavoastră, domnule Galahad. Un domn pe nume Halliday.

— A, îi așteptam telefonul. Bună, Johnny.

Urmă o conversație scurtă, prea scurtă pentru gustul lui Beach, căruia i se stîrnise curiozitatea. A înțeles că acest domn Halliday suna de la Emsworth Arms și dorea să se întâlnească cu domnul Galahad cît mai curînd cu putință, dar în afară de asta, totul rămînea un mister.

În cele din urmă, Gally puse receptorul în furcă și, cu un laconic „Trebuie să ajung la Market Blandings“, ieși grăbit pe ușă.

Ciudat, reflectă Beach, foarte ciudat. Și sinistru, dacă stăteai mai bine să te gîndești, ca telefoanele acelea din romanele de suspans, care reprezentau lectura sa favorită.

Spera ca domnul Galahad să nu se fi amestecat cu vreo șleahță ceva.

Vocea cavernoasă de la telefon a lui Johnny îi adâncise lui Gally convingerea că ruptura dintre el și păpușica Gilpin era cu siguranță o problemă de mîna-ntîi, iar cînd ajunse la destinație și îl văzu, își dădu seama cît de întemeiate îi erau temerile.

Avînd în vedere calitatea desăvîrșită a berii și farmecul grădinii umbrite ce coboară pînă la rîu unde clienții o beau, rareori vezi oameni trași la față la Emsworth Arms și de aceea faptul că John era tras la față sărea și mai puternic în ochi. Într-o asemenea ambianță idilică nu se putea să nu atragă atenția, iar lui Gally îi amintea de vechiul lui amic, Poamă Biffen, cînd a intrat pe ringul din Hurst Park purtînd o barbă lungă asiriană pentru a evita să fie recunoscut de cei șase agenți de pariuri aflați acolo, cărora le datora bani, iar barba, nefiind unsă îndeajuns de bine cu clei de pește, s-a desprins. Era la fel de palid și de tras la față.

Nu rostiră nici un cuvînt pînă cînd nu se așezară la una dintre mesele din grădină, cu halbele cu berea din Emsworth Arms în față. Dar lui Gally nu-i stătea în fire să se abțină mult timp să vorbească și, după ce s-a întremat cu o sorbitură din elixir, se aplecă și își bătuse ușurel și părintește pe umăr însoțitorul.

— Povestește-mi, băiete, spuse el cu o voce blîndă, ca a cuiva care i se adresează unui bolnav cărat cu targa. Aș putea menționa că numai cu un ceas în urmă am avut o întrevedere cu domnișoara Gilpin, așa încît înțeleg mai mult sau mai puțin cum stau lucrurile. Adică, deși duc lipsă de detalii, m-am lămurit în general în ce privește imaginea de ansamblu. Logodna voastră, am înțeles eu de la ea, e anulată și, întrucît n-au trecut decît o zi sau două de cînd v-ați dat cuvîntul, mi s-a părut cam repezor. Am fost bulversat.

— Ce-a spus despre mine?

— E mai bine, e mult mai bine să nu afli. Ajunge să-ți zic că observațiile ei întîmplătoare se deosebeau profund de genul de chestii pe care Julieta obișnuia să le spună despre Romeo. Ce naiba s-a întîmplat?

O gînganie, descinzînd din copacul la a cărui umbră stăteau, căzu pe masă. John îi aruncă o privire glacială.

— N-a fost vina mea, spuse el. Mi-am făcut doar datoria. Femeile nu înțeleg chestiile astea.

— Ce chestii?

— Ar fi trebuit să-și dea seama că nu-l pot lăsa baltă pe Clutterbuck.

— Clutterbuck?

— G.G. Clutterbuck.

Gally intenționase să fie plin de blîndețe și compasiune în decursul acestei întrevederi, dar nu-și putu reține un fornăit iritat. Dacă trebuia să asculte o povestire și nu să o istorisească chiar el, îi plăcea ca aceasta să fie clară și fără înconjur.

— Cine mama dracu' e G.G. Clutterbuck?

— Un contabil autorizat căruia i-am susținut cauza în procesul Clutterbuck împotriva lui Frisby. Iar Frisby e un agent de vînzări din domeniul cărnii ieșit la pensie, a cărui mașină a intrat în

coliziune cu a lui Clutterbuck, pe Fulham Road, zgâlțîindu-l pe Clutterbuck și cauzîndu-i posibile leziuni interne. Firește, apărarea a susținut că Clutterbuck a intrat în Frisby și totul a depins de mărturia unei domnișoare pe nume Linda Gilpin, care din întâmplare trecea atunci pe acolo și a fost martoră la coliziune. A fost de datoria mea s-o chestionez și să lămuresc juriul că se uita cruciș și că mărturia ei era la fel de plină de găuri ca un șvaițer.

Probabil că în acest punct al discuției Gally ar fi scos vreo interjecție care să exprime interes și preocupare, dar se nimeri ca tocmai atunci să bea din bere. Abia după ce îi trecu accesul de asfixie și un ospătar care trecea întâmplător pe lângă ei îl bătu pe spate, se simți în stare să facă vreun comentariu, dar nici atunci nu izbuti, întrucît John își reluase narațiunea.

— Îți poți închipui ce am simțit. Sală de tribunal se învîrtea în jurul meu. Pentru o clipă m-am gîndit că n-o să mai pot continua.

Dramatismul situației nu-i scăpă lui Gally. Monoculul îi sări din ramă.

— Totuși ai continuat, nu?

— Da, și peste vreun minut și jumătate am pus-o în încurcătură. Nu mai putea aduce nici o dovadă concludentă.

— Ai făcut-o să admită că mărturia e nesigură?

— Da.

— Chestii de genul „Ar fi corect dacă am spune” și „Nu-i așa că”?

— Da.

— I-ai fluturat un deget prin fața ochilor?

— Bineînțeles că nu.

— Credeam că tot timpul se face asta. Dar te-ai purtat brutal cu ea?

— Da.

— Și s-a simțit jignită?

— Da.

— Ai câștigat procesul?

— Da.

— Asta probabil că i-a plăcut lui Clutterbuck.

— Da.

— Te-ai întâlnit cu ea după aia?

— Nu. Mi-a trimis un bilet în care scria că logodna e anulată.

Gally își puse la loc monoclul. Expresia din ochiul la care îl potrivea și din celălalt care își ducea viața gol pușcă nu era deloc încurajatoare. Nici „Hm“-ul lui n-a fost un „Hm“ calculat să stîrnească optimism.

— Te afli într-o situație neplăcută, Johnny.

— Da.

— Ar trebui să te rogi serios de ea dacă mai vrei să răsune clopotele de nuntă în mica biserică de țară sau unde ți-ai planificat să le faci să răsune. Iar problema cu care ne confruntăm acum este Cum ai să te rogi de ea?

— Nu înțeleg ce spui. Ea e la castel.

— Întocmai, iar tu nu.

— Dar o să mă inviți acolo.

Gally clătină din cap. Îl îndurera faptul că era nevoit să se poarte precum gerul uscat în grădina viselor tînărului său prieten, dar trebuie să ții seama de realitate.

— Imposibil. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, Johnny, decît să te strecor în bătrînul cămin, dar nu-ți dai seama care e statutul meu acolo. Connie nu mă poate da afară din casă, căci sînt un membru confirmat al familiei, dar mă pîndește cu neliniște, iar în puținele ocazii cînd discută cu mine, discursul ei constă în general numai în elogiile aduse diferitelor trenuri care se

întorc în metropolă. Orice încercare a mea de a celebra prin sunet de clopote sosirea vreunui prieten ar trezi tigroaica ce doarme în ea. Ai avea noroc dacă ai rezista cinci minute. Te-ar înșfăca de ceafă și de turul pantalonilor și te-ar pune pe liber înainte să apuci să te ștergi pe picioare de preș. Știu exact cum te simți și nici nu mi-ar putea părea mai rău că nu sînt în stare să te ajut, dar asta e. Va trebui să te întorci la Londra și să mă lași pe mine să mă ocup de problemele tale. Și ca să spun așa, zise cu modestie Gally, cu greu ar putea încăpea pe mîini mai bune. O să mă rog de L. Gilpin și aștept cu încredere să cînt la ea ca la un instrument cu coarde.

Aceste cuvinte îi aduseră în minte o istorioară foarte amuzantă despre un membru al Clubului Pelicanilor care a încercat odată să învețe să cînte la banjo, dar ceva îi șopti la ureche că nu era momentul s-o povestească. Îl mai bătu încă o dată ușurel și părintește pe umăr pe Johnny și o porni pe lungul drum care ducea înapoi la castel.

John, cu chipul mai asemănător ca oricînd cu al lui Poamă Biffen, mai comandă o bere.

5

Pentru a evita strălucirea orbitoare a soarelui și compania ducelui de Dunstable, care dintr-odată devenise teribil de lipicios, Vanessa Polk ștersese putina după prînz pînă la unul dintre ungherele umbrite cu care domeniile Castelului Blandings erau înzestrate din belșug și stătea acolo așezată pe o bancă rustică. Tatăl lordului Emsworth fusese un bărbat predispus să presare pretutindeni bănci rustice. De asemenea, nu că ar fi contat, colecționase ouă de păsări și legase volumele de lucrări ale Societății Arheologice din Shropshire.

Șezînd acolo, se gîndea la Wilbur Trout. Vestea că era așteptat să vină cu trenul de după-amiază îi stîrnise un fior nostalgic. Probabil că el uitase, dată fiind viața lui atît de bogată în legături amoroase cu femeile, dar odată fuseseră logodiți și, deși ea fusese cea care rupsesese logodna, păstrase mereu pentru el o afecțiune maternă. De cîte ori citise despre altă căsătorie de-a lui nu se putuse abține să creadă că ea greșise abandonîndu-și postul și încetînd să-i mai poarte de grijă. În lipsa supravegherii ei blajine, el își pierduse toate reținerile, sărind de la o blondă la alta cu o rîvnă care părea să sugereze că avea intenția să se tot însoare cu ele pînă cînd se epuiza stocul.

Wilbur Trout era un tînăr foarte amabil, a cărui greșeală inițială în viață fusese că avusese parte de un tată pe care îl încînta să cîștige bani și considera că și-a pierdut ziua dacă pînă la sfîrșitul ei nu-i creștea contul bancar. Dacă ar fi fost fiul unui om sărac dintr-o categorie de impozitare redusă, ar fi trecut prin viață în vreo slujbă de funcționar satisfăcut și ireproșabil din birocrație sau ceva de genul acesta, unica lui cheltuială nesocotită fiind cîte o vizită ocazională la Palisades Park sau pe Coney Island. Moștenind cam cincizeci de milioane de dolari în acțiuni, intrase în derivă și devenise playboy-ul cel mai de vază din New York, pe lîngă care se gudurau ospătarii-șefi, un izvor de subiecte pentru jurnaliștii de la revistele de scandal și un priceput organizator de petreceri printre ai căror invitați se numărau și bogați, și săraci. La una dintre aceste petreceri îl cunoscuse Vanessa, iar acum ședea în ungherul cel umbrat, gîndindu-se la vremurile trecute.

Multe se pot spune în favoarea acestui ungher umbrat. Era răcoros. Mirosea frumos. Pîrîiașul care îl traversa scurgîndu-se în lac scotea un clinchet melodios. Și mai presus de toate, Alaric, ducele de Dunstable nu se afla acolo. Dar, pe lîngă aceste avantaje, trebuie să se amintească și faptul că era un soi de club de provincie pentru toate insectele înaripate din Shropshire. După o vreme, săturîndu-se de compania lor, Vanessa se ridică în picioare și se îndreptă către casă. Pe cînd se apropia de ea, lordul Emsworth tocmai cobora treptele din față.

Îl întîmpină cordial.

— Trageți chiulul, lord Emsworth?

— Poftim?

— Sau Împărăteasa v-a dat liber azi după-amiază? De obicei nu sînteți de serviciu la ora asta?

Lordul Emsworth, care fusese posomorît, se luminează puțin la față. Ținea la Vanessa. I se părea înțelegătoare, iar o ureche înțelegătoare în care să-și verse necazurile era exact ce își dorea. Îi explică motivele mîhnirii lui.

— Connie mi-a spus să îl aștept pe insul ăsta, Trout, la gară. Sosește cu un tren care o să ajungă în curînd. Am uitat cînd, dar Voules știe. Și n-ar trebui să lipsesc nici un minut de lîngă Împărăteasă. Are nevoie să fiu lîngă ea.

— De ce nu i-ați spus lady-ei Constance că aveți o altă obligație?

Paloarea din spatele pince-nez-ului lordului Emsworth arăta că această idee revoluționară nu-i trecuse prin cap. Cînd Connie te pune să faci ceva, nu-i spui că ai o altă obligație. Bineînțeles, Galahad ar fi în stare de un asemenea act nesăbuit de curaj, dar Galahad, pe lîngă faptul că era un bărbat de fier și de oțel, veteran într-o sută de bătălii cu agenți de pariuri, aprozi și turfiști, purta un monoclu și nu trebuia decît să se joace cu el pentru a o intimida pe cea mai neînfricăată dintre surori. Nu era o ispravă la care te-ai fi putut aștepta din partea unui bărbat care poartă pince-nez. Dîrdîind numai la gîndul unei asemenea chestii, el spuse:

— O, n-aș putea face așa ceva.

— De ce nu?

— S-ar înfuria.

Roțile scîrțîiră pe pietriș și mașina apărură de după colț, cu șoferul Voules la volan.

— Of, Doamne! exclamă lordul Emsworth văzînd-o.

— Hei, zise Vanessa. Ce-ar fi să mă duc eu să-l întâmpin pe Trout?

Zvîcnetul care îl picni pe lordul Emsworth la auzul acestei sugestii a fost atît de violent, încît îi desprinsse pince-nez-ul de pe nasul părinte. Trăgîndu-l de şnur, o privi cu veneraţie. În decursul vizitei sale la New York pentru a lua parte la nunta lui Connie şi a lui James Schoonmaker, devenise un mare admirator al fetelor americane, dar niciodată n-ar fi bănuît că pînă şi o fată americană ar fi putut să fie atît de mărî-nimoasă.

— Zău? Chiar aţi face asta?

— Sigur. Ar fi o onoare şi o plăcere.

— Nu-i nevoie să-i spuneţi lui Connie.

— Fără discuţie.

— Păi, e foarte amabil din partea dumneavoastră. Nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Nu vă mai gîndiţi la asta.

— Vedeţi, e vorba de Împărăteasă. Adică...

— Înţeleg ce vreţi să ziceţi. Locul dumneavoastră e lîngă ea.

— Exact. Nu trebuie s-o las singură nici o clipă. Ei mă tot asigură că n-am nici un motiv de îngrijorare, chiar Banks a zis-o, dar rămîne în picioare faptul că a refuzat să mănînce un cartof pe care i-l oferisem.

— Stricat.

— Nu, de-aia e atît de înfiorător. Era un cartof foarte bun, dar ea doar l-a mirosit şi...

— S-a răsucit pe călcîie?

— Întocmai. L-a mirosit şi a plecat. Evident că sînt neliniştit.

— Oricine ar fi.

— Dacă aş putea să-l consult pe Wolff-Lehman.

— De ce nu puteţi?

— A murit.

— Înțeleg ce vreți să spuneți. Asta îl exclude din postura de consultant. Deși poate l-ați putea găsi cu ajutorul unei plăci de spiritism.

— Așa că, dacă vă duceți într-adevăr la gară...

— Am plecat. Market Blandings, vin acum.

— Mi-e teamă că vi se cere prea mult. O să vi se pară plictisitor să discutați cu domnul Trout pe drumul de întoarcere. Întotdeauna e un chin să găsești ceva de spus unui necunoscut.

— E în regulă. Willie Trout nu e un necunoscut. L-am cunoscut pe vremuri de partea cealaltă.

— Unde?

— În America.

— O, a, da, bineînțeles, da. De cealaltă parte a Atlanticului, adică.

— O să avem de discutat despre tot soiul de chestii. N-o să ne plictisim deloc.

— Capital, zise lordul Emsworth. Capital, capital, capital.

Cînd mașina ajunsese acolo, trenul tocmai intra în gară, iar cînd Wilbur Trout coborî din el, Vanessa reînnodă relațiile cu un „Bună!” jovial, iar el o salută folosind același cuvînt cordial. Nu era deloc stînjenit că se întâlnea pe neașteptate cu o femeie pe care o iubise și o pierduse. Dacă întîlnirile cu femei pe care le iubise și le pierduse l-ar fi stînjenit pe Wilbur Trout, ar fi trebuit să-și petreacă o mare parte a timpului înroșindu-se și frămîntîndu-și degetele de la mîini. Vanessa era o veche prietenă pe care era încîntat să o vadă. Chiar dacă nu-i era prea clar de unde să o ia, își amintea limpede că o mai întîlnise înainte. Iar cînd ea îi zise, după ce el i se adresă cu Pauline, că o cheamă Vanessa, izbuti s-o și identifice. Bineînțeles, îl ajută și faptul că era

singura de pe lunga lui listă cu care fusese logodit și nu se însurase.

Ea îi explică circumstanțele care o aduseseră la Castelul Blandings, apoi discutară un timp despre vremurile trecute, despre petrecerile pe care el le dăduse la Great Neck și la Westhampton Beach, despre tipii și păpușile care fuseseră și ei invitați la aceste petreceri și despre noaptea când plonjase în fântâna de la Plaza îmbrăcat într-un costum elegant de seară. Dar amintirile frivole nu-i abătura atenția multă vreme. Se gîndea la lucruri mai profunde.

— Hei, există vreun loc pe-aici unde poți găsi ceva de băut? întrebă el, iar ea îi răspunse că băuturi de orice fel se puteau obține de la Emsworth Arms, la nici o aruncătură de băț distanță.

Mai existau și alte hanuri în Market Blandings... nu trebuie să uităm de Gîsca și Gîscanul, Jucătorii Veseli de Cricket, Snopul de Grîu, Liniștea Căruțașilor, Vaca Albastră și Copca la Țanc... dar acestea deserveau mai degrabă proletariatul, nu vizitatorii milionari din New York. Asta îi explică lui Wilbur și numaidecît, după ce îi învioră după-amiaza lui Voules trimițîndu-l să se revigoreze la bar, se așezară la una dintre mesele din grădina fermecătoare a hanului Emsworth Arms cu ginuri tonice la îndemînă, iar Vanessa exprimă în vorbe gîndul care îi stăruise în minte din primul moment al întîlnirii lor.

— Willie, zise ea, arăți ca Epava lui *Hesperus*.

El nu se simți jignit de franchețea vechii lui prietene. Într-adevăr, și el ajunsese la aceeași concluzie cînd se uitase în oglindă de dimineață. Scoase numai un oftat sumbru.

— Am avut o grămadă de necazuri.

— Ce-a mers prost de data asta?

— E o poveste lungă.

— Atunci înainte de a începe să mi-o spui, zi-mi cum Dumnezeu ai ajuns să apari la Castelul Blandings.

— Asta face parte din poveste.

— Bine, atunci dă-i drumul. Ai cuvîntul.

Wilbur luă o înghițitură zdravănă din ginul tonic pentru a-l ajuta să-și adune gîndurile. După ce, o clipă, rămăsese îngîndurat, păru că a izbutit să și le ordoneze.

— Totul a început cu divorțul meu.

— Care dintre ele? Luella?

— Nu, nu Luella.

— Marlene?

— Nu, nu Marlene. Genevieve.

— A, Genevieve? Da, am citit despre asta.

— Am avut un șoc teribil cînd m-a părăsit.

Vanessei îi trecu prin cap gîndul că, avînd în vedere experiența lui bogată în acest domeniu, plecarea altei soții ar fi trebuit să fie o chestie de rutină, dar nu o spuse. Era o fată plină de tact și i se părea evident că, dintr-un motiv de nepătruns, pierderea celei de-a treia doamne Trout, care mestecase gumă și vorbise gîngurit, îl afectase profund.

— O iubeam, Pauline adică Vanessa. O veneram. Iar ea mi-a dat papucii ca să fie cu un tip care cîntă la trompetă într-o trupă. Nici măcar nu-i o trupă cunoscută.

— Neplăcut, zise Vanessa, dar numai din poli-tețe.

Din această dramă, personajul care stîrnea compasiune, considera ea, era tipul care cînta la trompetă. Lipsit de succes în profesiunea lui, asociat cu o trupă necunoscută și acum legat de doamna Genevieve Trout. Ar fi trebuit să ai, într-adevăr, o inimă de piatră să nu simți nici o

tresărire de compasiune pentru un bărbat cu un asemenea palmares.

Wilbur atrase atenția unui chelner și comandă încă două ginuri tonice. Chiar avînd inima îndurerată, un bărbat prevăzător nu ignoră latura practică a vieții.

— Unde rămăsesem? spuse el, trecîndu-și o mîină obosită peste frunte.

— Ai ajuns la trompetist și spuneai cît de mult o iubeai pe Genevieve.

— Așa e.

— Încă?

— Adică dacă încă o mai iubesc? Fără doar și poate. Mă gîndesc tot timpul la ea. Stau noaptea cu ochii în tavan. Mi se pare că-i aud vocea. Spunea cele mai drăguțe chestii din lume.

— Îmi imaginez.

— Spunea tlandafili în loc de trandafiri.

— Într-adevăr.

— Și în loc de iepuri, iepuli.

— Da, îmi aduc aminte.

— Așa că înțelegi cum m-am simțit cînd am văzut tabloul ăla.

— Ce tablou?

— Era în vitrina uneia dintre galeriile alea de artă de pe Bond Street și semăna leit cu Genevieve.

— Vrei să spui un portret?

— Nu, nu un portret, un tablou cu o fată, pictat de un francez. Și mi-am zis în sinea mea că trebuie să-l cumpăr ca să-mi amintească de ea.

— Așa încît l-ai cumpărat, iar ei ți-au oferit la pachet și o invitație la Castelul Blandings? Ca atunci cînd faci schimb de timbre?

— Nu glumi pe tema asta.

— Nu glumesc. Trebuie să se fi întîmplat ceva care să te aducă aici și aștept să mi se spună ce anume.

— Ducele.

— Care duce?

— Zice că-l cheamă Dunstable. El m-a invitat.

Vanessa își ridică brusc brațele într-un gest exasperat. Wilbur fusese dintotdeauna un povestitor care își făcea harcea-parcea povestirile, dar acum se autodepășise.

— Nu înțeleg, zise ea. Pur și simplu, nu înțeleg. Poate că o să mă lămuresc pe măsură ce vorbești, așa încât continuă cu ce s-a întâmplat după ce-ai cumpărat tabloul. În cuvinte monosilabice dacă poți.

Wilbur își făcu curaj cu ginul tonic. De acum încolo fiecare cuvânt îl va răni ca un cuțit înfipt în piept.

— Nu l-am cumpărat. Țsta-i tot șpilul. Era trecut de unu și, ca un nătăfleț ce sînt, m-am gîndit că mai bine îmi iau mai întîi prînzul, așa că m-am dus la un club la care am permis de vizitator și, tocmai beam o băutură la bar înainte de a mă duce în sufragerie, cînd ducele ăsta a venit, s-a așezat lîngă mine și a început să-mi spună care e problema cu guvernul. Ne-am înțeles binișor, iar eu am mai luat cîteva pahare și, pînă să-mi dau seama ce se întîmplă, m-am pomenit că-i povestesc despre Genevieve și despre tabloul ăla din galeria de artă.

— Iar în vreme ce tu îți luai prînzul, el a dat o fugă după colț și a cumpărat tabloul, iar acum te-a adus aici ca să ți-l vîndă cu un profit mare.

Uluirea îl lăsă pe Wilbur multă vreme fără cuvinte. Se zgîi pierdut la fata clarvăzătoare.

— Cum de-ai ghicit? icni el.

— N-a fost greu, cunoscîndu-l pe duce. Probabil că e tabloul care acum se află în galeria de portrete a castelului. Și pun pariu că nu l-a

cumpărat din pasiune pentru artă. A făcut-o ca să câştige ceva.

Cu încă unul dintre oftaturile sale sumbre, Wilbur îi confirmă teoria.

— Şi m-a invitat aici ca să mă tot uit la el. Ştie că n-o să rezist să nu-l cumpăr, indiferent cât ar cere. Probabil, zise el morocănos, aproape dublu faţă de cât a plătit el. Am dat de belea.

— Atunci spune „Du-te naibii de belea“.

O lungă călătorie cu trenul şi câteva ginuri tonice îi cam încetiniseră creierul lui Wilbur. Cuvintele ei, presupunea el, aveau un sens ceva, dar care era acel sens îi scăpa complet. Curate aiureli, ar fi zis dacă l-ar fi rugat cineva să le catalogheze.

— Cum adică?

— Spui că ai dat de belea. De ce-ai dat de belea? Dacă mă-ntrebi pe mine, ai o poziţie bunicică. Tu eşti aici, tabloul e aici şi tot ce-ai de făcut este numai să-l şterpeleşti.

Wilbur făcu ochii mari. Emise un sunet bronhial gutural, aidoma orăcăitului unei broaşte-bou. Nu-i deloc uşor pentru un om încet la minte să asimileze o idee nouă.

— Să-l şterpelesc? întrebă el. Vrei să zici să-l şterpelesc?

— Sigur. De ce nu? Şi el l-a cam şterpelit de la tine. Poţi să afli de la galeria de artă cât a plătit pe el şi apoi să-l despăgubeşti, dacă ăsta-i cuvîntul.

O licărire apăru în ochii lui Wilbur, dar numai pentru o clipă. Recunoştea faptul că îi dăduse o sugestie bună, dar ştia că nu era genul de om care s-o pună în aplicare.

— N-aş putea, zise el cu ceva din expresivitatea lordului Emsworth, când rostise aceleaşi

cuvinte puțin mai devreme, în aceeași după-amiază, iar Vanessa reacționează la fel ca atunci.

— Atunci o s-o fac eu, zise ea, și Wilbur, aida-ma lordului Emsworth, pentru o clipă se zgîneîncrezător.

În timpul scurtei lor logodne, ajunsese să-și dea seama că Vanessa era o fată care gîndea neconvențional, dar niciodată nu îl năucise în asemenea hal.

— Chiar crezi că ești în stare?

— Bineînțeles că sînt în stare. Doar că trebuie să concep un plan. De fapt, deja mi-a venit un crîmpei de idee. Șovăi doar pentru că îl implică și pe Chesney.

— Cine-i Chesney?

— Un bărbat care stă la castel. Sînt destul de convinsă că e un escroc, dar trebuie să fiu sigură înainte de a întreprinde ceva. Nu trebuie să riști cu o chestie de genul ăsta.

— Sigur că nu.

— O să-mi dau mai bine seama după ce-o să-l mai studiez puțin. Sper să se dovedească a fi cum cred eu, căci dacă există vreun lucru care-ți sare-n ochi ca un deget inflammat, atunci ăla e faptul că Măria sa, ducele, nu trebuie lăsat să-i ducă de nas pe tinerii inocenți și să scape basma curată. Iar acum, spuse Vanessa, hai să-l pescuim pe șofer de la bar și să ne ducem la castel.

6

Cînd John ajunse la Londra, noaptea se cașternuse. Găsi Gara Paddington la fel de rafinată și imperturbabilă ca de obicei, iar înfățișarea lui disperată făcea și aici notă discordantă, așa cum se întîmplase și la Emsworth Arms. Hamalilor din Paddington le place să vadă în jurul lor chipuri zîmbitoare. Poate că i-or compătimi pe tinerii cu frunțile încruntate și priviri jalnice, dar preferă să nu se asocieze cu ei, iar acest lucru este valabil și pentru paznici, mecanici de locomotivă și personalul de la bufet. Toți angajații gării se simțiră ușurați cînd se urcă într-un taxi și plecă spre Halsey Court, din districtul poștal W1, adresa lui din Londra.

Întrevederea cu Gally îi adîncise deznădejdea cu care o pornise pe drumul spre Shropshire. Fusesse atît de sigur că avea să primească o invitație la Castelul Blandings, acea preparativă esențială pentru o împăcare cu fata a cărei inimă o rănise cu replici de genul „Ar fi corect dacă am spune” și „Aș sugera” cînd lupta sub stindardul lui G.G. Clutterbuck. Odată ce s-ar fi aflat la castel, s-ar fi găsit în poziția de a-și începe pledoaria – și cînd spunea pledoarie, se referea la o adevărată pledoarie –, n-ar fi omis nici un cuvînt sau acțiune care să conducă la o învoială

pașnică. Dă-mi ocazia s-o aduc o dată pe Linda la masa de tratative, își zisese el în sinea lui – dă-i ocazia să-mi audă tremurul din voce și să-mi vadă expresia înduioșătoare din privire și totul va fi bine.

Refuzul lui Gally de a coopera venise ca o lovitură năucitoare și îi spulberase întregul plan de campanie. Nici cuvintele de rămas-bun ale lui Gally nu izbutiseră să-i ridice vreun pic moralul. Spusese că o să cînte la Linda ca la un instrument cu coarde, cu încrederea în sine a unui bărbat care cîntase la fete ca la niște instrumente cu coarde încă din fragedă pruncie, însă nu găsea prea multă consolare în asta. O a treia persoană nu poate niciodată să obțină nimic concret în asemenea situații. Negocierile delicate între două inimi despărțite nu se pot duce prin intermediari, este nevoie de contact personal.

Halsey Court, cînd ajunse acolo, îi pecetlui depresia. Era o fundătură sumbră, doldora de pisici vagaboande și ziare fluturînde, cam singurul ei merit fiind că se putea trăi ieftin acolo. Halsey Chambers, unde de doi ani deținea un apartament, era o clădire dărăpănată, locuită în majoritate de tineri care încercau să răzbească în viață – jurnaliști precum Jerry Shoesmith, cîndva editorul aceluia săptămînal prăpădit, *Sarea și Piperul Societății*, și scriitori de romane de suspans precum Jeff Miller, rugbistul. John moștenise apartamentul celui din urmă, cînd Jeff se căsătorise și se mutase la New York, și, odată cu apartamentul, pe Ma Balsam, sufletul matern și robust care avea grijă de el. Ea își făcu apariția din bucătărie cînd el deschise ușa din față, iar el o întîmpină cu un „Bună, Ma“ despre care spera să nu semene prea vîrtos cu un horcăit muribund.

— Bună seara, domnule, zise ea. Deci v-ați întors. V-ați simțit bine la țară?

John strînse din buze și își ținu respirația, izbutind astfel să-și reprime un rîset cavernos, care avusese tendința să iasă la suprafață în chip de răspuns la această întrebare. Nu-și dorea cîtuși de puțin să-i dea de înțeles acestei femei cumsecade că discuta cu un suflet chinuit, întrucît, dacă ea ar fi descoperit acest lucru, l-ar fi copleșit cu un val de compasiune, căruia deocamdată nu ar fi fost capabil să-i facă față. Ma Balsam, cînd era într-o dispoziție consolatoare, putea fi de-a dreptul năucitoare.

— Foarte bine, spuse el după ce numără pînă la zece.

— Unde v-ați dus?

— În Shropshire.

— E departe.

— Da.

— Bine că vremea a fost la înălțime.

— Da.

— E atît de neplăcut dacă începe să plouă cînd pleci într-un voiaj de plăcere la țară.

— Da.

— Păi, zise Ma Balsam, părăind să creadă că ceea ce s-ar numi tratativele preliminare puteau fi considerate încheiate, păcat că n-ați fost aici, pentru că prietenul acela al dumneavoastră, acel domn Ferguson, v-a căutat toată ziua la telefon.

— Nu cunosc nici un Ferguson.

— Atunci poate Bostock. Vine des aici la cină. Arată ca un artist. Cu voce pițigăiată. Ochelari cu ramă de baga.

— Te referi la Joe Bender?

— Ăsta e. E artist sau așa ceva.

— Conduce o galerie de artă de pe Bond Street.

— Ei bine, nu cred că a condus-o prea mult azi, pentru că a sunat tot timpul și a întrebat de dumneavoastră. Foarte nerăbdător. Zicea încontinuu „Pentru numele lui Dumnezeu, încă nu s-a întors?“, iar eu a trebuit să-l iau la rost când a folosit expresia „Uf, hăis!“ după ce i-am spus că nu. Ultima dată când a telefonat, adică nu cu mai mult de douăzeci de minute în urmă, mi-a zis să-l sun în clipa când apăreți. Doriți s-o fac chiar acum?

John cîntări întrebarea. Primul lui impuls a fost să-i răspundă negativ. Ținea la Joe Bender și, în condiții normale, întotdeauna îl încînta compania lui, dar un bărbat care se clatină sub o lovitură de genul celei pe care o suferise el recent are rețineri să se întîlnească fie și cu cei mai apropiați prieteni. Oricît de sfîșietoare i-ar fi fost gîndurile, în seara asta voia să rămîină singur cu ele.

Apoi bunătatea sufletească care-i stătea în fire învinse. Joe, reflectă el, ar fi telefonat atît de insistent numai dacă ar fi avut vreun necaz ceva, și în caz că asta era situația, trebuia să facă ce se cuvine și să-i permită să vină și să-i plîngă pe umăr.

— Da, te rog, Ma, spuse el. Mă duc să fac un duș. Dacă vine înainte să mă îmbrac, spune-i să aștepte.

Cînd John își făcu din nou apariția, revigorat binișor după baie, Joe Bender sosise și discuta cu Ma Balsam, deși nu „discuție“ este probabil termenul cel mai potrivit, căci de fapt consta într-un monolog din partea ei și o serie de mîrîituri din partea lui. Ca o gazdă bună ce era, îl incluse și pe John în micul lor grup.

— Tocmai îi spuneam domnului Cum-îl-cheamă că nu arată bine, zise ea. Am observat din clipa cînd a intrat pe ușă.

Vederea nu o înșelase. Joe Bender arăta îngrozitor. Un bărbat, ca să folosim o expresie demodată, de vreo douăzeci și opt de primăveri, el lăsa acum impresia că a îndurat cel puțin același număr de ierni crîncene. Era și mai tras la față decît John, arătînd atît de rău, încît acesta, uitîndu-și propriile necazuri, scoase un țipăt de îngrijorare.

— Doamne sfînte, Joe! Ce s-a întîmplat?

— Exact asta mă întrebam și eu, spuse Ma Balsam. Dacă mă-ntrebi pe mine, s-a îmbolnăvit. E la fel de gălbejit la față ca Balsam înainte să-l picnească ce l-o fi picnit și să dea ortu' popii. Mai întîi i-au înțepenit picioarele, zise ea pe cînd Joe Bender se prăbușea într-un scaun, și nu mult după aia s-a umplut de bube. Ar trebui să trimitem după un doctor, domnule Cum-te-cheamă.

— Nu vreau nici un doctor.

— Atunci mă duc să pun la încălzit un pahar bun cu lapte, spuse Ma Balsam.

Apartîinea curentului filosofic care susține că un pahar bun cu lapte fierbinte, deși nu-l păcălește de tot pe îngerul morții, poate cel puțin să amîne inevitabilul.

Pe cînd ușa de la bucătărie se închidea în spatele ei, Joe Bender scoase un oftat de ușurare.

— Credeam că n-o să mai plece femeia asta. Spune-i că nu vreau nici un afurisit de lapte.

— Dar un whisky cu sifon?

— Da, asta da. De fapt, o să am nevoie de mai multe.

John se duse la bucătărie și se întoarse victorios, pentru că reușise, deși nu fără nici o împotrivire din partea ei, să contramandeze remediul personal al lui Ma Balsam. „Din moment în moment poate să-și dea duhul pe podea“, îl avertiză ea, „dar fie cum vrei tu“.

— Și acum, spuse el. Despre ce-i vorba?

Se prea poate, dacă această întâlnire ar fi avut loc mai devreme, ca Joe Bender să fi fost înclinat să-i dea cu mai multă delicatețe vestea pe care venise să i-o comunice, căci era un bărbat sensibil căruia, când era nevoit să provoace șocuri cuiva, îi plăcea să le atenueze. Dar o lungă zi plină de frământări crescînde îi subminase moralul. De o eternitate, i se părea lui, își înăbușise în ceea ce Shakespeare ar fi numit sînu-i preaplin, un secret conceput să zgîlțîie omenirea sau cel puțin acea parte a omenirii care dorea binele Galeriei Bender, așa încît răbufni la fel de năprasnic ca un dop care iese dintr-o sticlă de șampanie.

— Tabloul ăla, John! E un fals!

De asemenea, se prea poate ca, dacă John ar fi fost mai puțin preocupat de propria-i tragedie, să fi pătruns cu mai multă promptitudine însemnătatea acestor cuvinte. Lucrurile stînd așa cum stăteau, el doar se holbă.

— Tablou? Care tablou?

Și Joe Bender se holbă. Ochii din spatele ochelarilor cu ramă de baga se lărgiră pînă la refuz.

— Care tablou? repetă el ca un ecou. I se părea incredibil ca tocmai lui John să i se pară necesar să pună o asemenea întrebare. Există numai un singur tablou pe lumea asta. Robichaux-ul. Cel pe care i l-am vîndut ducelui. La naiba, nu pricepi? E un fals. E o contrafacere.

Nu era nevoie să i se explice mai în amănunțime situația. John acum o pricepuse și se simțea de parcă Ma Balsam, nu că ar fi fost în stare de așa ceva, se furișase prin spatele lui și îi deșertase un pocal plin ochi cu apă rece ca gheața pe spinare. N-ar fi crezut că așa ceva ar fi fost posibil, dar realmente încetă să se mai

gîndească la Linda Gilpin. Se scurse o perioadă de timp considerabilă pînă îşi recăpătă glasul, iar cînd o făcu, a fost doar pentru a pune o întrebare prostească.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles că sînt sigur. Originalul a fost examinat de către Mortimer Bayliss, probabil cel mai bun critic de artă din lume. A zis că e autentic, iar cînd spune că o pictură e autentică, totu-i limpede.

John era încă departe de a pricepe. Se lămurise că existau pe piaţă două nuduri culcate ieşite de sub penelul răposatului Claude Robichaux, nu numai unul. Altfel era în ceaţă şi adoptă într-un mod insensibil stilul său profesional de chestionare a unui martor.

— Explică de la început, spuse el, abţînîndu-se cu chiu, cu vai să zică „Atunci, sînteţi amabil să povestiţi juriului“. De unde provenea cel pe care i l-ai vîndut ducelui?

— L-am cumpărat din Paris, de la un cuplu de români care deţineau o mică prăvălie lîngă Madeleine. Ar fi trebuit să ştiu, zise Joe Bender cu amărăciune în voce. Ar fi trebuit să-mi pun întrebarea „Bender, dacă ai fi un falsificator de tablouri, unde te-ai duce?“, iar răspunsul ar fi fost „La o galerie românească de artă“.

— Iar celălalt, autentic?

— Tatăl meu l-a avut înainte ca eu să preiau afacerea. Asta mă doare atît de tare. A fost aici tot timpul. Presupun că tata l-a păstrat, aşteptînd să-i crească preţul.

— Şi atunci de ce...?

— Pentru că a fost trimis la curăţat. Din cauza asta n-am ştiut nimic de el. L-am primit înapoi azi-dimineaţă. Ce naiba ne facem, John?

— Îi explicăm ducelui și i-l dăm pe cel original, presupun.

— Ca să povestească peste tot că nu te poți bizui pe ce cumperi de la Galeria Bender pentru că din cînd în cînd sigur o să-ți vîndă un fals? Am da faliment într-o lună, dacă nu chiar mai repede. Nu există ceva mai vulnerabil ca o galerie de pictură. Trăiește numai din reputația ei. Țasta-i ultimul lucru pe care ar trebui să-l facem. Tragic, absolut tragic.

— Dar nu putem să-i luăm banii în mod fraudulos.

— Bineînțeles că nu.

— Atunci ce-i de făcut?

— Va trebui să-l cumpărăm înapoi de la duce, probabil cu o sumă dublă față de cea dată de el.

— Nu-mi place deloc.

— Nici mie nu-mi surîde.

— Și cum îi explicăm transformarea noastră bruscă din vînzători în cumpărători?

— Nu știu.

— Sigur o să-și închipuie că e o capcană și o să crească și mai mult prețul. Am auzit multe despre ducele de Dunstable de la nașul meu, care îl cunoaște de ani de zile, și unul dintre lucrurile pe care le-am auzit este că întotdeauna îi place să scoată un profit cît mai mare cu putință din orice. N-o să ne mai rămînă nici un chior după ce termină cu noi. Ce-ar trebui să facem este să furăm falsul și să-l înlocuim cu originalul.

— Da?

— Atunci toată lumea o să fie fericită.

— Așa e. Să furăm falsul și să-l înlocuim cu originalul. Te superi dacă te-ntreb ceva?

— Spune.

— Cum?

John căzu de acord că era o întrebare bună și urmă o tăcere care dură oareșce timp. Joe Bender se servi cu încă un whisky.

— Da, zise el, asta trebuie să facem, să furăm falsul și să-l înlocuim cu originalul. Dar nici măcar nu știm unde e.

— E la duce.

— Și unde-i ducele?

— La Castelul Blandings.

— Sper că se distrează de minune.

— Sigur are tabloul cu el.

— Și nimic nu-i mai simplu decît să-l înhățăm. Nu avem nevoie decît de o invitație la Castelul Blandings.

— Doamne Dumnezeule! zbieră John atît de strident, încît vocea lui pătrunse pînă la Ma Balsam, în bucătărie, făcînd-o să clatine cu tristețe din cap.

Avea senzația că asocierea cu domnul Cum-îl-cheamă îi pervertea stăpînul.

Joe Bender se căznea să-și usuce pantalonii, pe care picase cea mai mare parte a whiskyului. Zbieretul ăla asurzitor îl speriasse.

— Gally! răcni John, iar Ma Balsam clătină încă o dată din cap. Înjurătura era nouă pentru ea, dar îi suna și mai rău decît „pfui“ sau „hăis“. Gally e și el la Blandings.

— Într-adevăr? spuse Joe Bender. Auzise de la John multe povești despre Gally și, pentru prima oară, o licărire firavă de speranță pîlpîi în spatele ochelarilor cu ramă de бага. Adică...?

— Putem plasa toată chestiunea în mîinile lui cu cea mai mare încredere. E soiul de sarcină la care se pricepe. Mîine dimineață la prima oră plec la Blandings și îi prezint toate amănuntele.

Însă doar în după-amiaza următoare John a putut să plece la Market Blandings. Uitase că fusese programat să se înfățișeze dimineața la tribunal ca reprezentant al lui Onapoulos and Onapoulos în procesul lor contra Companiei de Îmbuteliat Sticle din Comitatele Estice și Lincolnshire, iar soarele din viața lui s-a întunecat și mai abitir cînd, din cauza faptului că a pierdut procesul, a fost muștruluit de către judecător și amîndoi Onopoulos-ii s-au rățoit la el, fiind de părere că doar incompetența avocatului lor îi împiedicase să cîștige detașat. Cînd a reușit să prindă trenul de 2.33 din Paddington, toată lumea de pe acolo s-a crispat la vederea palorii chipului său. S-au gîndit că arăta chiar mai rău decît atunci cînd îl văzuseră ultima oară.

Despărțirea de Ma Balsam nu îl ajutase cîtuși de puțin să se calmeze. Cînd o femeie mămoasă cu tendința zdravănă de a-și băga nasul unde nu-i fierbe oala vede că un tînăr, de care s-a atașat în postură de sfetnic, filosof și prieten, se pregătește să plece într-o călătorie a doua zi după ce s-a întors dintr-alta, firește că este curioasă. Iar cînd Ma Balsam-ele din lume sînt curioase, nu șovăie să pună întrebări. Următorul dialog a avut loc în vreme ce John își făcea bagajul:

- Plecați undeva?
- Da.
- Și ieri ați fost plecat.
- Da.
- Unde vă duceți de data asta?
- În Shropshire.
- Ce, din nou?
- Da.
- Ce vă duce într-acolo?
- Trebuie să mă întâlnesc cu un bărbat.
- În Shropshire?
- Da.
- Unde anume în Shropshire?
- Într-un loc care se cheamă Market Blandings.
- N-am auzit niciodată de el.
- Ei bine, e acolo.
- Acolo v-ați dus și ieri?
- Da.
- V-ați fi scutit de o grămadă de necazuri dacă ați fi rămas peste noapte acolo. Presupun că asta nu v-a dat prin cap.
- A trebuit să fiu la tribunal azi-dimineață.
- Balsam mergea deseori la tribunal când mai era printre noi. Un sticlete care se uita cruciș îl tot aresta spunînd că se ocupă cu pariuri pe stradă. Ce-i chestia aia înfășurată în hîrtie maro?
- Un tablou.
- I-l duceți bărbatului cu care vă întâlniți?
- Da.
- E mai ieftin să i-l trimiteți prin poștă.
- Da.
- Și atunci de ce nu faceți asta?
- Of, hăis! zise John, iar doamna Balsam își dădu seama că influența negativă a domnului Cum-îl-cheamă avusese un efect mai profund decît bănuise ea.

Întrevederea cu Gally debută cu stîngul. Cînd ultimul dintre Pelicani ajunsese la locul de întîlnire a doua zi dimineată, nu era într-o dispoziție binevoitoare. Telefonul lui John venise pe cînd dădea o raită prin moșie, iar mesajul lui îi fusese transmis de Beach. Prin urmare, tot ce știa era că finul său, contrar instrucțiunilor lui precise, se înapoiase la Emsworth Arms și, în mod firesc, se simțea agasat. Nici unui conducător de oștiri nu-i place să audă că poruncile sale au fost ignorate de către un soldat. Îl salută tăios pe John.

— Credeam că te întorci la Londra și lași totul în grija mea.

Avea o atitudine rigidă, dar John rămase impasibil.

— Nu-i asta.

— Cum adică, nu-i asta?

— N-are nimic de-a face cu Linda.

— N-are nimic de-a face cu ea?

— Nu.

— Și atunci cu ce are de-a face? întrebă Gally. Dacă m-ai tîrît tocmai pînă la Market Blandings într-o dimineată caniculară de vară pentru vreun fleac... De ce chicotești?

John îi corectă verbul ales.

— Nu chicoteam. Rîdeam cavernos. Faptul că ai folosit cuvîntul „fleac” m-a amuzat. Orice, dar nu un fleac mă aduce aici. Îmi pare rău că ai avut parte de o plimbare zăpușitoare...

— Zăpușitoare? Mă simt ca Șadrac, Meșac și Abed-Nego într-un cuptor arzînd cu flăcări mistuitoare.

— ...dar trebuia să mă văd cu tine. S-a întîmplat un lucru absolut oribil și avem nevoie de ajutorul tău.

— Noi?

— Joe Bender și cu mine.

— Cine-i Joe Bender?

— Ți-am povestit în seara aia cînd am venit la tine. Nu-ți amintești? Conduce Galeria Bender.

— A, da. Ai investit niște bani în ea, spuneai.

— Mi-am pus practic toți banii pe care-i aveam în ea. Și acum o să-i pierd, dacă nu ne sari în ajutor.

Gally se zgîi la el, surprins că vreun om ar putea crede că are bani lichizi. Nu că n-ar fi apreciat complimentul.

— Bunul meu Johnny, ce naiba aș putea să fac? Dumnezeu știe că mi-ar plăcea să te ajut să-ți rezolvi problema financiară, dar n-am decît alocația de fiu mai mic și n-am voie să mă ating de capital. Aș putea să fac rost de douăzeci de lire, dacă ți-ar fi de folos. Dar chiar și-așa ar însemna să-mi depășesc contul din bancă.

John își exprimă recunoștința pentru această ofertă, dar zise că Gally înțelesese greșit.

— Nu vreau bani.

— Atunci de ce-ai spus că vrei?

— N-am spus asta.

— Mie așa mi s-a părut.

— Îmi pare rău. Nu, vreau să schimb două tablouri între ele.

— Să... ce?!

— Da, știu că sună ciudat, dar de fapt e simplu.

— Atunci poate-mi explici și mie.

— Da.

Gally, după cum s-a mai menționat, se pricepea mai bine să povestească decît să asculte, dar în această împrejurare nu-i furniză interlocutorului nici un motiv de nemulțumire. Nimeni n-ar fi putut să fie mai îndatoritor în tăcerea lui. Ședea sorbind fiecă vorbuliță din istorisirea lui John, fără a-l întrerupe defel și fără să zică nici măcar la sfîrșit că îi amintea de ceva ce i se

întîmplase unui amic de-al lui din Clubul Pelicanilor. Tot ce-a avut de zis a fost că era încîntat să îndeplinească această sarcină ridicol de ușoară care i se cerea. Să-i ducă falsul lui John, să se întoarcă la castel cu tabloul original și să-l depoziteze în galeria de portrete i se păreau, îl asigură el, un mod ideal de a-și petrece timpul. Timpul, spuse el, trece cam încet în provincie și ești recunoscător cînd găsești ceva care să te preocupe.

— Ai adus cu tine marfa originală? zise el, fremătînd întru totul de spirit practic și eficiență. Capital, capital, așa cum ar spune Clarence. Unde e?

— La mine în cameră.

— Nu-l pot lua acum, bineînțeles.

— De ce nu?

— Dragul meu, pune-ți mintea la contribuție. Ce-aș putea spune dacă m-aș întîlni cu Connie, iar ea m-ar întreba ce cred că fac cînd mă furișez de colo-colo cu ditamai pictura sub braț? M-aș pierde cu firea. Nici n-aș ști pe unde să scot cămașa. Nu, e esențial să fie în secret.

— Da, ai dreptate.

— E o chestie care trebuie făcută în toiul nopții, cu cît mai în toi, cu atît mai bine. Trebuie să ne stabilim o întîlnire. Unde ne-am putea vedea? Nu în capela dărapănată, pentru că nu există nici o capelă dărapănată, iar tu n-ai nici o idee despre alte locuri pe care le-aș putea găsi, căci nu ești de prin partea locului. Cred că o să dau niscaiva ture și o să cuget, dacă n-ai nimic împotrivă.

Obținînd permisiunea, el dădu niscaiva ture și probabil că reflectase cu succes la acest subiect, căci, după ce își încheie a unsprezecea tură, anunță că găsise soluția.

— La cocină!

— La ce ?

— Reședința de aur a purceleii premiate a fratelui meu, Clarence, Împărăteasa din Blandings. Locul ideal, pentru că, oricît de întunecată ar fi noaptea, aroma distinctivă a amicei o să te conducă cu precizie la ea. E lîngă grădina de legume. Te duci acolo, adulmeci, apoi te iei după miros. Era un cîntec cunoscut înainte de a te naște tu, al cărui refren începea cu cuvintele „Nu-i totul doar levănțică“. Poate că a fost compus special pentru Împărăteasă. Cei mai buni prieteni ai ei n-ar pîrî-o, dar are probleme cu glandele. Cum stai cu mirosul ? E fin ? Atunci n-ai cum s-o ratezi. Și trebuie s-o facem la noapte, căci timpul e de bază. Dunstable a cumpărat tabloul ăla cu intenția de a-l vinde unui tip american pe nume Trout. Trout a sosit aici ieri. Și, de îndată ce încheie tîrgul, probabil că o să plece și o să se ducă pe apa sîmbetei orice șansă de a face schimbul. Deci ne întîlnim la cocina Împărătesei la miezul nopții, iar apoi mă ocup eu de restul.

O zvîcnire tardivă de remușcări îl cutremură pe John. Pentru prima oară îl năpădi gîndul că, indiferent cît de lejer ar vorbi Gally despre misiunea lui ca fiind penibil de ușoară, îi cerea foarte mult celui mai săritor naș.

— Detest că-ți pun în cîrcă o sarcină ca asta, Gally.

— Dragul meu, o să-mi facă plăcere.

— Nu-i prea tîrziu pentru tine la miezul nopții ?

— Doar ultima parte a serii.

— Și dacă ești prins ?

— N-o să fiu prins. Niciodată nu sînt prins.

Mi se spune Umbra.

— Ei bine, nici n-am cuvinte să-ți spun cît de recunoscător îți sînt. Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

— Deși cred că încă ți-au mai rămas o grămadă.

— Așa e. John se sufocă pentru o clipă, de parcă l-ar fi podidit subit un guturai. Ai... ai... ai schimbat cumva vreo vorbă cu ea?

— Nu încă. Aștept momentul potrivit. Nu-i bine să te pripești în chestii din astea. Când ai de-a face cu păpușici iritate, mai înțelept e să aștepți pînă se calmează un pic.

— Cum... ăăă... o mai duce?

— Fizic, e înfloritoare. Psihic, nu-i chiar atât de vioaie. Trebuie tratată cu mare grijă. E musai să ai răbdare, să-ți spui în sinea ta că pornirea ei actuală de a te înmuia în ulei clocotit o să treacă pînă la urmă. Timpul le vindecă pe toate și alte chestii din astea. Iar în ce privește noaptea asta, ai memorat manevra? Bine. Atunci o să te părăsesc. Ne întîlnim la douăsprezece p.m. Stai la pîndă ascuns pînă auzi țipătul cucuvelei albe și apoi vino în goană. Cred că mă descurc să imit binișor o cucuvea albă, dar dacă nu, o să imit una maro.

1

Orologiul de deasupra grajdurilor bătea de
fără un sfert, căci doar un sfert de ceas mai
era pînă la douăsprezece p.m., cînd Gally ieși
din galeria de portrete cărînd nudul culcat falsi-
ficat. Purta pantofi cu talpă de cauciuc și pășea
tiptil, așa cum îi șade bine unui om implicat
într-o misiune periculoasă. Cu prudență, căci
treptele din stejar erau alunecoase, își croi drum
pe coridor spre ușa din față, care se afla la capătul
lui și, deschizînd zăvoarele pe care Beach le încu-
iase înainte de a duce tava cu băuturi în sufra-
gerie la nouă și jumătate, ieși în noapte. Pe cînd
mergea, începea să devină conștient de un dor
trecător după anii pe care îi mîncaseră lăcustele.
Cam așa fusese, își aminti el, pe vremea cînd
avea sufletul tînăr și orice membru al sexului
feminin i se părea de milioane, iar el se furișase
afară în noapte pentru a face un schimb de idei
cu o fată pe nume Maud, care acum era bunică.

Ajungînd la destinație, nu avu nevoie să imite
țipătul cucuvelei albe, întrucît, înainte de a-și
dovedi virtuozitatea în acest domeniu, John ieși
la lumină.

— Credeam că nu mai vii, spuse el țiîfnos.

Nu era obișnuit cu chestii de genul ăsta și
avea nervii întinși pînă la limită. Ajunsese la

cocină la unsprezece și cincisprezece minute și i se părea că stătea acolo, inhalînd aroma Împărătesei, încă din copilărie.

Cu delicatețea lui uzuală, Gally îi atrase atenția că nu întîrziase, dacă te puteai bizui pe orologiul de deasupra grajdurilor, ci că ajunsese mai devreme cu vreo zece minute, iar John își ceru scuze. Spuse că bezna îl demoralizase, iar Gally încuviință că bezna te poate pune la grea încercare.

— Dar nu poți face așa ceva în timpul zilei. Îmi aduc aminte că i-am zis asta lui Bill Bowan, un amic de-al meu, pe vremuri, la Pelicani. Era îndrăgostit de o păpușică, iar părinții ei o țineau închisă în reședința familiei pe undeva prin Kent. Bill voia să-i ducă o scrisoare în care îi zicea să se strecoare afară și să fugă împreună cu el, ideea lui fiind să se ascundă pe moșie pînă cînd apărea un grădinar și să-i dea un bacșiș pentru a i-o înmîna fetei. I-am spus că face o greșală mareață.

— Crezi că ar fi cazul să stăm la taclale aici? întrebă John, dar Gally își continuă povestirea.

Nu era niciodată ușor, ba chiar de-a dreptul imposibil să izbutești să-l oprești cînd îl picnea potopul.

— „Fă-o noaptea“, l-am îndemnat eu. „Știi în ce cameră stă. Urcă pe burlan pînă la geamul ei, după ce-ai aruncat cu pietricele în el – în geam, bineînțeles, nu în burlan – și vorbește cu ea personal. Numai așa poți spera să dai lovitura.“ Ei bine, el a avut o obiecție fistichie, spunînd că nu le-ar prinde bine pantalonilor săi să se cațere pe burlane sau un flecușteț ca ăsta, și că insistă să-și urmeze planul. A doua zi dimineață s-a dus și s-a ascuns. A apărut un grădinar. I-a dat bacșișul și scrisoarea. Iar grădinarul, care, bineînțeles, s-a dovedit a fi tatăl fetei, a luat-o imediat la

fugă după el cu furca pe care o avea în mână. Mai mult, s-a ținut ca scaiul de bacșiș. Bill deseori mi-a spus că ceea ce l-a enervat cu adevărat a fost gândul că a plătit o liră doar pentru a fi fugărit prin niște tufișuri dese cu o furcă de grădinărit. Dintotdeauna fusese un individ căruia îi plăcuse să primească ceva în schimbul banilor lui. Așa încît acum îți dai seama ce-am vrut să spun cînd am zis că e mai bine să faci chestiile astea pe timpul nopții. Apropo, că veni vorba de scrisori, ți-a trecut vreodată prin cap să-i scrii una păpușii tale?

Atitudinea lui John căpătă o tentă de arțag.

— Trebuie să-i spui neapărat „păpușa mea“?

Tonul lui îl jigni pe Gally. Nu știa să fi folosit vreun termen depreciativ.

— Trebuie să-i spun cumva.

— Ai putea încerca „domnișoara Gilpin“.

— Sună puțin cam formal. Oricum, știi despre cine vorbesc. De ce nu-i trimiți un bilet?

John clătină din cap. Un gest inutil, bineînțeles, venit din partea cuiva învăluit în beznă adresat altcuiva de asemenea învăluit în beznă.

— N-ar folosi la nimic. Trebuie s-o văd.

— Da, dacă mă gîndesc mai bine, ai dreptate. În tinerețe mereu am crezut că, dacă voiam să-i înmoi inima unui agent de pariuri și să-l conving să-și aștepte încă o săptămînă banii, era esențial să discut personal cu el, pentru a putea să-l masez pe braț și să adun scame de pe el, iar, cu siguranță, același principiu se aplică și cînd încerci să faci o fată să gîndească cum trebuie. În orice clipă ai putea să întinzi mîna, s-o înșfăci și să-i acoperi chipul ridicat spre tine cu o ploaie de sărutări, iar asta nu se poate face prin poștă.

John dîrdîi. Aceste cuvinte însuflețite îi evocaseră o imagine care îl tulburase profund.

— Presupun că-i cu adevărat imposibil să mă aduci la castel, nu?

Unda de melancolie din vocea lui, atît de asemănătoare cu aceea care se insinuase într-a sa pe vremuri, cînd discuta despre afaceri cu agenții de curse, răscoli sufletul plin de compasiune al lui Gally. Ar fi dat mult să-i poată adresa vreun cuvînt de încurajare, dar nu putea să-i dea speranțe deșarte.

— E absolut imposibil să te aduc ca prieten de-al meu. Ar fi o pierdere de timp să te deranjezi să treci pragul ușii din față. „Dați-l afară pe omul ăsta“, le-ar zice Connie slugilor și ajutoarelor de bucătar de pe statul de plată și „Vreau să-l văd cum ricoșează de două ori de pămînt“, ar adăuga ea. Singura metodă să rămîi pe moșie mai mult de zece minute ar fi dacă ți-ai pune perciuni falși și ai spune c-ai venit să verifici canalizarea. Asta îmi amintește de ceva. Un tip de la Pelicani a făcut asta odată și...

Dar istoricul cazului tipului de la Pelicani care, fără îndoială din cele mai bune motive, se îmblănise precum un leopard și a manifestat interes față de sistemul de canalizare n-avea să fie relatat în profunzime, așa cum făcea Gally cînd începea să depeze amintiri. S-a menționat de mai multe ori pe parcursul acestei narațiuni că era dificil să-l oprești, dar unul dintre lucrurile care l-ar fi putut opri într-un asemenea moment era priveliștea unei lanterne care se bălăngănea prin întuneric apropiindu-se de el. Se întrerupse după ce rosti cuvîntul „și“, de parcă vreun ascultător care detesta anecdotele l-ar fi înșfăcat de gît.

John văzuse și el lanterna și o singură privire i-a fost suficientă pentru a-l stimula să treacă imediat la acțiune. O tuli ca vîntul și ca gîndul,

iar Gally nu pierdu vremea și-i urmă exemplul perspicace. Deși știa cât de hazlie era povestirea despre individul cu perciuni de la Pelicani, nu simțea nici o pornire să mai zăbovească pentru a i-o istorisi purtătorului de lanternă. Mai bine, hotărî el, să se retragă cîtă vreme se mai putea retrage. El și cu John făcuseră de multă vreme schimbul de nuduri culcate, așa încît nu mai exista nimic care să-l rețină.

Înapoindu-se în casă pe un traseu ocolit, avu grijă să încuie zăvoarele de la ușa din față, căci nu-și dorea să-i rănească sentimentele lui Beach, făcîndu-l să presupună că omisese să execute o parte atît de însemnată din îndatoririle sale, cînd își făcea tura de dimineață. După ce termină cu asta, urcă treptele spre camera lui.

Se afla pe coridorul cu galeria de portrete, dar nu se duse imediat acolo. Putea să agațe pe perete tabloul oricînd în următoarele șase ore, iar noaptea jilavă îl făcuse să se încălzească și să devină lipicios. Prima lui mișcare, evident, era să facă o baie. Își luă buretele cel mare și o porni cu pași rapizi și mărunți pe coridor.

2

Lordul Emsworth fusese cel care pusese capăt Latîţ de brutal povestirii despre individul de la Pelicani. De regulă, el se afla la ora asta în pat dormind dus, dar, în noaptea aceasta, zbulciul sufletesc îl smulsese din aşternut, de parcă ceva cu zimţi pătrunsese prin saltea. Îl rodea grija Împărătesei.

Deşi, după cum îi spusese Vanessei, de la sinistra afacere a cartofului refuzat, domnul Banks, medicul veterinar, îl asigurase în nenumărate rînduri că nobilul animal se găsea într-o formă de vîrf şi nu era nevoie să-şi facă griji, el încă era la fel de neliniştit. Chiar admiţînd că domnul Banks era un expert recunoscut, cu un talent profesional despre care diverşi inşi îşi exprimaseră opinii excelente, s-ar fi putut înşela şi el o dată. Iar, pe de altă parte, se poate să fi detectat simptomele unei boli care s-o facă să slăbească şi, nevrînd să-l neliniştească, O Păstrase Secretă Faţă de El.

Aceste speculaţii îl ţinuseră treaz, iar, cînd pînă la urmă a aţipit, situaţia nu se îmbunătăţise defel. Somnul, căruia i se face atît de multă reclamă cum că ar croşeta mîneca destrămată a grijilor, lui îi aduse doar un coşmar dintre cele mai tulburătoare. Visă că se dusesse la cocină,

anticipînd cu nerăbdare că se va desfăta ca de obicei privind-o, iar acolo, în fața lui apăruse o Împărăteasă sfrijită și aerodinamică, cu coastele vizibile și avînd în general înfățișarea unui porc care se antrenase din greu săptămîni întregi, genul de porc care se cațără pe vîrfurile munților și cîștigă Marșul Anual al Bursei de la Londra la Brighton.

Șocul îl trezi, iar el nu își respectă obiceiul de a clipi o dată sau de două ori și de a adormi la loc. Se ridică, își puse halatul și papucii, apoi luă o lanternă din sertarul unde stătuse cuibărită printre ciorapi și batiste. Trebuia să se ducă și să se convingă că oroarea la care asistase nu fusese decît un vis.

Dacă ar fi fost mai puțin îngrijorat, poate că, ajungînd la ușa din față, s-ar fi mirat găsind-o descuiată, dar, într-o asemenea stare agitată, fenomenul îl lăsă rece și își văzu nepăsător de drum.

Era mai degrabă un soi de concesie făcută orei tîrzii, decît că avea nevoie de o lumină să-l ghideze, cînd își aprinse lanterna. Iar cînd o făcu, deveni instantaneu un centru de atracție pentru o adunătură zburdalnică de țîțari, molii și gînganii din alea care se adună în șlehte și stau treze pînă tîrziu în districtele rurale. Părea că stătuseră în așteptarea unui camarad simpatic care să vină și să le însuflețească zaiafetul nocturn și nimic nu putea fi mai entuziast decît primirea pe care i-o făcură. Tocmai înghițea al șaselea țîțar cînd ajunse la cocină și se opri, umplîndu-și plămîinii cu mirosul ei familiar.

Noaptea era foarte tăcută. De undeva din depărtare ajunse pînă la el sunetul firav al unei mașini întîrziate care lua o curbă pe șoseaua spre Shrewsbury, în vreme ce din apropiere se

putea auzi o oareșce voce în surdină, care ar fi putut fi țipătul unei cucuvele albe sau poate maro. Dar dinspre cocină nu venea nici măcar un grohăit și, pentru o clipă, aceasta îi spori neliniștea. Apoi rațiunea îi șopti că la o asemenea oră cu greu te-ai fi putut aștepta la grohăituri. Pentru Galahad, care își petrecuse tinerețea la Clubul Pelicanilor, se poate să fi fost încă devreme, dar pentru o purcea bine adaptată precum Împărăteasa, era mult prea târziu să mai fie în picioare și să grohăie. Bineînțeles că probabil își făcea cele opt ore de somn în șopronul acoperit.

Îl copleși dorința arzătoare să-i arunce o privire și nu făcu nici o încercare de a i se opune. În doi timpi și trei mișcări, cum s-ar zice, încălecă parapetul. În alți doi timpi și trei mișcări alunecă, se dezechilibra, își prinse piciorul în parapet și căzu cu fața în noroi. Ud, dar nu și descurajat, el se ridică și ajunse fără alte peripecii la capătul călătoriei sale, unde un peisaj fascinant îi răsplăti perseverența. Întinsă pe patul ei de paie și respirînd ușurel pe nas, Împărăteasa se delecta cu somnul ei dătător de sănătate și o singură privire i-a fost de-ajuns să-și dea seama cît de departe de realitate fusese visul lui. Trei ani la rînd cîștigase medalia de argint la categoria porcilor grași din Expoziția Agricolă din Shropshire și era vădit că, dacă ar fi intrat chiar acum din nou în concurs, strigătul „Cîștigătoarea și încă o dată campioana“ ar fi fost pe buzele tuturor arbitrilor. Iulius Cezar, căruia îi plăcea să fie înconjurat de oameni – și probabil porci – grași, ar fi primit-o fără nici o ezitare cu brațele deschise în anturajul lui personal.

Cu mintea întunecată de spaime neștiute, o pornise în expediție cel de-al nouălea conte, dar se înapoie într-o stare de spirit optimistă. Scurta

privire aruncată Împărătesei, oricît de fugară ar fi fost ea, avusese un efect nespus de înviorător asupra moralului său. Totul, credea el, era minunat în cea mai minunată dintre lumi și doar cînd ajunse la castel se simți nevoit să-și schimbe opinia într-o anumită privință. Totul ar fi fost minunat în cea mai minunată dintre lumi dacă, în lipsa lui, cineva n-ar fi încuiat ușa din față.

Să se trezească noaptea târziu încuiat afară din casa personală niciodată nu poate fi o experiență agreabilă pentru un proprietar și nimeni nu-l poate condamna că îndrăznește să-și iasă din fire. Bineînțeles, pentru un bărbat cu un temperament hotărît, există un mod simplu și ușor de a face față situației, cu condiția ca plămînii să-i funcționeze ca lumea. Cu mulți ani în urmă, tatăl lordului Emsworth, confruntat cu o dilemă similară, când se întorsese într-o dimineață de la cina anuală a Fiilor Devotați din Shropshire, o tranșase zbierînd din toți bojocii, cu o voce care, chiar și în clipele lui mai tihnite, semăna cu aceea a unui conducător al toasturilor la un banchet public. De asemenea, a bătut în ușa cu o bîta solidă și aproape imediat toți locuitorii castelului, cu excepția celor pe care îi apucaseră istericalele, s-au adunat în hol și l-au lăsat să intre, apoi, cu o ultimă înjurătură scurtă, a aruncat cu bîta solidă după majordom și s-a dus la culcare.

Fiul și moștenitorul său, care acum se holba buimac la ușa prin pince-nez, nu avea resursele necesare pe care să se poată baza. Tatăl lui, aidoma multor tați din epoca victoriană, avusese ca punct de sprijin informația comodă că el era

capul familiei și că nu se aștepta a doua zi dimineață la reproșuri din partea unei soții care sărea doi metri în sus când i se adresa pe neașteptate. Succesorul lui la titlul de conte nu avea o poziție la fel de fericită.

Gîndul la ce-ar fi avut Connie de spus dacă ar fi fost trezită din somn în toiul nopții de răcnete îl paraliză pe lordul Emsworth. Rămase încremenit. Impresia predominantă printre țințarii, moliile și gîngăniile care îl însoțiseră pe drumul spre casă era că se preschimbase într-un bloc de sare și pentru ei a fost o surpriză mareață că, la sfîrșitul unui interval de vreo cinci minute, el se mișcă, se clinti, prinse-a simți fiorul vieții-n adîncul inimii. Îl fulgerase subit gîndul că, într-o noapte caldă ca aceasta, ducele fără îndoială că lăsase deschise ușile de sticlă ale apartamentului dinspre grădină. Și, cu toate că lordul Emsworth ar fi fost ultima persoană care să pretindă că ar fi un acrobat și prima care să-și recunoască incapacitatea de a executa o acțiune atît de agilă precum cățărutul pe burlane pînă la dormitoarele de la etajul al doilea, se considera în stare să intre pe o ușă deschisă de sticlă. Cu sentimentul că sfîrșitul fericit va veni peste cîteva clipe, el ocoli casa și acolo, exact așa cum prevăzuse, dădu peste apartamentul dinspre grădină cu ușa deschisă, la fel de primitoare ca orice ușă deschisă.

Îl atrase ca un magnet.

Deși nu era conștient de acest fapt, ușa exercitase o atracție similară și asupra uneia dintre pisicile care pe timpul zilei locuiau la grajduri, iar noaptea hoinăreau încoace și-ncolo. Curioasă, ca toate pisicile, fusese intrigată de ușa deschisă și voise să descopere ce se afla îndărătul ei. În clipa cînd lordul Emsworth păși în vîrfurile picioarelor peste prag, ea cerceta unul din pantofii

ducelui, care fusese lăsat pe podea, negăsind nimic prea interesant la el pentru a-i capta atenția de căutătoare de plăceri.

Picioarele lordului Emsworth, care ajunseseră brusc în apropierea pisicii, păreau să ofere mai mult divertisment, adăugându-i, după cum stăteau lucrurile, o tentă umană. Miroseau ciudat, dar, se gîndi pisica, destul de plăcut, și, avînd o fire afectuoasă, întotdeauna prefera să aibă un om de care să se frece. Abandonînd pantoful, cu o fandare bruscă, își puse capul pe halatul lordului Emsworth, iar lordul Emsworth, încărcat cu aproximativ aceleași sentimente care îl năpădiseră în copilărie, cînd un coleg de școală jucăuș se furișase în spatele său pe stradă și sunase dintr-un claxon în imediata lui apropiere, execută unul dintre acele salturi laterale la care Nijinsky în floarea vîrstei se pricepea atît de bine. Urmat de o trosnitură în genul celei pe care ar fi provocat-o un taur zglobiu lăsat în voia lui printr-un magazin de porțelanuri.

Să ne amintim că lady Constance, aflînd că ducele își propunea să ocupe apartamentul dinspre grădină, se grăbise să se ducă într-acolo pentru a se asigura că totul era aranjat exact așa cum îi plăcea lui. Printre lucrurile la care se gîndise că i-ar plăcea se număra o măsuță rotundă, pe care se găseau un ceas, un vas cu trandafiri, încă un vas care conținea petale de flori, un calendar, o scrumieră și o fotografie cu James Schoonmaker și cu ea, gătiți în straie de nuntă. Lordul Emsworth intrase în coliziune cu măsuța pe cînd își executa saltul, făcînd să răsune firmentul, după cum am descris.

Abia încetase vacarmul, cînd luminile se aprinseră, dezvăluindu-l pe duce într-o pijama de culoarea lămîii cu o dungă mov.

Ducele de Dunstable, deși cu ochii bulbucăți și o mustață mult prea mare pentru gusturile celor mai mulți, nu era laș. Numeroși oameni, devenind conștienți de faptul că intimitatea le-a fost invadată de răufăcători nocturni, și-ar fi tras cearșaful peste cap și ar fi rămas ascunși sperînd că, dacă păstrează tăcerea, indivizii vor pleca. Dar el era construit dintr-un material mai dur. Se mîndrea că este un bărbat care nu înghite aiureli de la nimeni și cu siguranță nu-și propunea să le înghită de la o droaie de hoți afurisiți care organizau meciuri neoficiale de fotbal în fața ușii dormitorului său. Înmarmîndu-se, în lipsa unei arme mai zdravene, cu o sticlă ce conținea apă minerală, el dădu buzna la locul unde se petrecea acțiunea, cu ardoarea unui asirian năpustindu-se precum un lup asupra stînei, și-l găsi acolo pe lordul Emsworth.

Spiritul lui războinic a fost jignit de această diminuare a tensiunii. Venise pregătit să chelfănească o ceată de hoți cu sticla, iar acolo nu exista nici un hoț pe care să-l poată chelfăni, ci doar gazda lui, cu un zîmbet firav pe față. Îl agasa mai ales zîmbetul firav al lordului Emsworth. Luat laolaltă cu faptul că lordul dăduse o raită prin camera lui la ora unu noaptea, aparent cu scopul de a executa un dans solo în beznă, îi confirma părerea pe care deja și-o formase, adică faptul că individul era țicnit.

Lordul Emsworth, deși ar fi fost bucuros să nu abordeze subiectul, simțea că erau necesare cîteva cuvinte explicative și că lui îi revenea sarcina de a începe conversația. Asta, gîndea el, oricît de vag i-ar fi fost codul manierelor, se cuvenea. Arborînd un alt zîmbet firav, el spuse:

— Ăă, bună seara, Alaric.

Salutul era nefericit formulat. Chiar și un „Bună“ sau „Salut“ neformal ar fi avut șanse mai mari să-l înduioșeze pe duce. Îi răspunse fără nici o urmă de amabilitate.

— Bună seara? Cum adică bună seara? E miezul nopții, fir-ar al dracu'! Ce mama naibii faci aici?

Ceva îi sugerase lordului Emsworth că această discuție urma să se dovedească dificilă și i se părea evident că acel ceva știa despre ce vorbește.

— Sînt în trecere către camera mea. Teamă mi-e că te-am deranjat, Alaric.

— Bineînțeles că m-ai deranjat.

— Îmi pare rău. Am răsturnat o măsuță. Din neatenție. M-am speriat de pisică.

— Ce pisică? Nu văd nici o pisică.

Lordul Emsworth cercetă în jur cu privirea aceea năucă atît de des exasperantă pentru surorile sale Constance, Dora, Charlotte, Julia și Hermione. Îi luă mai mult timp decît și-ar fi dorit ducele să observe că din cameră lipseau cu desăvîrșire pisicile.

— Probabil că a plecat.

— Asta dacă a fost vreodată aici.

— O, a fost aici.

— Așa zici tu.

Pe parcursul acestui schimb de replici, ducele, cu intenția vagă de a ridica măsuța, ceasul, vasul, celălalt vas, scrumiera, calendarul și fotografia de nuntă a lady-ei Constance și a tovarășului ei, se apropiase de musafirul său, iar, pe cînd o făcea, impresia pe care o căpătase de ceva vreme, că înăuntru era un aer cam stătut, i se accentuă. Se opri, adulmecă și făcu o descoperire interesantă.

— Emsworth, zise el, puți ca dracu'.

Și lordul Emsworth fusese conștient de un miros. Dar doar de o undă înmiresmată aidoma finului proaspăt cosit, ar fi spus el.

— Te-ai tăvălit în ceva.

Lumina cunoașterii se pogorî asupra lordului Emsworth.

— A, da. Da, da, da. Da, precis. Am căzut în cocină, Alaric.

— Ce-ai făcut?

— M-am dus s-o văd pe Împărăteasă, m-am împiedicat și am căzut în cocină. Era puțin noroi pe-acolo.

Chiar de la începutul acestei conversații, ducele suflase în mustață la intervale dese, dar nicio-dată cu vigoarea pe care i-o imprimase această afirmație. Acum și-o catapultă cu atîta forță în sus, de parcă și-ar fi dorit s-o smulgă din rădăcini. În această cronică nu s-a consemnat că avea urechi mari și clăpăuge, cam ca mînerule unei amfore grecești. Pomenim despre ele acum, întrucît simțea că nu-i venea să creadă ce le fusese dat să audă acestora. Cu o voce aproape reverențioasă, spuse:

— Te-ai dus să-ți vezi purceaua aia scîrboasă la ora asta?

Firește că lordul Emsworth se amărî la auzul unei asemenea descrieri a triplei medaliat la Expoziția Agricolă din Shropshire, dar nu se găsea într-o poziție care să-i permită să protesteze.

— De-aia am ajuns la tine în cameră, Alaric. Am rămas încuiat pe dinafară, iar ușa ta era deschisă.

Ducele încă se mai lupta cu faptele care i se aduseseră la cunoștință, încercînd să le dibuiască rostul.

— *De ce* te-ai dus să-ți vezi purceaua aia scîrboasă la ora asta?

Lordul Emsworth se simți în stare să răspundă la întrebare.

— Am visat-o. Am visat că a slăbit.

Un sunet bizar și gutural îi scăpă ducelui. Își bulbucă ochii, iar mustața îi țîșni înspre nas. Își trecu o mîină peste frunte.

— Și asta te-a făcut... la ora asta... Se întrerupse, de parcă și-ar fi dat seama că n-avea nici o șansă să se descurce în această situație doar din vorbe. Mai bine te-ai duce la culcare, spuse el în cele din urmă.

— Da, într-adevăr, zise lordul Emsworth. Nu se întîmpla prea des să fie de acord cu Alaric, dar de această dată asta se petrecu. Noapte bună, Alaric. Sper că te simți bine aici.

— Mă simt bine cînd alții nu dau buzna peste mine și răstoarnă toată mobila la unu noaptea.

— Mda, spuse lordul Emsworth. Mda, mda, mda. Da, bineînțeles, precis.

Ieși pe ușă și urcă treptele, însoțit de o aromă pătrunzătoare de porci, dar nu se duse imediat la el în cameră. La jumătatea drumului îl trăsni un gând. Nu prea avea șanse, își dădu el seama, să adoarmă pînă nu-și alina tulburarea din suflet citind o carte bună pe teme porcești, iar de dimineață lăsase o operă meșteșugit scrisă despre subiectul lui favorit în galeria de portrete, cînd se dusesese să se uite la tabloul acela ce înfățișa o tîină care i se părea că seamănă atît de bine cu Împărăteasa. Ar fi fost agreabil să-i mai arunce acum o privire.

Se duse acolo și aprinse lumina.

Sosise clipa, reflecta Gally pe cînd se întorcea, înviorat și rozaliu, de la baie, să pună la loc tabloul. După aceea avea să scape de grija lui și putea să-și abată gîndurile în alte direcții.

Pe cînd își croia drum de-a lungul coridorului întunecat, simțea o senzație plăcută de căldură, răsplata pe care o are un om cumsecade cînd face acte caritabile pentru semenii săi. După cum se știe, mai erau multe de făcut pînă cînd s-ar fi putut spune că necazurile lui Johnny s-au aranjat într-o ordine „nemțească“, dar îndepărtase – sau era pe punctul de a îndepărta – una dintre grijile care îl împovărau. Acum nu mai exista pericolul ca Galeria Bender, în care sărmanul tăntălău investise atîția bani, să dea faliment. În această privință nu mai avea de ce să-și facă griji și, în curînd, cîteva vorbe bine alese din partea celui care în tinerețea lui îi făcuse să plîngă pe agenții de pariuri urmau să rezolve și problema păpușicii înflăcărate.

Tocmai pe cînd medita, probabil cu o undă de îngîmfare, la norocul finului său de a avea un bătrîn înțelept la care putea să apeleze întotdeauna cînd dădea de greu, o priveliște pe care nu s-ar fi așteptat s-o vadă îl opri brusc. Sub ușa galeriei de portrete strălucea o fișie de lumină,

indicînd că și alții, nu numai el, plecaseră de acasă în toiul nopții.

Se retrase. Era evident că trebuia să-și îndeplinească misiunea într-o manieră mai puțin degajată decît anticipase. Devenise necesar să o ia pe căi ocolite și întortocheate și, cu aceasta în minte, se retrase cîțiva pași pînă într-un loc unde întunericul l-ar fi protejat dacă fîrtatul lui de hoție și-ar fi făcut apariția.

În ce privește identitatea acestui hoț și motivele lui de a vizita galeria de portrete la o asemenea oră, se afla complet în ceață. Respingea posibilitatea să fi fost stafia Castelului Blandings. Într-adevăr, stafiile au obiceiul de a se culca tîrziu, dar nu aprind lumina electrică. Mai mult, stafia Castelului Blandings, dacă își amintea corect poveștile pe care le auzise în copilărie, mișuna de colo-colo cu capul sub braț, chestie care s-ar fi dovedit un handicap pentru un spectru care se uita la tablouri.

Tocmai ajunsese la concluzia că misterul era imposibil de descifrat, cînd ușa se deschise și lordul Emsworth țîșni afară și începu să coboare treptele cu o viteză impresionantă. Urmărindu-l cu privirea, Gally își aminti de noaptea cînd, vrînd să-și abată gîndurile de la grijile care îl măcinau de cîteva zile, el, împreună cu un camarad altruist, introdusese în dormitorul amicului lor, Mîrtoagă Basham, după ce acesta se dusesse la culcare, un porc uns cu fosfor, iar apoi bătuseră gongul. Mîrtoagă, coborînd scara cîte trei trepte deodată, manifestase aceeași stare de agitație pe care o manifesta acum și lordul Emsworth. Se întrebă ce s-o fi întîmplat de-l tulburase atît de profund pe fratele lui.

Cu toate acestea, nu era momentul acum să zăbovească pentru a face speculații pe seama

motivelor inițiale. Avea o treabă de făcut. Galeria de portrete fiind lipsită de orice prezență umană, se năpusti înăuntru, atîrnă pe perete nudul culcat și se înapoie la bază. Și tocmai se destindea acolo cu o țigară și un roman de suspans, cînd se auzi o bătaie ușoară în ușă și chipul lordului Emsworth apăru dindărătul ei. Încă mai părea agitat.

— Of, Galahad, spuse el, cît de mult mă bucur că ești treaz. Îmi era teamă că dormi.

— Așa de devreme? Ar fi fost foarte neobișnuit din partea mea. Ia loc, Clarence. Sînt încîntat că ai trecut pe la mine. Ce te frămîntă?

— Am suferit un șoc, Galahad.

— Nimic nu face mai bine, se zice, la glandele suprarenale.

— Și am venit să-ți cer sfatul.

— Îți stau la dispoziție, ca întotdeauna. Care-i baiul?

— Mă întrebam dacă ar trebui să-i spun în noaptea asta.

— Cui să-i spui?

— Lui Alaric.

— Ce să-i zici?

— Că tabloul lui a fost furat. M-am dus adineauri în galeria de portrete și a dispărut.

— A dispărut? Mă uimești, Clarence. Adică nu era acolo?

— Întocmai. Primul meu impuls a fost să mă duc și să-l anunț imediat pe Alaric.

— Bineînțeles.

— Dar cînd am ajuns la ușa lui, m-am pomenit că șovăi. Vezi tu, din nefericire, l-am trezit din somn puțin mai devreme și s-a cam supărat din pricina asta.

— Ce s-a întîmplat?

— M-am dus s-o văd pe Împărăteasă și pe cînd mă afluam în cocină...

— În cocină?

— Da, se dusesese la culcare, iar eu am intrat în cocină și am căzut.

— Mă gîndeam eu că miroase ceva. Ai putea să deschizi fereastra încă vreo cîțiva centimetri. Ce ziceai?

— Cînd m-am întors, am descoperit că încuiase cineva ușa din față.

— Cine să fi fost oare?

— Iar ușa de sticlă a lui Alaric era deschisă și totul ar fi mers strună dacă n-ar fi fost pisica.

— Pisica?

— O pisică s-a izbit cu capul de piciorul meu, iar eu am sărit și am răsturnat o masă. A făcut cam mult zgomot, iar Alaric a ieșit din dormitor și a refuzat să creadă că o pisică fusese acolo. Totul a fost foarte dezagreabil.

— Probabil.

— Iar eu am venit să te întreb dacă crezi că e neapărat necesar să-l mai trezesc o dată.

Gally cugetă. Bineînțeles, ar fi fost foarte simplu să-i ia o piatră de pe inimă fratelui său spunînd „Mai întîi, dragul meu Clarence, hai să mergem pînă la galeria de portrete și să ne convingem că nu te înșeli presupunînd că pictura a dispărut. Se mai întîmplă iluzii din astea optice. Poate încă este agățată pe perete, liniștită ca un pui de găină în cuib“. Dar nu putea ascunde față de sine faptul că ar fi reușit să se distreze copios trezindu-l pentru a doua oară din somn pe ducele deja înfierbîntat și observîndu-i reacțiile. Cît de bine le-ar prinde glandelor lui suprarenale. Ducînd o viață searbădă acolo în Wiltshire și nevăzîndu-se cu nimeni în afară de o droaie de vecini plicticoși, glandelor lui suprarenale le lipsea orice stimulent de la un an la altul. Era omenește să profite de ocazie și să le dea un imbold.

— Așa cred, Clarence. Sînt încredințat că trebuie să-i spunem imediat.

— Noi?

— Bineînțeles că o să vin cu tine ca să-ți ofer sprijin moral.

— Vii?

— Bineînțeles.

— Ești foarte amabil, Galahad.

— Mă străduiesc, Clarence, mă străduiesc. Nu cred că ar trebui să-i lăsăm numai pe cercetași să fie așa.

Ducelui nu-i luă mult să adoarmă la loc. Era unul dintre acei bărbați norocoși care nu sînt nevoiți să numere oi, ci ațipesc de îndată ce pun capul pe pernă. Deși intervalul de timp care se scursese de la plecarea lordului Emsworth fusese scurt, sforăituri stridente se auzeau din dormitorul lui pe cînd cei doi oaspeți intrau în apartamentul dinspre grădină. Încetară brusc cînd Gally a bătut în ușă cu pantoful care de curînd îi surîsese atît de puțin pisicii, însoțindu-și gestul cu un voios „Mișcă-ți încoace hoitul“.

Ducele se ridică în capul oaselor. Prima lui impresie a fost că izbucnise un incendiu, dar își revizui opinia cînd lordul Emsworth își lipi buzele de gaura cheii și behăi „Ai putea să ne acorzi cîteva clipe, Alaric?“. Deși nimic nu ar fi putut fi mai politicos formulat decît această întrebare, îl făcu să țîșnească din pat dintr-o singură săritură, plin de gînduri ucigașe. Emsworth asta, pe care fusese atît de convins că n-o să-l mai vadă, să se întoarcă pentru încă un rendez-vous, asta era după părerea lui mai mult decît te-ai fi putut aștepta să îndure cineva. Iar cînd, trîntind ușa de perete, văzu că și Gally era de față, rămase – probabil din fericire – fără grai. Sarcina înfripării unei conversații căzu în cîrca lui Gally.

— Îți urez să ai o dimineață sănătoasă, Dunstable, spuse el. Arăți surprinzător de sclipitor și fericit. Dar teamă mi-e că dispoziția asta a ta spumoasă și înfloritoare o să se pleoștească un picuț cînd o să auzi ce-am venit să-ți spunem. Clarence are să-ți povestească o chestie uluitoare. Povestește-i chestia aia uluitoare, Clarence.

— Ăă, făcu lordul Emsworth.

— Asta nu-i totul, îl asigură Gally pe duce. Mai e o grămadă, iar suspansul dramatic sporește constant pe măsură ce se derulează acțiunea.

— Știi cît e ceasul? se interesă ducele, recăpătîndu-și darul vorbirii. E două dimineața, fir-ar al dracu'.

Gally spuse că asta presupune și el. O să-l bată și pe el gîndul, îi zise, să se ducă la culcare peste vreo oră, căci nimic nu-i mai sănătos decît să te vîri devreme în pat, întreabă orice medic faimos de pe Harley Street.

— Dar mai întîi să-ți povestim chestia uluitoare și, cum Clarence manifestă tendința de a-și face replicile harcea-parcea, poate o să terminăm mai repede dacă o să ți-o relatez eu. Îți aducem o veste gravă, Dunstable, o veste care o să te facă să te chircești, o să-ți încrețească părul-n cap și o să-ți facă fiecare firicel să ți se zbîrlească precum ghimpii unui porc spinos zgîndărit. Știi tabloul ăla al tău, ăla cu colonia aia de nudiști formată dintr-o singură fată?

— Orele două! Trecute! Iar voi veniți aici...

— Era în galeria de portrete. Observă că am ales să folosesc verbul la trecut. Am folosit intenționat trecutul. Era în galeria de portrete, dar nu mai e. Se poate spune că Annie nu mai locuiește acolo.

— Despre ce mama dracu' vorbești?

— E adevărat, Alaric, spuse lordul Emsworth. M-am dus adineauri în galeria de portrete să iau o carte pe care o lăsasem acolo, iar tabloul a dispărut. Am fost șocat și consternat.

— Atunci ce concluzie putem trage? zise Gally. Dacă ne bizuim pe declarația martorului Clarence, cineva cu o preferință pentru nuduri culcate probabil că l-a șterpelit.

— Ce?

— Păi, judecă și tu.

Cîteva clipe uimirea a fost singura emoție vizibilă pe chipul ducelui. Apoi brusc se transformă într-o furie îndreptățită. Nu era un bărbat căruia îi veneau des idei, dar una tocmai îi trecuse prin cap cu forța unui glonț, iar în asemenea împrejurări nu trebuie să ne mire acest lucru. Nu era nevoie să fii Sherlock Holmes ca să dezlegi enigma. Doctorul Watson ar fi izbutit cu ușurință. Învinețindu-se precum dunga de pe pijama lui, el înghiți de două ori în sec, își suflă în mustață, le permise ochilor săi să iasă din orbite într-o manieră propovăduită de melci și, cu o voce bubuitoare, emise un singur cuvînt:

— Trout!

Apoi, de parcă s-ar fi temut că nu se făcuse suficient de bine înțeles, adăugă:

— Trout, afurisit să fie! Trout, tâlharul împuțit! Trout, hoțul cel infam și ticălos! Ar fi trebuit să-mi dau seama, la naiba. Ar fi trebuit să bănuiesc că o să pună la cale ceva de genul ăsta. Nu vrea să plătească pentru el, ca un gentleman, așa că îl fură. Dar dacă crede că o să scape basma curată, se înșală amarnic. O să-l înfrunt. O să-l taxeze pentru nelegiuirea lui. O să-l fac să-mi dea înapoi tabloul, chiar dacă o să fiu nevoit să-i înfig chibrituri aprinse între degetele de la picioare.

Văzînd că lordul Emsworth se uita cu gura căscată, asemenea peștelui exotic cu care îl compara atît de des sora lui, Constance, cînd nu izbutea să priceapă șpilul, Gally îi sări în ajutor cu o scurtă adnotare.

— Dunstable spera să-i vîndă tabloul lui Trout, dar se pare că Trout preferă să-l ia pe gratis, fiind de părere că un penny economisit e un penny cîștigat. Am mai cunoscut inși care gîndeau cam la fel.

Ducele continua să-și descrie în linii mari planurile.

— O să mă duc la el și o să-i zic „Trout, ai trei secunde să scoți nudul culcat“, iar dacă ridică cea mai mică obiecție, o să-i deșurubez capul de pe umeri și o să-l fac să și-l înghită, spuse el, iar Gally căzu de acord că nimic n-ar putea fi mai corect. Trout, zise el, cu greu ar putea să nu întîmpine cu aplauze o asemenea atitudine rezonabilă.

— Mă duc la el în cameră și i-o trîntesc în față fără nici o secundă de întîrziere. Care-i camera lui?

— Nu știu, zise Gally. Care-i camera lui Trout, Clarence?

— Teamă mi-e că n-aș putea să-ți spun asta, Galahad, zise lordul Emsworth, surprins că cineva ar putea presupune că știa așa ceva. Sînt cincizeci și două de dormitoare în castel. Bineînțeles, multe dintre ele sînt neocupate, ca de exemplu cea în care a dormit regina Elisabeta și cîteva dintre cele cunoscute sub numele de camere oficiale, dar îmi imaginez că domnul Trout stă într-una din celelalte. Cu siguranță, Connie l-a cazat pe undeva.

— Atunci ce trebuie să facem, spuse ducele, care putea să judece la fel de bine ca oricine altcineva, e să mergem s-o întrebăm pe Connie.

A fost un ghinion că, pe parcursul acestei conversații, lordul Emsworth s-a aflat iarăși lângă măsuța pe care ducele pusese la loc cele două vase (acum goale), ceasul, scrumiera, calendarul și fotografia cu James Schoonmaker și cu lady Constance la nunta lor, întrucît, de îndată ce aceste cuvinte înspăimîntătoare îi pătrunseră în conștiință, el execută încă unul dintre salturile sale zvîcnite, iar măsuța și tot ce se găsea pe ea căzură cu un trosnet pe podea în vechea manieră familiară, făcîndu-l pe duce să exclame „Doamne sfînte, Emsworth!” și pe Gally să-și avertizeze fratele să nu pice într-o rutină.

Suportă impasibil reproșurile.

— Dar, Alaric!

— Acum ce mai e?

— N-o poți trezi pe Connie la ora asta!

— Ei, nu zău!

— Nu știu ce-ar zice.

— Atunci hai să mergem să aflăm, zise Gally, săritor ca întotdeauna. Nu-i nevoie, adăugă el, întrucît era un bărbat plin de omenie, care nu-și dorea să vadă glandele suprarenale ale fratelui său stimulate peste măsură, să vii și tu, Clarence. Dunstable și cu mine o să ne descurcăm fără probleme, iar tu ar trebui să fii în pat. Noapte bună, dulce prinț, și fie ca escadrile de îngeri să-ți cînte la ureche pînă adormi.

Am exagera dacă am spune că lady Constance a fost încântată când a dat ochii cu musafirii, după ce aceștia i-au ciocănit la ușă cîteva minute mai târziu. Era vădit tulburată, iar privirea ei, oprindu-se mai întîi asupra lui Gally, avea în ea o anumită asemănare cu aceea a Meduzei. Numai când îl văzu pe duce, scăpărarea din privire scăzu în intensitate. Nu exista vreun ultragiu de care să nu-l creadă capabil pe Galahad, dar nu putea să-și închipuie că Alaric ar putea să vină și s-o scoale din somn fără vreun motiv serios.

Ducele a glăsuț primul. Un bărbat mai mototol ar fi fost luat prin surprindere de spectacolul acestei femei maiestuoase, cu o mască cu argilă pe față, dar el nu era un bărbat mototol.

— Hei! spuse el. Unde-i camera lui Trout, Connie?

Ea îi răspunse la întrebare cu o altă întrebare.

— Ce naiba faci, Alaric, de ce hoinărești prin casă la ora asta?

Ducele nu avea răbdare cu chestii din astea. Nu urcase pe scară două etaje ca să participe la o emisiune-concurs de tipul cine-știe-cîștigă.

— Nu contează ce fac și de ce hoinăresc prin casă. Dacă chiar vrei să știi, mă uit după reptila Trout.

— Ce naiba ai cu domnul Trout? Dacă ai ceva să-i spui, de ce nu poți aștepta pînă la micul dejun?

— Pentru că nu pot, de-aia, nu pot. O să-și ia tîlpășița mult înainte de micul dejun. Sper doar să nu fi plecat deja.

Lady Constance nu putea face față tensiunii intelectuale a conversației, așa că realmente apela la sprijinul fratelui ei, Galahad.

— Nu înțeleg. Ce vrea să spună, Galahad?

Galahad îi sări în ajutor, ca întotdeauna.

— E destul de simplu, Connie. Crede că Trout a furat tabloul ăla al lui și vrea să-l recupereze. Are senzația că Trout sigur a ascuns cu dibăcie pe undeva obiectul, iar planul lui, după cum mi l-a schițat el, e să înfigă chibrituri aprinse între degetele de la picioarele lui Trout în scopul de a-l convinge să ne dezvăluie ascunzătoarea. De mult bun-simț, mi s-a părut mie. Exact soiul de chestie care dă rezultate.

Deși explicația fusese plauzibilă, lady Constance încă mai era uluită.

— Dar, Alaric, ce te face să crezi că domnul Trout ți-a furat tabloul?

— Cine altcineva l-ar fi putut fura?

— Adică, de ce ai impresia că l-ar fi furat cineva?

— Tablourile nu au picioare, nu?

— Nu te înțeleg.

— Dacă dispare unul, cineva obligatoriu l-a luat, iar Emsworth a fost adineauri în galeria de portrete și zice că nudul meu culcat a dispărut.

— Clarence! Faptul că se menționase numele fratelui ei avu efectul instantaneu să-i readucă lady-ei Constance obișnuita-i stăpînire de sine. Chiar ți-ai fondat acuzațiile împotriva domnului Trout pe ceva ce ți-a spus Clarence? Știi cum e

el. Nu te poți bizui pe nimic din ce zice. E la fel ca în copilărie cînd insista că sub patul lui există piei roșii.

Ducele bocăni autoritar în scrin.

— Adu-mi-l pe Trout!

— N-o să ți-l aduc pe Trout. Sînt convinsă că Clarence a făcut o greșeală absurdă și că tabloul este încă acolo. Haide să mergem pînă la galeria de portrete și să vedem cu ochii noștri.

Se scurseră cîteva minute pînă cînd ea vorbi din nou. Iar cînd o făcu, din spusele ei răzbătea satisfacția unei femei îndreptățite să spună „Ți-am zis eu“.

— Vezi, spuse ea, iar ducele nu avu ce să-i răspundă. Exact cum am bănuit, continuă. Un exemplu tipic de zăpăceală caracteristică lui Clarence. Iar acum poate îmi permiteți să mă duc la culcare și, dacă e posibil, să dorm puțin în ce-a mai rămas din noaptea asta.

Se retrase cu o aroganță pe care nici una dintre strămoașele sale n-ar fi izbutit s-o întreacă, deși multe dintre ele se cam specializaseră în a fi arogante, iar Gally plescăi consolator din limbă.

— Connie e supărată, zise el.

— Și eu sînt, spuse ducele.

— Ce chestie extraordinară. Clarence să facă o asemenea greșeală!

Sentimentele reprimite ale ducelui explodară într-unul dintre cele mai stridente fornăituri pe care reușise să le scoată pînă atunci.

— Nu-i nimic extraordinar în asta. Poate că lui Connie i-o plăcea să spună despre el că e zăpăcit, dar el nu suferă de zăpăceală, ci e nebun de legat și nu văd de ce-am încerca să pretindem că nu-i așa. Se duce în toiul nopții să se uite la purceaua aia a lui pentru că a visat-o. Se furișează la mine în cameră și se apucă să

răstoarne mese, iar cînd e întrebat ce mama dracu' crede că face, bîlmăjește ceva despre pisici inexistente. Și pe deasupra, nu poate să vadă un afurisit de tablou nici cînd îl are sub nas. Ar trebui să i se elibereze certificat medical.

Gally își mîngîie meditativ bărbia. Își scoase monoclul și îl lustrui.

— Nu cred că aş merge atît de departe, spuse el, dar neapărat ar trebui să se ducă la un psihiatru.

— La cine?

— La unul dintre indivizii ăia care îţi pun întrebări despre copilărie și descoperă treptat motivul pentru care umbli de colo-colo zbierînd „Incendiu“ în teatre aglomerate. Stabilesc că o faci pentru că cineva ți-a luat suzeta cînd aveai șase ani.

— Știu despre ce fel de tipi vorbești. Te trîntesc pe o canapea și te taxează cu un onorariu uriaș pentru o jumătate de oră. Numai că eu credeam că li se spune psihanaliști.

— Țsta-i termenul medical, cred.

— I-am auzit pe unii că pomeneau de cineva pe nume Glossop.

— Sir Roderick Glossop? Da, în general e recunoscut ca fiind cel mai bun în profesia lui.

— O să-l înhățăm.

— Din nefericire am citit în ziarul de ieri că a plecat în America.

— Ghinion.

— Dar, continuă Gally, printr-o coincidență cu adevărat extraordinară, chiar în după-amiaza asta am stat la taclale cu asociatul lui, un tinerel pe nume Halliday. Am dat peste el la Emsworth Arms. Ne-ar prinde la fel de bine ca Glossop, întrucît am auzit că, deși e tînăr, este teribil de talentat.

— Crezi că-l poți aduce aici?

— Sînt sigur că o să fie încîntat să vină. Connie e problema.

— De ce?

— Am putea s-o facem să-l invite la castel? Ne-am dori să ținem secret față de ea, dacă se poate, că Clarence e sub tratament. Știi cum sînt femeile, cam nevrigoase. N-ai putea pretinde că e un amic de-al tău și apoi s-o convingi să-l invite aici?

— S-o conving? Încă o dată, un fornăit ca trîmbițele Judecății de Apoi răsună în galeria de portrete. Nu trebuie s-o conving pe Connie să invite pe cineva. Îl invit eu.

— Minunat, zise Gally. E nevoie doar de un telefon. O să iau legătura cu el mîine dimineață la prima oră.

Budoarul lady-ei Constance, situat la al doilea etaj al castelului, dădea spre aleea principală și spre pajiștea largă cu arbori răzleți, care se întindea dincolo de ea, iar într-acolo privea și Connie la două zile după evenimentele consemnate mai înainte. Stătea în picioare lângă fereastră, scoțînd șuvoaie de flăcări prin nările ei bine proporționate și din cînd în cînd o podidea cîte un acces de dîrdîială, de parcă o mîină nevăzută ar fi împuns-o cu un ac. Se gîndea la Alaric, ducele de Dunstable, iar un stilist precum Gustave Flaubert, cu fler pentru *le mot juste*, ar fi descris-o ca fiind supărată flească.

Cu ani în urmă, în copilărie, un șir de guvernante își dăduseră toată osteneala să-i bage în cap avantajele stăpînirii de sine. „O lady nu-și trădează niciodată emoțiile, Connie dragă“, o avertizaseră ele, iar ea își însușise lecția. Dar, deși în prezent ea afișa întotdeauna în public un calm de aristocrată, se considera îndreptățită să o lase nițeluș mai moale cînd era singură în propriu-i apartament. Și pe bună dreptate, ar fi zis orice judecător imparțial. Dacă, uitîndu-se pe fereastră, se încrunta și dîrdîia, chiar și cea mai severă dintre guvernante ar fi găsit o justificare pentru încruntarea și dîrdîiala ei. Era o femeie

mîndră, iar obiceiul ăsta al lui Alaric de a invita pe orice ins și pe orice țopîrlan la Castelul Blandings, fără să-i sufle un cuvîntel, îi sfîrteca firea arogantă aidomă unui cuțit. Mai întîi Trout, iar acum indivdul ăsta, Halliday, și cine știe cîți aveau să urmeze. Îi mai rămînea o singură fărîmă de consolare. Deși nu erau bineveniți, acești Trout-i și Halliday-i ar fi putut fi și mai infecți. Ar fi putut fi prieteni de-ai fratelui ei, Galahad.

Pe cînd stătea acolo, cu glandele suprarenale muncind ore suplimentare, taxiul din Market Blandings (Jno Robinson, proprietar) trase la ușa din față, gîfîind și sufocîndu-se ca de obicei, și un tînăr coborî din el. Acesta, presupunea ea, era domnul Halliday, pe care Alaric i-l adusese pe cap, și îl urmări cum intra în casă cu o privire fixă care ar fi stîrnit invidia respectuoasă a unui vasilisc. Nu că ar fi avut o înfățișare respingătoare sau de criminal. După cum arăta, ar fi putut fi la fel de bine o persoană pe care chiar ea o invitase la castel. Dar nu la rugămintea ei venise și era cît se poate de glacială cînd, cîteva minute mai tîrziu, intră în cameră însoțit de Gally, pe care presupunea că îl întîlnise pe coridor și care îl aducea pentru a-l prezenta gazdei îndărătnice. Un tînăr speriat de bombe, remarcă ea. Nu părea în largul lui.

Nu greșea în diagnosticul ei. Hotărît lucru, John nu se simțea în largul lui. Euforia care îl copleșise cînd Gally îl anunțase că substituirea tabloului mersese strună și că, mulțumită strategiei suverane a lui Gally, urma să vină ca oaspete la castel, cedase locul unor emoții similare celor ale unei pisici cînd se trezește în mijlocul unei alei necunoscute și meditează cu un aer de îndoială la ce o așteaptă în viitor. Gally o descrisese pe gazda lui ca fiind o femeie al cărei

prim impuls ar fi fost să-l înșface de ceafă și de turul pantalonilor și să înceapă să-l hîțîne și, privind-o, putea foarte bine s-o creadă capabilă de această formă de autoexprimare. Un om cu cea mai slabă vedere ar fi izbutit să detecteze în ea toate însușirile necesare unui bun bătauș, iar lui i se părea că degetele deja îi zvîcneau, anticipîndu-și misiunea. Amintindu-și ce-i povestise Gally despre ea, că era soția unui american pe nume Schoonmaker, nu se putea împiedica să creadă că acest Schoonmaker trebuie să fi fost o corcitură viguroasă dintre Humphrey Bogart și Edward G. Robinson¹, care vorbea din colțul gurii și se hrănea cu carne crudă. Nici măcar cînd a fost muștruluit de către judecător, în timpul procesului Onapoulos and Onapoulos împotriva Companiei de Îmbuteliat Sticle din Comitatele Estice și Lincolnshire, dîrzenia nu-i coborîse pînă la nivelul atît de scăzut al unui vierme ordinar.

Gally, în contrast puternic cu el, era nemai-pomenit de stăpîn pe sine. Connie n-avea niciodată asupra lui efectul restrictiv pe care-l avea asupra altora. Cînd un bărbat își vede sora bătută la popou cu o perie de către o doică adeptă a disciplinei, vraja își pierde din putere. Mai mult, acum iubea pe toată lumea. Dacă există vreun lucru care să facă pe cineva să se simtă ca un personaj binevoitor desprins din opera lui Dickens, atunci acela este gîndul că a luat parte la acțiunea de scoatere a unui seamăn dintr-un bucluc care amenința să-l înghită. Și nimeni nu putea spune că nu-i făcuse acest serviciu caritabil finului

1. Celebru actor american talentat de cinema și de teatru, de origine română, cunoscut mai ales pentru rolurile sale de gangsteri și criminali (n. tr.).

său. Mulțumită eforturilor sale, John Alesul, care se aflate în beci, fără nici un îngrijitor, acum se bucura de cea mai spectaculoasă ascensiune pe care și-ar fi putut-o dori.

Gîndind în felul acesta, deborda de veselie.

— Hei, bună, Connie, ciripi el, mai degrabă ca o ciocîrlie pe timp de primăvară decît ca un om care își face de ocară familia nobilă. Acesta este domnul Halliday, în așteptarea căruia ai numărat minutele. Știam că vrei să-l vezi chiar în clipa cînd ajunge aici.

— O? făcu lady Constance. Nu exista nici o undă de plăcere în vocea ei. Îmi pare bine.

— E prieten bun cu Dunstable.

— O?

— Și cu mine. Abia ne-am cunoscut, dar deja ne-avem ca frații. Îmi spune Gally, iar eu îi spun John. Ne-am împrumuta unul pe altul cu cinci lire fără să zicem nici pîs.

— O?

— Avem mare noroc că e cu noi aici, căci în general e ocupat de nu mai știe de el în perioada asta a anului. Așa încît trebuie să ne dăm peste cap pentru a-i face cît mai plăcută șederea. Sper să se înțeleagă bine cu puicuța Gilpin. S-a întors?

— Nu.

— Cînd e așteptată să sosească?

— Azi cîndva, presupun.

— Bine. O fată pe nume Linda Gilpin care stă aici, îi explică Gally lui John. O să-ți placă. A plecat ieri cu mașina să participe la un soi de chef la fosta ei școală. Ziua Sportivă sau Ziua Fondatorului, așa ceva. Am avertizat-o că o să se plictisească de moarte, dar tot s-a dus. Ei bine, nu trebuie să stau aici și să sporovăiesc toată după-amiaza, vreau să-i arăt împrejurimile lui

John. Așa că haide, John. Ai baftă. Dac-ai fi venit în ziua cînd e deschis pentru public, ai fi fost jupuit de jumătate de coroană, însă acum o să vizitezi domeniul pe gratis.

Pe cînd ușa se închidea în urma lor, lady Constance expiră aerul pe care îl ținuse în piept în timpul acestui schimb de replici. La o femeie cu o educație mai puțin aleasă, ar fi semănat cu o înjurătură, căci conversația cu Gally avusese, ca de obicei, acest efect asupra ei, făcînd-o să se simtă de parcă centrii săi nervoși ar fi fost frecați cu glaspapir. Iritarea îi sporise fiindcă nu putea să-l considere pe drept răspunzător de sosirea fără invitație a acestui individ, Halliday, vina fiind exclusiv a lui Alaric. Ardea de nerăbdare să discute cu ducele și o clipă mai tîrziu i se oferi ocazia, căci ușa se deschise și el intra.

Celor care-i cunosc firea autoritară, fără îndoială, li se va părea uimitor că așteptase pînă acum să discute cu el, dar acest fapt poate fi cu ușurință explicat. Vestea vizitei iminente a lui John îi provocase una dintre crizele acelea de nevralgie de care tot suferea și își petrecuse toată ziua anterioară în pat. De îndată ce nevralgia cedase în fața tratamentului, ea își propusese să abordeze această chestiune controversată și, în caz de nevoie, să ducă pînă la capăt bătălia chiar dacă, asemenea generalului Grant, ar fi durat toată vara.

S-a afirmat că lady Constance simțea o afecțiune de soră pentru ducele de Dunstable. În privirea fixă pe care și-o aținti acum asupra lui nu exista nici o urmă din ea. Arăta mai degrabă ca o mătușă decît ca o soră.

— Da, Alaric?

— Hă?

— Am zis „Da, Alaric?”.

— Ce aiureli vorbești, comentă critic ducele. Lipsa totală de bun-simț a lui Connie îl făcea uneori să se simtă stînjenit, deși era cam ceea ce te-ai fi așteptat în mod normal de la o reprezentantă a sexului ei. Cum adică, da? Nu te-am întrebat nimic și nici n-am zis că e o zi frumoasă sau așa ceva.

Lady Constance, care înțepenise la venirea lui, înțepeni și mai abitir. După cum îi stătea în obicei cînd o vizita în budoarul ei, ducele se fițîia de colo-colo, jucîndu-se cu obiectele de pe birou, luînd o scrisoare și punînd-o jos după ce îi parcurgea superficial cu privirea conținutul și uitîndu-se cu o curiozitate jignitoare la fotografia lui James Schoonmaker, care se afla pe una dintre mese. Și, ca întotdeauna, acest obicei al lui îi dădea senzația că un mare număr de furnici se plimbă țanțoș de-a lungul coloanei sale vertebrale. Dar, credincioasă învățămintelor prinse de la guvernanta care îi spusese că o lady nu-și trădează niciodată emoțiile, se forță să fie rezonabil de calmă.

— Am spus „Da, Alaric?” pentru că eram nerăbdătoare să aflu de ce-ai venit aici.

— Hă?

Afecțiunea de soră a lady-ei Constance atinse o nouă limită inferioară. Rîndurile furnicilor care se plimbau țanțoș păreau că sporiseră cu noi recruți.

— Pot face ceva pentru tine, Alaric?

— Da, vreau un timbru. Trimit o scrisoare la *The Times* despre harababura degradantă pe care Guvernul a creat-o în țară. O droaie de tăntălăi incompetenți, dacă vrei să știi ce cred. Le-ar prinde bine dacă ar veni cineva și i-ar împușca. Cine-i Jane?

— Poftim ?

— Scrisoarea asta e semnată Jane. Mă întrebam cine e.

— Mi-aş dori să nu-mi citeşti scrisorile.

— Nu-mi face nici o plăcere să le citesc. Întotdeauna sînt al dracu' de plictisitoare. De ce Schoonmaker are rînjetul ăla tîmp pe faţă ?

Mai mulţi experţi au afirmat că lucrul pe care trebuie să-l faci cînd eşti pe cale să-ţi pierzi cumpătul este să inspiri adînc. Lady Constance inspiră cît de adînc putu.

— Îmi pare rău, zise ea, că zîmbetul soţului meu nu se bucură de aprecierea ta, dar cred că de obicei zîmbeşti cînd ţi se face o poză. Dacă doreşti, îl sun pe James pe telefonul de pe transatlantic, îi aduc la cunoştinţă criticile tale şi, cu siguranţă, data viitoare o să-şi aranjeze trăsăturile în concordanţă cu gusturile tale exigente.

— Hă ? spuse ducele. Vorbise distrat. Luase o scrisoare semnată Amy şi i se părea că sună mai bine decît celelalte. Ce-a mai făcut Fred ?

— Poftim ?

— Femeia asta zice că se gîndeşte să divorţeze de el. Probabil că au avut niscaiva necazuri pe acasă.

Lady Constance mai inspiră o dată adînc.

— Pune jos scrisoarea aia, Alaric, şi ascultă-mă !

Nu exista nici urmă de făptură sensibilă în ducele de Dunstable, dar chiar şi el putea recunoaşte ostilitatea cînd o mîină îndeajuns de grea îl împunea cu ea.

— Pari foarte furioasă, Connie. Ce te ustură ?

— Sînt teribil de iritată, Alaric. Nu vreau să mai inviţi în felul ăsta oameni aici. Se pare că ţi-ai pus în cap să transformi Castelul Blandings într-un hotel.

— Te referi la Trout?

— Și la domnul ăsta, Halliday.

Conștient de calitatea desăvârșită a motivelor sale, ducele era foarte doritor să-i dea explicații.

— A trebuit să-l invit pe Trout pentru că vreau să-i vînd tabloul ăla și nu puteam s-o fac dacă nu era și el de față. Chiar și o femeie, își spuse el în sinea lui, ar trebui să fie în stare să înțeleagă ceva atît de simplu. Iar în ce-l privește pe Halliday, nu voiam să-ți spun ce-i cu el, dar că tot veni vorba, e mai bine să-ți zic.

— Chiar te rog. Ca gazdă, normal că mă interesează. Este și el unul dintre clienții tăi? E o idee nouă să transformi Castelul Blandings într-un centru comercial. Ce-ți propui să-i vinzi?

Regula după care Gally se ghida în viață – „Ori de cîte ori Connie începe să-și dea aere, pune-o imediat la punct” – era și piatra de temelie a strategiei domestice a ducelui. Există o undă autoritară în vocea lui cînd spuse:

— Nu-i nevoie să fii sarcastică, Connie.

— Nu sînt de acord cu tine. E nevoie.

— Să-ți povestesc despre Halliday. Dacă nu-ți povestesc, o să faci pe grozava cu el și o să ne lase cu ochii în soare. Nu toată lumea suportă felul tău de a te purta. Mereu mă gîndesc cum ți-o merge cu yankeii. Ai un mod de a-ți strîmba buza superioară și de-a privi de sus oamenii care jignește zdravăn. Ți-am mai spus o dată. Păi, uite ce s-a întîmplat. După ce-ai plecat în noaptea aia...

— Care noapte?

— În noaptea cînd Emsworth a căpiat și mi-a spus că tabloul meu a fost furat. Apropo, i-a luat cineva suzeta cînd avea șase ani?

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

— Nu contează. Pe asta o putem lăsa în seama lui Halliday. Probabil că o să fie prima întrebare pe care o să i-o pună. Ziceam că, după ce te-ai dus la culcare, Threepwood și cu mine am început să discutăm și am decis că Emsworth are nevoie de tratament psihiatric, dacă știi ce-i ăla.

— Bineînțeles că știi ce-i ăla.

— Păi, asta am decis că-i trebuie. E esențial să angajăm un psihanalist expert să-i amelioreze țacăneala. Am mai recomandat odată asta, dacă-ți aduci aminte, când a spus că are de gând să-și înscrie purceaua la cursele de cai.

— Clarence n-a spus că are de gând să-și înscrie purceaua la cursele de cai.

— Sau poate la hipodrom.

Furnicilor de pe șira spinării lady-ei Constance li se alăturară un număr măricel de surori, verișori și unchi și se apucară să mărșăluiască pe melodia imnului Statelor Unite. Vocea ei urcă amețitor de sus.

— Nu a spus nimic de felul acesta. L-am întrebat și mi-a zis cu gura lui.

Ducele rămase impasibil.

— Normal că neagă. Face o afirmație compromițătoare ca asta într-un moment în care nu se poate stăpîni, își dă seama cum sună și încearcă s-o mușamalizeze. Dar faptul în sine rămîne în picioare. Eram acolo când a spus-o și, din cîte îmi amintesc, i-am zis că e foarte puțin probabil ca organizatorii să accepte un porc. Oricum, asta e o chestiune secundară pe care nu-i nevoie să o abordăm deocamdată. Chestia e că Threepwood și cu mine am decis în unanimitate că e necesar să aducem un psihanalist și prima noastră opțiune a fost sir Roderick Glossop. Însă el nu era disponibil și am fost dezorientați pînă cînd Threepwood și-a amintit că îl cunoaște pe asociatul

mai tânăr al lui Glossop, tipul ăsta, Halliday, așa că am luat legătura cu el. Din fericire, era liber și l-am angajat. Așa a ajuns Halliday să vină la castel.

Ostilitatea lady-ei Constance se diminuase considerabil pe parcursul acestor explicații. Încă mai credea că ar fi trebuit să fi fost și ea consultată înainte de a se face adăugiri pe lista de oaspeți ai castelului, dar, în ansamblu, era de acord cu ce se realizase. Incidentele acelei nopți zbuciumate o zguduiseră. Nu-și făcuse nicio dată vreo iluzie că Clarence avea o minte ageră, dar pînă atunci nu le dăduse nici un motiv serios de neliniște celor mai dragi și mai apropiați. Fără discuție, se impunea un tratament psihiatric. Orice i s-ar fi făcut, cu greu se putea să nu ducă la o îmbunătățire. Singurul dubiu care îi mai stăruia în minte era dacă domnul Halliday era îndeajuns de matur pentru a-și asuma sarcina de a pătrunde în inconștientul lui și de a-i aduce la suprafață conținutul ascuns în străfunduri.

— E foarte tânăr, zise ea cu o undă de îndoială în voce.

Fotografia soțului lady-ei Constance îi atrase încă o dată atenția ducelui.

— Ce formă caraghioasă a capului are Schoonmaker. Ca o ceapă spaniolă.

Era o afirmație pe care în orice alt moment lady Constance ar fi contestat-o cu înverșunare, dar acum nu se gîndea decît la asociatul mai tânăr al lui sir Roderick Glossop.

— E foarte tânăr, repetă ea.

— N-aș spune că Schoonmaker e tânăr. Bineînțeles, depinde de ce înțelegi prin „tânăr“.

— Vorbeam despre acest domn Halliday. Spuneam că e foarte tânăr.

— Bineînțeles că e tânăr. De ce nu? Dacă un tip e un asociat mai tânăr, cum se poate să nu fie tânăr? zise ducele, adoptînd, așa cum atît de puține femei erau în stare, un punct de vedere rezonabil.

Ce chestie extraordinară, se gîndea el, că influența yankeilor ăstora i-a subminat intelectul lui Connie. În prezent părea incapabilă să priceapă chiar și cel mai simplu lucru.

Vreme de două sau poate trei minute după ce au ieșit din budoarul lady-ei Constance, Gally și John au păstrat o tăcere neîntreruptă. Gally începu din nou să se gîndească la cît de inteligent făcuse față diverselor probleme cu care fusese confruntat, o ispravă posibilă numai pentru cineva antrenat la școala aspră a Clubului Pelicanilor, în vreme ce pe John îl năpădise acea senzație ciudată de amorțeală, aidoma celei cauzate de lovituri repetate în moalele capului cu un instrument contondent, care îi cuprindea pe toți, chiar și pe cei mai zdraveni, care o întâlneau pentru prima dată pe lady Constance, cînd aceasta se găsea într-o dispoziție glacială. Se simțea de parcă stătuse încuiat o perioadă îndelungată de timp într-un frigider, împreună cu prima regină Elisabeta.

— Cred că te-ai descurcat bine, Johnny, spuse Gally în cele din urmă. Ai nimerit la fix combinația de amabilitate și reticență. Nu orice bărbat care îi e prezentat lui Connie poate să treacă prin supliciul ăsta cu atîta elan și îndrăzneală. Asta mă face să sper că, atunci cînd o să apari în fața lui La Gilpin, o s-o faci praf și pulbere. Păcat că e plecată, dar ar trebui să apară printre noi într-o oră sau așa ceva.

— Pînă atunci poate că o să-mi revin.

— Da, îmi dau seama că, chiar dacă nu o arăți aproape deloc, Connie te-a dat gata. Cum sînt în relații cu ea de multă vreme, eu sînt imun, dar pe majoritatea oamenilor îi lasă fără vlagă. Cu ani în urmă, cineva a scris o povestire intitulată *Țipa cu o privire obositoare* și mereu m-am gîndit că autorul a scris-o gîndindu-se la Connie. Îl moștenește pe răposatul meu tată, un bărbat care putea să deschidă o stridie de la șaizeci de metri depărtare cu o singură privire. Dar nu trebuie s-o lași să-ți coboare moralul, căci ai nevoie de tot ce poți pentru întîlnirea care urmează cu păpușica aia a ta.

— Mi-aș dori ca tu să nu...

— Sînt un om sincer. Cînd vorbesc despre o păpușică îi spun păpușică. Cum te gîndești să joci scena întîlnirii, apropo, luînd în considerare faptul că și ea o să aibă o privire obositoare? Cînd am discutat ieri despre tine nu era într-o dispoziție prea înfloritoare. O să fie nevoie să-ți alegi cu grijă cuvintele. Ți-aș recomanda nuanța amintirilor tandre, ceea ce s-ar putea numi tenta aia de *Auld Lang Syne*¹. Amintește-i de acele după-amieze lungi și însorite, cînd ați plutit în josul rîului în barca aia cu fundul plat sau în canoe, doar ea și cu tine, departe de lume, și nici un sunetel nu tulbura liniștea verii, în afară de clipocirile gingașe susurînd aidoma tămîițelor feerice în papură.

— N-am plutit.

— V-ați plimbat vreodată pe rîu?

— Nu.

Gally rămase surprins. Zise că pe vremea lui întotdeauna făceai o plimbare cu păpușica într-o

1. Cîntec popular scoțian cules și probabil completat de Robert Burns (1759-1796) (n. tr.).

barcă cu fundul plat sau într-o canoe și după aia mîncai ceva la Skindles. Era primul pas spre contopirea sufletelor.

— Și atunci unde v-ați făcut planuri de viitor?

— Nu ne-am făcut nicăieri planuri de viitor. Am întrebat-o dacă se mărită cu mine, iar ea a zis că da și cu asta basta. N-am avut timp să ne facem nici un plan de viitor. Totul s-a întîmplat pe nepusă masă într-un taxi.

— Dar cu siguranță că ai mai văzut-o și înainte, nu?

— La petreceri și așa mai departe.

— Dar nu în canoe într-o după-amiază lungă și însorită?

— Nu.

— Mă dezamăgești. Cînd v-ați întîlnit pentru prima oară?

— Într-o dimineată în magazinul ei.

— Are un magazin?

— Avea. Nu-i aducea nici un cîștig.

— Ce fel de magazin?

— Florărie.

— Iar tu ai intrat să cumperi trandafiri cu coada lungă?

— Nu, am intrat pentru că am văzut-o prin geam.

— Dragoste la prima vedere?

— La mine așa a fost.

— Ce s-a întîmplat?

— Am intrat în vorbă cu ea. A reieșit că am fost coleg cu fratele ei la Oxford.

— Și apoi?

— Ne-am mai întîlnit pe undeva.

— Și ați continuat să discutați despre fratele ei?

— Printre altele.

— Și după aia?

— Cîteva mese de prînz.

— Multe?

— Nu. Tot timpul părea că avea deja alt program. E foarte populară. De cîte ori mă vedeam cu ea, întotdeauna mai era și cîte o gașcă de Freddie-i, Algie-i și Claude-i din brigada gărzilor zbenguindu-se în jurul ei. De-aia m-am gîndit că risc mult cerînd-o în căsătorie. Nu credeam că am vreo șansă. În fond, cine sînt eu?

— Ești finul meu, spuse Gally cu demnitate, și, în plus, ai handicapul șase la golf. Ei drăcia dracului, Johnny, Linda Gilpin nu-i regina din Saba.

— Ba da.

— Sau Elena din Troia.

— Ba da, și Cleopatra. Ar trebui să știi mai bine. Doar ai cunoscut-o.

O privire piezișă aruncată finului său îi sugeră lui Gally că aceste vorbe nu fuseseră aruncate în vînt. Pe chipul lui se întipărise o expresie care-ți muia sufletul și care le accentua sinceritatea. Nu exista nici o urmă de îndoială că Linda Gilpin era fata pe care și-o dorea și că el nu era gata să accepte nici un alt substitut aproape la fel de bun, iar Gally putea să-i înțeleagă atitudinea. Simțise și el la fel pentru Dolly Henderson. Cu toate acestea, considera că este de datoria lui, ca naș, să preia, chiar dacă nu din toată inima, rolul de avocat al diavolului. Îi plăcuse imediat de Linda, dar nu putea rămîne orb la faptul că, luînd-o de nevastă, Johnny nimerea peste o fată focoasă. Nu era ca Alice a lui Ben Bolt, să verse lacrimi de încîntare cînd el îi adresa un zîmbet și să tremure de frică dacă se încrunta la ea. Era o fată plină de spirit și orice soț îndeajuns de nesăbuit încît să se încrunte la ea și-ar da imediat seama că s-a angajat într-o luptă.

Se apucă să-i spună toate acestea, alegîndu-și cu grijă cuvintele.

— Sînt de acord, zise el, că e o fătucă atrăgătoare și că are tot ce-i trebuie, dar nu contează doar cum arată. În urma discuției pe care am avut-o cu ea în drum spre alea cu tisă, am căpătat convingerea că numai blîndă și anostă nu e. Trebuie să recunoaștem că dezbaterele din cazul Clutterbuck împotriva lui Frisby au tulburat-o vădit, dar mi-a amintit de o fată pe care o știam pe vremuri și care odată a încheiat o discuție în contradictoriu pe care o avea cu mine înfigîndu-mi în picior un ac de pălărie. Mi-a adus în memorie o poezie pe care am citit-o în tinerete, al cărei protagonist era un tînar precupeț care și-a dus iubita la Sărbătoarea Riverană din Hampstead Heath. Expediția a debutat bine, dar cînd a început să plouă, iar sandvișurile cu șuncă s-au udat, latura mai blîndă a firii ei a intrat în suspensie și iată cum s-a exprimat el: „Unele se pun pe bocit, vă zic, pe cînd altele nu varsă nici o perlă udă, ci sînt doar temperamentale, iar cînd le apucă, sînt atît de pișcătoare, încît numai un cîine suportă să le-audă. Așa-i și Nancy dup-aia, vă zic“. Mie Linda Gilpin mi se pare că e în genul lui Nancy. Ești pregătit să faci față unei căsnicii în care sigur o să existe apucături pișcătoare?

— Da.

— Nu te gîndești să anulezi totul?

— Nu.

— S-o iei la goană peste dealuri cît se mai poate să scapi?

— Nu.

— Atunci, zise Gally, abandonîndu-și cu plăcere rolul de avocat al diavolului, știm pe ce picior dansăm și pot spune că sînt din toată inima de acord cu tine. Nu o cunosc de multă vreme pe

Linda Gilpin, dar din câte-am văzut pînă acum, îmi dau seama că te unge pe suflet. Doamne sfinte, ce mai contează câte-o pișcătură din cînd în cînd? Face ca viața în căsnicie să nu devină plictisitoare. Acum trebuie să ne gîndim la modul cum să abordezi lucrurile. Cum abordezi lucrurile înseamnă totul. Există zeci de opțiuni. La Pelicani era un tip care a simulat că se sinucide cînd fata l-a refuzat. A înghițit o aspirină și s-a lăsat să cadă pe spate cu un țipăt sugrumat. Problema a fost că, după ce i-au făcut spălături stomacale, iar el s-a dus înapoi la fată, ea pur și simplu l-a refuzat din nou, așa încît toată truda lui a fost în zadar. Totuși e o idee. Ar merita să încerci ceva de genul ăsta. Ți-ar surîde așa ceva?

— Nu.

— Atunci ce-ai zice să ai un accident? Dacă te-ar vedea zăcînd la podea, cu sîngele țîșnind din tine pe covor, n-o să se mai împotrivească multă vreme să cumpere marfa. Am cunoscut un tip care și-a cucerit nevasta după ce-a fost pocnit în cap cu un borcan de tutun din piatră, de genul ălora cu blazonul universității pe ele, pe care le cumperi cînd ești boboc. Clarence are un borcan de tutun din piatră, iar Beach ți-ar arde una cu el dacă-i strecuri vreo două lire. Ba chiar, dacă-ți joci bine cărțile, probabil c-ar face-o pe degeaba. Ce zici de asta? Nu? Ești o persoană greu de ajutat, Johnny. Cusurgiu e cuvîntul care-ți vine pe buze. Se pare că nimic nu te mulțumește.

Continuară să meargă în tăcere, John, într-una meditativă, Gally într-una ofensată. Dar ultimului niciodată nu-i stătea în obicei să-și lase povestirea neterminată.

— Povestea aia de iubire de care-ți vorbeam a avut un sfîrșit cam ciudat, spuse el cînd dădură

cu ochii de lac. Ar fi trebuit să menționez că fata tipului cu sinuciderea lucra la garderoba de pălării de la Oddenino's, iar el își lăsase la ea pălăria înainte să-și pună în scenă reprezentația. Știi cum, în multe restaurante, subofițerul care are grijă de pălării lipește pe ele câte o bucată de hîrtie cu descrierea clientului pentru a-l ajuta să-l identifice, ideea fiind că li se pare un compliment dacă își aduce aminte cine sînt, lucru care nu s-ar întîmpla dacă li s-ar da un tichet. Descrierea mea ar fi probabil ceva de genul: „Zvelt, distins, poartă monoclu“. Păi, cum spuneam, tipul ăsta și-a predat pălăria, iar după ce i-au terminat de pompat stomacul, s-a dus înapoi la fată și a cerut-o iarăși în căsătorie, iar ea l-a refuzat din nou, el s-a gîndit ca măcar să salveze ceva de pe epavă luîndu-și pălăria, așa că a cerut-o pe un ton îndurerat, ea i-a dat-o, iar el a tuit-o cu inima încă îndurerată. Tulburarea lui n-a ținut mult. A descoperit că fata uitase să scoată bucata de hîrtie, iar pe ea scria „Urît cu spume“. A fost atît de indignat încît iubirea i-a pierit instantaneu și a trăit fericit pînă la adînci bătrîneți.

John nu a acordat acestei drame umane atenția cuvenită. Se zgîia la lac cu intensitatea temerarului sir Bedivere al lui Tennyson, brusc conștient de faptul că după-amiaza zăpușitoare de vară îl făcuse să se încălzească și să devină lipicios. I se adresă plin de emoție:

— Aș putea să înot puțin înainte de cină? întrebă el, iar Gally îi spuse că putea dacă se grăbea puțin.

— O să găsești costume de baie, prosoape și toate alea în vestiare. Fratele meu, Clarence, face câte o baie în fiecare dimineață, dar nu se știe dacă din motive de sănătate sau pentru a-și

estompa mirosul de cocină. Dacă ai nevoie de mine, mă găsești în hamacul de pe pajiștea din față.

Plecă agale – zvelt, distins, purtînd monoclu, după cum ar fi zis fata de la garderoba din Oddenino's, și, cîteva minute mai tîrziu, John se afla în apă, desfătîndu-se cu însușirile ei terapeutice, cu o delectare pe care lordul Emsworth nu ar fi putut-o depăși cînd își făcea baia de dimineață, iar Linda Gilpin, întorcîndu-se din vizita la fosta ei școală și grăbindu-se să ajungă la lac pentru a se scălda puțin înainte de a se îmbrăca pentru cină, îl văzu, rămase încremenită și clipi de cîteva ori, de parcă ar fi vrut să se convingă că îl văzuse cu adevărat, nu numai în închipuirea ei. Apoi, venindu-și în simțiri, țîșni în direcția casei. Avea intenția să-l găsească pe Gally și să abordeze subiectul venirii lui John; căci intuiția ei feminină îi sugera că, dacă avocații care îi displăceau în mod special se strecurau în Castelul Blandings, el trebuie să fi fost cel care pusese la cale această nelegiuire.

Clocotea de furie îndreptățită, dar se hotărî ca, atunci cînd se întâlnea cu Gally, să fie foarte calmă, stăpînă pe sine și demnă, și să-i spună răsplat că, deși fusese surprinsă să-l vadă pe Johnny Halliday, prezența lui la castel o lăsa complet rece. Era absurd dacă presupunea că ar fi contat pentru ea într-un fel sau altul.

De acest gen erau reflecțiile ei. Care au fost întrerupte brusc. Peste pajiști și izlazuri se apropie auzindu-se un sunet metalic dar melodios, dulce la început, apoi culminînd cu un crescendo maestos.

Beach bătea gongul care anunța că toată lumea trebuie să se îmbrace pentru cină.

Beach puse la loc ciocănașul cu o dulce senzație de căldură în corp, pe care întotdeauna i-o dădea satisfacția simțită după ce își îndeplinea această parte a îndatoririlor sale. Îi plăcea mult să audă cum muzica crește în volum pînă la nivelul unui grandios Amin, apoi se stinge într-un pianissimo aidoma freamătului îndepărtat al unei vijelii trecătoare. Îi luase destui ani să-și perfecționeze această artă. La începutul carierei sale nu fusese decît un novice în arta bubuitului, însă în prezent era gata să-și măsoare virtuozitatea cu orice majordom din Anglia. Gally, complimentîndu-l odată pentru o performanță măiastră, îndrăznise să-și exprime opinia că aceasta se datora mușchilor lungi dorsali. Beach însuși își atribuia succesul felului cum își mișca încheietura mîinii și a modului cum își termina mișcarea.

De obicei, după ce își ducea la bun sfîrșit sarcina, urma o tăcere odihnitoare, dar în seara aceasta, liniștea de pe coridor a fost întreruptă de un trosnet neașteptat ce sugera că s-ar fi vărsat cărbuni într-un tobogan. Acesta fusese produs de către Howard Chesney, care, grăbindu-se să coboare de la etaj în căutarea unei tabachere rătăcite, alunecase și executase o

descindere rapidă pe ultimele cîteva trepte. Se împletici de-a lungul podelei, se agăță de măsuta pe care se țineau de obicei ziarele și revistele, se încleștă de ea fiind cît pe-aci să cadă și rămase în picioare năuc, dar mulțumit că scăpase de un dezastru mai cumplit.

Se trezi cu Beach alături. Lui Beach îi stătea în obicei ca, ori de cîte ori îl întâlnea pe Howard Chesney, să-l înghețe cu privirea și să-și vadă de drum, dar faptul că Howard imitase pe neașteptate un porc din ăla îndrăcit din Biblie, care se antrenează pentru alergări în linie dreaptă, părea să ceară niscaiva comentarii verbale. Cu nuanța tocmai potrivită de rezervă în atitudinea lui, pentru a-i transmite limpede că această abatere temporară nu trebuie să-i sugereze vreo promisiune a unei prietenii ulterioare, el spuse :

— Sper că n-ați pățit nimic, domnule.

Howard deja se convinsese de acest lucru, trecîndu-și iute mîinile de-a lungul trupului, așa cum îi făcuseră din cînd în cînd și polițiștii în țara lui natală. Percheziționîndu-se pe sine însuși, cum s-ar spune. Oricît de incredibil i s-ar fi părut cu o clipă în urmă, s-ar fi zis că nu are nici un os rupt.

— Nu, sînt în regulă, replică el bărbătește. Am reușit să mă țin de masă. Treptele astea sînt alunecoase.

— Da, domnule.

— De ce le faceți mereu să fie așa?

— N-aș putea spune, domnule. N-am fost consultat în această chestiune, zise Beach cu asprime în voce.

Își dorea să fie alături de el, dar nu să stea la taclale. Avu o ieșire maiestuoasă, iar Howard Chesney, după o scurtă căutare, își găsi tabachera. În acest răstimp, Linda veni grăbită de

afară. Ar fi fost încântat să intre în discuție cu ea, căci din principiu vorbea cît mai mult timp cu fete cu ochii albaștri, păr castaniu și siluete grațioase, dar ea trecu pe alături ca o umbră, iar el a fost nevoit să-și aprindă o țigară, cel mai bun lucru care îi rămăsese de făcut în afară de asta. Tocmai o strivea într-o scrumieră cînd Vanessa coborî scara.

— Hei, bună, domnule Chesney, spuse ea. Chiar voiam să vă văd.

Vanessa, dacă vă amintiți, se hotărîse să-și dedice timpul studiului aprofundat al lui Howard Chesney, în scopul de a se asigura că simțul lui moral era la fel de șubred pe cît crezuse la prima vedere. „Sînt destul de convinsă că e un escroc“, îi zisese ea lui Wilbur Trout, „dar trebuie să fiu sigură înainte de a pune ceva la cale“. Acum se încredințase că era chiar mai șubred și, cu această certitudine minunată în minte, plănuia acum să apeleze la serviciile lui.

— L-ați văzut cumva pe Wilbur Trout? întrebă ea și, pe cînd vorbea, Wilbur își făcu apariția din direcția sălii de biliard, unde exersase caramboluri de unul singur. O, aici erai, spuse ea. Speram să vii și tu. O să avem o ședință de consiliu.

— O ce?

Wilbur fusese cel care rostise aceste cuvinte. Se holba la ea, gîndindu-se cît de atrăgătoare era. Vanessei îi plăcea să se îmbrace din timp pentru cină și, îmbrăcată fiind pentru cină, oferea întotdeauna un spectacol care-ți lua ochii.

— O mică întrunire conspirativă, aș zice mai degrabă, dar sună mai bine o ședință de consiliu. Veniți aici, unde nu ne aude nimeni.

Îi conduse pînă într-un colț al salonului, al cărui singur ocupant era o armură. Gîndindu-se

că aproape sigur nimeni nu i-ar fi spionat acolo, ea continuă.

— E vorba de tabloul ăla, Willie. Am o idee care pare bună. Și simplă. Întotdeauna e mai bine să te rezumi la lucruri simple dacă poți, zise ea, iar Wilbur o aprobă.

— Fii prea șmecher, zise el, și ai încurcat-o. Asta îi dăduse prin cap, spuse el, când născocea povești pe care să le spună nevestelor lui.

— Dar în ce-l privește pe domnul Chesney, spuse Vanessa, primul lucru pe care trebuie să-l facem e să-l rugăm să se pronunțe cum i s-ar părea să încalce puțin legea fără a se expune la vreun risc. Aveți vreo prejudecată în această privință, domnule Chesney?

Howard Chesney era un om precaut.

— Păi, depinde, spuse el.

— Repet, fără a vă expune la riscuri.

— Păi...

— În cazul ăsta...

— În cazul ăsta aș putea intra și eu în joc. Dar mi-ar plăcea să știu care-i miza.

— Imediat. Ați văzut tabloul ăla din galeria de portrete, cel pe care l-a adus ducele? Willie și-l dorește nespus, nu contează de ce, și vreau să cădem la învoială să-l obțineți pentru el. Putem conta pe ajutorul dumneavoastră?

— Nu văd de ce nu.

— Ați vorbit cu curaj.

— Ce trebuie să fac?

— Prima mișcare ar fi să plecați.

— Să plec de la castel?

— Da. Aveți mașina aici, nu-i așa?

— Da.

— Atunci plecați.

— Nu înțeleg.

— O să devină mai clar în continuare.

— De ce trebuie să plec?

— Ca să nu fiți printre suspecti. Când se va descoperi lipsa obiectului, nimeni n-o să poată spune că l-ați luat, pentru că o să fiți plecat de două zile.

— Dar dacă nu sînt aici...

— Cum o să vă faceți treaba? Totul e aranjat. Plecați, dar vă întoarceți și stați la pîndă, stați la pîndă neîncetat pînă la ora zero, cînd Willie și cu mine o să ne ocupăm de partea noastră. Ne ducem la galeria de portrete, iar dumneavoastră o să stați la pîndă sub fereastră. Lăsăm în jos tabloul cu o sfoară, iar dumneavoastră îl duceți cu mașina la Londra. A doua zi dimineață o să fie mare tîmbălău, toată lumea o să fugă în cerc zbierînd „Cine a făcut-o?“, dar la ce bun? Ducele o să creadă că a fost Willie și o să-i cotrobăie prin cameră în fiecă cotlon, dar n-o să găsească nici urmă de dovadă, așa că vor trebui să atribuie furtul unor spărgători. Willie o să iasă basma curată. Apoi, cînd se mai liniștesc lucrurile, se întîlnește cu dumneavoastră la Londra, dumneavoastră îi înmînați obiectul și totul se termină cu bine.

Ea făcu o pauză cu aerul cuiva care se așteaptă la o rundă de aplauze. Le primi de la Wilbur Trout.

— Grozav! Ce mai creier!

— Frumos din partea ta că spui asta.

— Știi, nici una dintre nevestele mele nu era inteligentă.

— Zău?

— Arătoase, da, dar nu inteligente. Ești o minune.

— Mulțumesc, Willie.

Urmă o tăcere de moment, în care Wilbur, aparent, se îndeletnicea cu răsucirea planului pe toate părțile în minte.

— Ducele o să fie necăjit.

— Nu m-ar mira. Totuși în viață mai trebuie să și plouă câteodată. Și o mai și merită pentru că ți-a șterpelit de sub nas tabloul ăla. O să-ți povestesc și asta la un moment dat, Chesney, și o să fii de acord că și-a căutat-o cu lumînarea.

Vocea conștiinței părea că încă mai susură în urechea lui Wilbur. Îl fulgeră un gând.

— O să-i trimit un cec pentru cât a plătit pe el.

— Dându-te astfel total de gol. Ai putea la fel de bine să-i trimiți prin poștă o mărturie scrisă.

— I-l trimit anonim, bineînțeles.

— Un cec anonim?

Wilbur spuse că nu se gândise la asta.

— Atunci obligatoriu bani gheață, se înduplecă el, iar Vanessa ridică din umeri.

— Eu n-aș face-o în locul tău, zise ea, dar dacă așa vrei tu, n-ai decît.

Ședința de consiliu luă sfîrșit. Wilbur plecă să se îmbrace. Stătea la castel de suficientă vreme încît să simtă o teamă respectuoasă accentuată față de gazda lui și nu-și dorea să-i stîrnească nemulțumirea întîrziind la cină. Howard Chesney, care se temea doar de Beach și, mai mult, se lăuda că e în stare să se gătească în ceea ce el numea țol festiv în zece minute, rămase pe loc. Un subiect care ar fi trebuit să intre pe ordinea de zi îi stătea pe creier și ardea de nerăbdare să i-l prezinte președintei consiliului.

— Condițiile, spuse el. N-ați menționat în ce condiții.

Vanessa rămase uimită. I se părea o chestiune cam sordidă.

— Condiții? Îi fac un serviciu unui vechi prieten.

— Păi, eu nu fac un serviciu nici unui vechi prieten. Eu cu ce mă aleg?

Vanessa îi înțelese punctul de vedere. Se știe că muncitorul merită să fie răsplătit și se vedea de la o poștă că acest muncitor intenționa să-și primească răsplata. Și acest muncitor era esențial pentru planul ei. Nu pierdu vremea cu certuri inutile.

— Da, spuse ea. Presupun că vă vreți partea. O asigură că nu se înșela.

— Ei bine, Willie e foarte generos. N-o să aveți de ce să vă plîngeți de el. Împrăștie aur cu o mînă generoasă. Cam la cît vă gîndiți?

— O mie de dolari.

— Fără îndoială că nu vă-ncurcați cu mărunțișuri.

— Ăsta-i prețul meu.

— N-ați putea să-l mai scădeți?

— Nu.

— Bine. O să discut cu Willie.

— Neapărat.

— Deși cred totuși...

Se întrerupse. Gally și John veneau înspre ei traversînd salonul. Îl privi pe cel din urmă cu interes.

— Bună, cine-i tipul? Beach, cine să fie domnul care a venit adineauri împreună cu domnul Threepwood?

Beach, care intrase și era pe punctul de a pune pe masă o tavă cu pahare pline cu cocteiluri, se răsuci curtenitor.

— Un domn tinerel, doamnă?

— Și înăltuț.

— Este un domn pe nume Halliday, doamnă. A sosit azi după-amiază.

Beach își termină treaba și se retrase, iar Vanessa, răsucindu-se spre Howard Chesney, rămase surprinsă să constate că manifesta toate semnele că suferise un șoc.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea, observându-i fălcile căzute și privirea sticloasă.

Preț de-o clipă, Howard Chesney se zvîrcoli în tăcere. Când își recăpătă darul vorbirii, grăi cu amărăciune în voce. Era evident un bărbat pe care îl nemulțumea ceva.

— Ce ghinionist pot fi! Avocații mișună prin toată Londra cu miile, iar cel care vine aici e tocmai el. Vă puteți imagina ceva mai îngrozitor?

— Îl cunoașteți?

— Dacă îl cunosc! Hei, ascultă. Ultima oară când am călcat strîmb, a mers prost treaba și am ispășit o condamnare la zdup. Iar tipul ăla, Halliday, a fost avocatul care m-a apărat.

Vanessa era o fată cu mult sînge rece, dar chiar și fetele cu sînge rece pot fi zguduite.

— Ce? răcni ea.

— El e.

— Ești sigur?

— Bineînțeles că sînt sigur. Iar dacă ai de gînd să spui Oare și-o aminti de mine, poți pune pariu că-și amintește. N-a trecut chiar atît de mult timp și am petrecut multă vreme împreună. Așa că acum ce ne facem?

Era o întrebare bună, iar Vanessa nu izbuti să se gîndească la vreun răspuns. Fiind o fată inteligentă, își putea da seama că această reuniune nefericită dăduse o lovitură mortală planului de campanie de care se simțea atît de mîndră. Fără îndoială, situația o obliga să reflecteze, iar creierul ei intră în acțiune.

— Uite, spuse ea. Trebuie să stăm de vorbă pe tema asta și n-o putem face aici pentru că or să coboare într-un minut. Mergem la galeria de portrete. Acolo n-o să fie nimeni.

Howard Chesney zise că se gîndea să se furișeze pe ușa din spate, să se urce în mașină și să plece fără să-și ia rămas-bun și fără să mulțumească nimănui pentru această vizită minunată, un plan de acțiune care i se părea și mai atractiv,

întrucît nu mai trebuia să dea bacșiș majordomului. Vanessa izbuti cu greu să-l convingă să-și abandoneze planul, dar pînă la urmă avu succes, așa încît se duseră la galeria de portrete. Își stimulase cu o asemenea vigoare creierul mereu în priză, încît, pînă cînd ajunseră acolo, putu să-i aducă la cunoștință că a rezolvat problema.

— Am găsit soluția, spuse ea. Ce-ar trebui să faci e să stai în camera ta și să nu cobori la cină. O să le zic că nu te simți bine. Iar mîine...

— Da, și cu mîine cum e? O să-l întîlnesc atunci, nu-i așa? Și o să mă dea de gol, nu? Iar bătrîna o să mă dea afară de urechi, nu-i așa?

— Ascultă-mă puțin. Mîine o să pleci înainte de micul dejun.

— Și cum o să-mi justific plecarea?

— Ai primit mai devreme un telefon de la avocatul tău care ți-a zis că e teribil de important să te duci la Londra pentru o întrevvedere.

— Crezi că or să creadă asta?

— De ce nu?

— Cine a răspuns la telefon?

— Eu. M-am trezit devreme.

— Mie mi se pare cam subțire.

— Ei bine, asta-i tot ce putem face.

— De fapt, presupun că așa e. Și pe urmă?

— Te duci și stai două nopți la Emsworth Arms în Market Blandings.

Howard nu manifestă nici un pic de entuziasm la această sugestie. Era un bărbat căruia îi plăcea confortul.

— Paturile de acolo depășesc orice limită. Vorbeam ieri cu un tip într-un bar și spunea că sînt umplute cu bolovani.

— Păi, du-te la Londra dacă vrei, dar lasă-mi numărul tău de telefon ca să-ți pot spune în ce

noapte trebuie să stai sub fereastra aia. Nu putem scoate de aici tabloul ăla fără tine.

Howard se uită la nudul culcat cu ceva din lipsa de apreciere pe care o manifestase lady Constance cînd îl văzuse prima oară.

— De ce îşi doreşte Trout atît de tare chestia asta?

— Seamănă cu fosta lui soţie.

— Mie mi se pare că seamănă cu un porc.

— Asta e şi părerea lordului Emsworth. N-are nici o importanţă dacă tu nu crezi că e Miss America. Tot ce-ai de făcut e să fii sub fereastră şi cîştigi o mie de dolari. Ne-am înţeles?

Întrucît problema îi fusese prezentată din acest unghi, Howard îi răspunse cu un da hotărît.

— Atunci rămîne stabilit, spuse Vanessa plină de vervă. Iar tu mai bine te-ai duce în camera ta şi te-ai vîrî în pat cît de repede poţi, pentru că eu am de gînd să le spun să-ţi trimită sus o tavă şi o să pară ciudat dacă majordomul n-o să te găsească acolo.

Howard îi cîntări sfatul şi i se păru bun. Imediat după ce ea plecă, se apucă să-l pună în practică. Se duse la uşă, o deschise şi numaidecît o închise la loc.

Individul ăla, Halliday, venea pe coridor. Era însoţit de duce. Howard reuşi să închidă uşa tocmai la timp.

John, pe cînd se îmbrăca în odaia de la etajul al doilea, care îi fusese repartizată, se simțea într-o formă nemaipomenită. Înotul îl revigorase și, spre deosebire de lordul Emsworth, care-și puneă cu lehamite veșmintele de gală într-o cameră situată mai departe pe coridor, lui îi plăcea să se îmbrace pentru cină. Din punct de vedere fizic, nu s-ar fi putut găsi într-o formă mai bună și nici, avea el convingerea, nu era nimic în neregulă cu starea lui mintală. Ar fi negat plin de înflăcărare dacă cineva i-ar fi zis că era un pic nervos.

Gînditor, da. Meditativ, cu siguranță. Dar nu nervos. Fără doar și poate, va exista nițică stînghereală cînd avea să se întîlnească cu Linda, dar era încrezător că limpezimea cu care își va susține cauza avea să-i înfrîngă ceea ce Gally numise rezistența la cumpărare. Linda era o fată sensibilă. Era de înțeles că fusese puțin iritată din pricina celor întîmplate în sala de judecată, cînd Clutterbuck și Frisby se înfruntaseră în bătălia lor juridică, dar acum, că avusese timp să se gîndească mai bine, cu greu ar fi putut să nu vadă chestiunea într-o lumină justă. Îi va explica într-un limbaj simplu în ce situație fusese pus, iubirea îmboldindu-l dintr-o parte, datoria dintr-alta, iar ea n-avea cum să nu-i admire

integritatea și își va da seama că oricare fată care se alegea cu un soț cu asemenea standarde etice înalte este o norocoasă. Probabil totul avea să se termine cu ei amîndoi rîzînd din toată inima de această pățanie amuzantă.

Ar fi fost ridicol să zică cineva despre el că era nervos.

Cu toate acestea, cînd ușa se deschise brusc, fără nici un avertisment, el săltă mai mulți centimetri în direcția tavanului, cu impresia distinctă că inima i se izbise de dinții din față, fiind cît pe-acî să-i dizloce din rădăcini. Revenind pe pămînt, își dădu seama că are un musafir. Un bărbat mare și voinic, cu o mustață deasă și ochii bulbucați, intrase în cameră și îl fixa intens cu privirea, părăind interesat mai ales de cămașa pe care tocmai și-o trăsese peste cap. Curiozitatea ducelui de Dunstable nu se rezuma numai la corespondența lady-ei Constance, el putînd fi intrigat și de cămășile elegante ale altora.

— De unde o ai? întrebă el.

— Poftim?

— Asta, zise ducele, împungîndu-l cu un deget arătător rotofei, iar John îi răspunse politicos că o luase din centrul comercial Blake and Allsop din Haymarket, la care ducele, clătinînd muștrător din cap, aidoma cuiva care deplînge nesăbuițele tinereții, spuse că ar fi trebuit să se ducă la Gooch and Gordon de pe Regent Street. Materialul e mai bun și mai ieftin. Și el, spuse, fusese odată client la Blake and Allsop, dar i se păruse prea scump acolo. Îl sfătui pe John să-și recunoască greșeala și pe viitor să se ducă la Gooch and Gordon.

— Pomenește de mine.

Nu-și dăduse numele. Vorbise presupunînd că toată lumea îl știa din instinct, iar cei cîțiva care

nu-l știau nu meritau nici o considerație din partea lui. Totuși, gândind cu iuțeală, John își închipui că acesta ar trebui să fie omul căruia, dacă totul mergea bine cu Linda la masa rotundă de conferințe, peste puțin timp îi va spune unchiul Alaric, și atunci îl năpădi fiorul fierbinte al afecțiunii pe care ar fi simțit-o pentru orice rudă apropiată a fetei pe care o iubea. Poate că și-ar fi dorit un unchi mai subțirel sau unul cu o mustață mai mică și o voce mai melodioasă, dar orice unchi de-al ei era binevenit și îi mulțumi pentru sfat cu o sinceritate respectuoasă, despre care spera că ducele va recunoaște că-i venea direct din inimă.

— Deci tu ești psihanalistul.

Fiind pe punctul de a zice din nou „Poftim?“, John își aduse aminte de faptul că era asociatul mai tânăr, deci că descrierea i se potrivea. Spuse că da, iar ducele zise că fusese convins că voi toți ăștia aveți barbă.

— Tu n-ai barbă.

— Nu, n-am barbă.

— Atunci probabil că la asta se referea Connie când bombănea că ești tânăr. Chiar ești tânăr. Câți ani zici că ai de fapt?

— Împlinesc douăzeci și șapte în septembrie.

— Unul dintre nepoții mei tălîmbi are tot atît, iar celălalt e ceva mai tânăr, dar nu te poți lua după vîrstă. Ar fi la fel de prostănaci și dacă ar avea peste cincizeci de ani. S-au căsătorit împotriva dorinței mele, amîndoi. Îmi închipui că ești în regulă dacă lucrezi cu un grangur precum Glossop. E priceput, nu?

— Foarte.

— E cel mai bun, nu?

— O, fără îndoială. Nimeni nu-l egalează.

— Păcat că n'am putut să-l aducem aici. Totuși va trebui să ne descurcăm cu tine.

John zise că se va strădui din răspuțeri să fie la înălțime, iar ducele continuă.

— Threepwood ți-a explicat totul? Să-l ții sub observație pe Emsworth și tot așa?

— Da. Înțeleg cum stau lucrurile.

— L-ai cunoscut?

— Încă nu.

— O să poți să-i arunci o privire la cină. Threepwood ți-a zis că fără doar și poate e sărit de pe fix, nu?

— Din cîte mi-a spus, am înțeles că lordul Emsworth e oarecum excentric.

Ducele nici nu voia să audă de o asemenea afirmație evazivă. Precauție profesională, fără îndoială, dar îl irita.

— Pe dracu' excentric. E țicnit pînă-n măduva oaselor. Uite cum vorbește despre purceaua aia a lui. Orice chior poate vedea că e mult prea grasă, iar el insistă că așa trebuie să fie. Zice că a primit medalii pentru că e grasă, chestie din care îți poți face o idee generală despre cît de mult i-a avansat boala. Ce să facă un porc cu medaliile? Teoria lui Threepwood este că a ajuns așa pentru că cineva i-a luat suzeta cînd avea șase ani, dar eu cred că e mai mult decît atît. Cred că s-a născut țicnit, deși poate că l-a scăpat cineva și a căzut în cap pe vremea cînd era bebeluș, lucru care a contribuit la asta. Dar tu o să poți să-ți formezi propria opinie după ce-o să-l ții puțin sub observație. Apropo, cum ții pe cineva sub observație?

Era o întrebare incomodă pentru cineva atît de lipsit de experiență ca John, dar el își dădu toată silința.

— Păi, eu... cum să spun?... De fapt, îl țin sub observație.

— Adică îl întrebi chestii?

— Da.

— Nu-l poți întinde pe o canapea. Ar intra la bănuieli.

— Nu, o să stăm în picioare.

— Merge și așa, nu?

— Mereu am constatat că da.

— Atunci am să las totul pe seama ta, avînd toată convingerea că o să fii în stare să descoperi motivul pentru care e așa cum e. Threepwood spune că el o să-ți achite onorariul. Așa e?

— Da, așa s-a stabilit.

— Întreb fiindcă al dracu' să fiu dacă am de gînd să plătesc o grămadă de bani doar ca să mi se spună că Emsworth e țicnit.

— Domnul Threepwood o să plătească totul.

— Bine. Asta voiam să fie foarte limpede înaintea să începi. Și m-a trăsmit o idee. Dacă tot te ocupi de asta, ce-ar fi să le faci cu ochiul și altora de pe aici? Accepți slujbe din astea angro sau ceri un preț pe persoană? Nu că m-ar afecta pe mine, nu plătesc eu, dar sînt curios.

— Fac o reducere în funcție de cantitate. Fără îndoială că pot ajunge la o înțelegere cu domnul Threepwood. Credeți că unii dintre cei care stau la castel ar avea nevoie de tratament psihiatric?

— Practic, toți. La ora actuală Castelul Blandings e o crescătorie de țicniți. S-o luăm pe nepoata aia a mea... Ce s-a întîmplat?

— Un junghi.

— Așa m-am gîndit și eu cînd te-am văzut că sari. Și eu sufeream de junghiuri. Doctorul meu de acolo, din Wiltshire, m-a vindecat. Dar îți povesteam despre nepoata mea. Cu o seară înainte de a veni aici a apărut la hotel, cîntînd și chicotind, și n-a vrut să-mi zică de ce. Mai tîrziu mi-a trecut prin cap că ar fi putut să fie îndrăgostită, dar am întrebato cînd a sosit aici și

mi-a zis că nu, probabil că mi-a spus adevărul pentru că n-am mai văzut-o cîntînd și chicotind de atunci. Am fost destul de dezamăgit, căci speram să se fi îndrăgostit de un tip foarte rafinat pe care-l știu și care lucrează la Bursă. Foarte bogat. Încearcă s-o facă să se mărite cu el încă din noiembrie și trebuie doar să mai insiste puțin. N-o să-i mai ia mult timp, nu cînd e vorba de cineva din ramura ei de familie. Răposatul ei tată s-a tot îndrăgostit de cîte cineva, pînă cînd s-a însurat cu răposata mea soră, cînd bineînțeles s-a oprit. Da, mi-ar plăcea să o ții sub observație, deși, după cum spuneam, de cîteva zile n-a mai cîntat și n-a mai chicotit. Nu poți să fii sigur că n-o s-o apuce din nou. Și, cum tot ești pus pe treabă, aruncă-i o privire și domnișoarei Polk, cea care stă aici. Una dintre prietenele lui Connie. E ceva în neregulă cu ea. În primele două zile după ce a sosit aici a fost vioaie și plină de viață: tot discuta vrute și nevrute cu Threepwood, deși n-aș putea să-ți spun ce găsea amuzant la el. Dar acum tace cînd sînt cu ea. Un soi de pîclă i se așterne peste ochi, își găsește vreo scuză și-și ia tălpășița. Asta s-a petrecut chiar și azi-dimineață, cînd ședea pe o bancă în parc, iar eu am venit lîngă ea și am intrat în vorbă. E un semn rău.

— Poate că ați atins vreun subiect dureros.

— Nu, e imposibil să fi fost asta. Îi povesteam despre un discurs pe care l-am ținut în consiliul local al primăriei. Ține-o separat sub observație și descoperă care-i baiul, apoi apucă-te să-i observi și pe ceilalți. Nu-i nevoie să te chinui cu Connie, ea e mai mult sau mai puțin în regulă, în afară de faptul că s-a măritat cu un yankeu care are capul ca o ceapă spaniolă, însă ai putea contrabalansa asta cu faptul că se scaldă în bani, dar

există aici un individ pe nume Trout căruia trebuie să-i dai multă atenție. Se însoară în continuu cu blonde. Și, bineînțeles, mai e și Threepwood.

— N-aș fi zis că este dezechilibrat în vreo privință.

— Poartă monoclu. Nu, nu omite pe nici unul dintre ei. Urmărește-i pe toți îndeaproape. Păi, asta-i tot. Ai priceput ideea. Hai să coborîm la un cocteil. Nu ți-ai înnodat cum trebuie cravata. Hai, lasă-mă pe mine, zise ducele și, cu mâini iscusite, îi preschimbă cravata lui John în ceva ce semăna cu un ciorap storcit.

Terminînd cu asta, el îl conduse spre scară, povestindu-i pe drum despre doctorul său din Wiltshire care, deși demn de încredere în ce privește junghiurile, o lua razna cînd venea vorba de aperitivele dinainte de cină.

— Zice că ridică tensiunea arterială și întărește vasele de sînge. I-ar plăcea să nu bea decît zeamă de orz și limonadă. Bineînțeles că-i țicnit, spuse ducele și făcu o pauză în capul scării, apoi continuă să vorbească despre medicul indus în eroare.

În acest moment, Howard Chesney, după ce le acordase, în opinia lui, suficient de mult timp pentru a coborî treptele, deschise iarăși cu precauție ușa galeriei de portrete doar cîțiva centimetri și privi cercetător afară pe culoar. Văzîndu-i pe cei doi că încă se găseau printre cei prezenți, tocmai era pe cale să țîșnească înapoi la adăpost, aidoma unui cuc într-un ceas cu cuc, cînd îngerul lui păzitor îi șopti că exista o cale mai bună. Dacă, zise îngerul lui păzitor, s-ar furișa pe tăcute pînă în spatele lui John și i-ar da un brînci, John ar cădea inevitabil pe trepte, a căror suprafață fusese recent testată și se dovedise a fi alunecoasă, și și-ar rupe probabil piciorul. O reușită la

care năzuia sincer, căci atunci ar fi fost dus la spital și n-ar mai fi fost necesar ca el, Chesney, să plece de la castel pentru a evita o întâlnire care nu s-ar fi putut dovedi decît foarte jenantă.

Alunecă ușurel pe coridor, asemenea unui leopard care înaintează spre pradă.

Gally se afla în salon când Linda coborî din camera ei. O întâmpină cu un monoclu sclipitor.

— Bună. Te-ai întors?

— M-am întors.

— Te-ai simțit bine?

— Nu.

— Nu te-ai distrat?

— Nu.

Gally încuviință înțelepțește din cap.

— M-am temut că așa o să fie încă de când te-am văzut plecând cu mașina. M-am gândit că o să ți se pară nasoală mișcarea. Eu, unul, n-am fost educat la o școală de fete, dar îmi pot închipui cam ce se petrece la asemenea reuniuni. O reproducere searbădă a unor meciuri de hochei trecute, recapitularea dedesubturilor mărețului conflict dintre Angela și Isobel și cine a avut sau nu dreptate, amintirile despre ospățurile din dormitor și toată chestia aia cu N-o-să-uit-niciodată-noaptea-cînd-lui-Flossie-i-s-a-făcut-atît-de-rău-mîncînd-cremă-de-ghete-marou-unsă-pe-pîine-cînd-s-a-terminat-carnea-la-borcan. O păpușică cu discernămînt evită cu înțelepciune asemenea chiolhanuri. Păi, înveselește-te, acum s-a terminat și n-o să mai fii la fel de nătăfleață să te mai

duci și altă dată, așa că hai să-ți vedem zîmbetul radios despre care am auzit lucruri atît de bune. Am o surpriză pentru tine.

Aspectul de marmură al chipului Lindei a fost tulburat de un spasm temporar de dîrdîială, dar apoi continuă să fie rece și nepăsătoare. Lui Gally, studiind-o îndeaproape cu privirea, îi amintea de o fată pe care o cunoscuse în trecut, care interpretase rolul Crăiesei Zăpezii într-o trupă de balet la Alhambra.

— Știu, spuse ea. M-am dus pînă la lac.

— O, deci l-ai văzut?

— De la distanță.

— Arată chiar mai bine de-aproape. Ai țipat Iu-huu la el?

Ea nu catadicsi să răspundă la această întrebare, asta dacă nu se considera a fi un răspuns faptul că strîmbă din buza de sus.

— Chiar nu era nevoie să vă dați toată osteneala, domnule Threepwood.

— Spune-mi Gally. Care osteneală?

— Probabil că te-ai străduit din răputeri să-l aduci aici.

— M-am străduit din iubire pentru el.

— De pomană, pentru că n-am de gînd să vorbesc cu el.

— Nu?

— Nu.

— Nici măcar cîte un Bună dimineața din cînd în cînd?

— Numai dacă el mi se adresează primul.

— O să-l jignești.

— Bine.

Nimeni n-ar fi zis despre ea că are o atitudine încurajatoare, dar Gally era întotdeauna greu de descurajat. Multe dintre întrevederile cu agenții de pariuri de pe vremuri începuseră pe un ton la

fel de puțin promițător, iar elocvența și persuasiunea îl scosese din încurcătură pînă la urmă. Nu vedea nici un motiv să presupună că un om care își impusese voința asupra unor huligani precum Jerry Judson cel Cîstit și Tim Simms, Omul de Încredere, s-ar lăsa descumpănit de o fată normală, fie ea inflamată ca un gît ars de soare, așa cum fără doar și poate că era. Continuă, impasibil.

— Cred că faci o mare greșeală, copila mea dragă. Cu siguranță, te porți ca o prostuță cînd dai de-a azvîrlita cu fericirea vieții tale doar pentru că Johnny te-a scos nițeluș din pepeni. În inima ta știi că e Făt-Frumos și Cel Mai Sigur Pariu Din Prezent. Joci golf?

— Da. De ce?

— Handicapul lui John e șase.

— Știu.

— Al tău care e?

— Optsprezece.

— Bine, atunci. Gîndește-te la cît de mult ți-ai îmbunătăți performanța. Avîndu-l mereu lîngă tine, ai putea să ajungi la cifre. Orice fată are nevoie de un soț a cărui îndatorire iubitoare este să o facă să-și țină capul aplecat și să stea cu ochii pe minge. Și pe deasupra, simplul fapt că numai după cîteva întîlniri ați căpătat convingerea că sînteți suflete-pereche scoate în evidență că uniunea dintre tine și John Bățosul Halliday este un lucru bun și trebuie încurajată.

În ciuda hotărîrii ei de a menține un nivel de demnitate decent al discuției și de a nu face nimic care să-i tulbure îngîmfarea glacială, Linda scoase un chițait de surpriză.

— John și *mai cum* Halliday?

— Tatăl lui a insistat la botez să i se pună numele de Bățosul. Era porecla lui din Clubul Pelicanilor și voia s-o lase moștenire. Soția lui a

protestat, iar pastorul nu a fost prea încântat, dar a cîștigat bătălia la cristelniță. Era un tip foarte hotărît. Johnny e la fel.

— Poate să fie cît de hotărît are chef. Nu mai vreau să am de-a face cu el.

— Așa gîndești acum.

— Și așa o să gîndesc și în continuare.

Gally oftă. Își scoase monoclul și începu să-l lustruiască. O muncă obositoare, chestia asta. Puțin cam dificil de știut cum să procedeze. Putea să înțeleagă cum se simțeau probabil îmblînzitorii ăia de șerpi din Vechiul Testament cînd încercau să intre în grațiile viperei surde și nu ajungeau nicăieri. Vorbi cu un ton de reproș.

— Știi unde-ai dat-o cu bîta în baltă?

— Unde am dat-o cu bîta în baltă?

— Ai lăsat ca soarele să apună peste furia ta, lucrul cel mai prost pe care ai fi putut să-l faci. Toți mahării sînt de acord cu asta.

Linda rămase tăcută pentru o vreme. Părea că se gîndește.

— Presupun că așa e. Deși nu-i tocmai furie.

— Mie mi se pare furie.

— La început a fost, dar acum e mai mult o viziune limpede, dacă mă-nțelegi.

— Nu înțeleg.

— E greu de explicat.

— Fă o încercare.

— Păi, după ce m-am gîndit mult timp la asta, mi-am dat brusc seama... Ai fost vreodată dezbrăcat de cineva, apoi uns cu smoală și tăvălit prin pene?

— Nu, din cîte-mi amintesc.

— Ei bine, așa m-am simțit cînd mă aflu în boxa martorilor, iar el spunea „Vă sugerez“ și „Nu-i așa că“, iar eu mi-am dat brusc seama că, dacă am fi căsătoriți, de fiecare dată cînd m-aș

uita la el m-aş gândi la asta şi că o căsnicie fericită ar fi imposibilă.

— Ce tîmpenie.

— Nu-i o tîmpenie. E bun-simţ. Chestia e că nici o fată n-ar trebui să se mărite cu un avocat.

— Atunci avocaţii ar dispărea ca specie.

— O chestie bună. Cu cît dispar mai dihai, cu atît mai bine.

— Nu sînt de acord cu tine. Avocaţii sînt în regulă.

— Nu-i adevărat. Sînt sadici şi nu sînt nicio-dată mai fericiţi decît atunci cînd torturează vreun martor ghinionist.

— Îşi fac datoria.

— Aiurea. Le dă puteri noi. Le place la nebunie.

— Crezi că lui Johnny i-a plăcut la nebunie?

— Da, aşa cred.

— Ei bine, nu i-a plăcut. S-a zvîrcolit de suferinţă. Sufletul lui s-a încovoiat de durere. Dar era de datoria lui să facă pe dracu-n patru şi să cîştige procesul pentru clientul său. Îi lua bani lui Clutterbuck şi trebuia să-i ofere serviciile sale. Nu putea să se abţină şi să nu atace doar pentru că martorul părţii adverse era din împlinire fata pe care o iubea. Îl admir puternic pe John. E un exemplu pentru noi toţi. Îl pun alături de Lucius Junius Brutus.

— De cine?

— Ai auzit vreodată de Lucius Junius Brutus?

— Nu.

— Pare-se că nu te-au învăţat prea multe la şcoala aia a ta. Ar fi trebuit să te duci la Eton. Presupun că te-ai străduit atît de vîrtos să intri în echipa de hochei, încît ţi-ai neglijat studiile.

— N-am jucat hochei.

— Păi, lacrosse, ping-pong sau ce-o fi fost. Lucius Junius Brutus era judecător la curtea

penală din Roma antică, iar într-o bună zi cine apare în fața lui, acuzat de o nelegiuire deosebit de interesantă, nimeni altul decît propriu-i fiu, lumina ochilor săi, iar, pe măsură ce procesul se derula, a devenit evident că era un caz clar și că acuzarea avea treaba ca și făcută. Nici măcar Perry Mason nu l-ar fi putut salva pe inculpat. Dar oare Lucius Junius Brutus l-a achitat cu cîteva cuvinte părintești de dojană, zicîndu-i să n-o mai facă și altă dată? Oare i-a dat o amendă nominală sau vreo sentință cu suspendare? Nu, el știa care era datoria lui. L-a pedepsit cum scrie la carte și toată lumea nu prididea să spună ce tip minunat era. Eu cred la fel despre Johnny.

— Eu nu.

— O s-o crezi. Mai lasă timpul să treacă. Nu te pripî. O să vină și ziua cînd o să fii mîndră că te măriți cu el.

— Nu m-aș mărita cu el nici dacă ar fi ultimul bărbat de pe pămînt.

— Ei bine, nu e, așa că nici nu se pune problema.

— Nu cred că o să mă mărit vreodată.

— Bineînțeles că o să te măriți. O să te căsătorești cu Johnny.

— Ba nu.

— Punem pariu?

În acest moment, cînd discuția părea să fi ajuns într-un punct mort, iar negocierile de la masa tratativelor, într-un impas, John și ducele veneau în jos pe scară sau mai bine zis ducele și John, căci coborau în această ordine. Nu veneau pe îndelete, așa cum s-ar fi convenit într-o societate selectă, ci aproape la fel de rapid ca și cînd ar fi alunecat pe balustradă. Acum nu se aflau acolo, în clipa următoare erau.

Să ne amintim că, ultima oară când i-am văzut, acești doi acrobați amatori se găseau în capul scărilor și că Howard Chesney înainta înspre ei, asemenea unui leopard în căutarea prăzii, întrucât se hotărîse să urmeze ceea ce lui i se părea a fi sfatul excelent al îngerului său păzitor. Ajunse la capătul călătoriei exact în clipa când John făcea primul pas pe treapta de sus, după ce îi permisesese politicos celui mai în vîrstă să i-o ia înainte. Apoi, în conformitate cu instrucțiunile îngerului său păzitor, își plasă o mîină între omoplații lui John și împinse.

Împinse cu toată forța de care era în stare, iar în această privință rezultatele n-ar fi putut fi mai satisfăcătoare. Treptele erau exact la fel de alunecoase ca atunci când plutise și el deasupra lor, iar John, pierzîndu-și echilibrul, zbură prin aer aidoma tînrului temerar de pe trapezul zburător, pe care îl elogiase poetul. Nu parcursese o distanță prea lungă pînă când îl ajunse din urmă pe duce și amîndoi zburară prin aer cu, citîndu-l din nou pe bard, cea mai mare naturalețe. Ajungînd în salon, se despărțiră. Ducele ajunse pînă la armura din umbră unde se ținuse recenta ședință de consiliu, în vreme ce John nu reuși să acceadă decît pînă la masa unde se țineau de obicei ziarele și revistele. Mai puțin norocos decît Howard Chesney, el o izbi cu capul. Urmă o bubuitură dezagreabilă și, după cum e expresia, nu mai știu nimic de el.

Unul dintre lucrurile pe care nu le știa era că, pe cînd el și masa se ciocneau, Linda a sărit în picioare, a scos un răcnet strangulat aidoma prietenului lui Gally care înghițise aspirina și s-a apucat de gît în stilul eroinei dintr-o piesă de teatru polițistă atunci cînd se aude un țipăt în noapte. Apoi traversă în viteză salonul pînă unde

zăcea rănitul, evident zguduită pînă-n străfunduri.

O asemenea exteriorizare a sentimentelor ei le-ar fi făcut pe guvernantele lady-ei Constance să clatine din cap, dar Gally, urmînd-o într-un ritm mai domol, potrivit vîrstei sale înaintate, o privi cu un monoclu aprobator. Lui i se părea că lucrurile n-ar fi putut ieși mai satisfăcător. Îi recomandase finului său să aibă un accident, iar el avusese un accident. Iar să amețească în felul ăsta era, după părerea lui, chiar mai bine decît să fi fost pocnit în cap cu un borcan de tutun din piatră, fiind mai mult decît suficient pentru a reuni două suflete despărțite. Cît ai zice pește, estime el, păpușica o să se năpustească asupra siluetei culcate la pămînt și o s-o acopere cu sărutări.

Avu dreptate. Ea procedă întocmai. Iar John, recăpătîndu-și cunoștința, cu iluzia că vreun măscărici pus pe șotii îi înlocuise capul cu un imens dovleac palpitînd, privi în sus buimac. Avea senzația ciudată că cineva îl sărutase. I se părea aproape imposibil să fi fost Linda, dar fără doar și poate că stătea aplecată asupra lui, așa încît merita să cerceteze problema.

— M-ai sărutat? bolborosi el.

— Într-adevăr, chiar ea a fost, zise cu căldură Gally. Nu există nici o îndoială, băiete. S-a năpustit să te sărute ca o tonă de cărămizi. Și cred că vorbesc în numele ei cînd spun că, orice mică neînțelegere ar fi existat între voi, s-a dus pe apa sîmbetei și că zeul cel zîmbăreț al iubirii și-a încolăcit încă o dată cătușele de mătase în jurul ei, exact ca în vremurile minunate cînd Clutterbuck și Frisby nu reprezentau nimic mai mult decît două nume din cartea de telefon. Așa-i, fătucă?

— Aşa-i.

— Biata fărîmă de epavă umană a ajuns din nou oficial pe post de frişcă în cafeaua ta sau de sare în tocană?

— Da.

— Atunci cîstit ar fi să-ţi sugerez să-l duci în baia de jos şi să-l vîri cu capul în apă rece. Sigur te-ai ales cu un cucui, Johnny. N-am văzut unul atît de mare de cînd participam la întrunirile de sîmbătă seara la bătrînii Pelicani. Tatăl tău se pricepea de minune să se aleagă cu cucuie în căpăţîină, în general din cauza faptului că era pocnit cu sticle. Mereu avea dispute pe teme politice cu membrii mai iuţi la mînie. Ce mama dracu' e zgomotul ăsta? zise Gally schimbînd subiectul.

Zgomotul la care se referise venea dinspre duce. Zăcea sub armură și dădea toate semnele că, indiferent de ce efecte negative ar fi suferit în urma căderii sale, plămînii îi rămăseseră nevătămați. Gally se duse pînă la locul unde se afla și îl examinează atent, cu o privire compătimitoare. Nu se dădea în vînt după duce, dar era bun la suflet și își putea da seama că era în suferință.

— Te simți bine, Dunstable? întrebă el, gîndindu-se în timp ce vorbea că era o întrebare cretină, iar rănitul îi spuse să nu fie dobitoc.

— Bineînțeles că nu mă simt bine. Mi-am scrîntit glezna.

— Lasă-mă să-i arunc o privire. Te doare aici?

— Au!

— Da, e o entorsă în toată regula. Pot să simt umflătura. Te ajut să mergi la tine în cameră. Of, Beach, zise Gally, pe cînd observatorul interesat apăru lîngă el. Înălțimea sa și-a scrîntit glezna.

— Într-adevăr, domnule Galahad?

— Ne dai o mîină de ajutor? Și apoi ai putea să-i telefonezi doctorului să vină și să-l consulte.

După un drum dificil, ducele a fost așezat pe canapeaua din apartamentul dinspre grădină,

iar Beach se retrase să telefoneze. Un strident „Hei“ al invalidului îl opri pe Gally, care era pe cale să-l urmeze. Se răsuci, așteptându-se să audă și alte observații pe tema gleznelor scrîntite, subiect față de care deja celălalt nu-și manifestase vreo rezervă, dar ducele abordă acum o altă chestiune.

— Threepwood!

— Eu.

— Au!

— Te doare rău?

— Bineînțeles că mă doare rău. Dar nu-i vorba de asta. E vorba de nepoata aia a mea. Ce mama dracu' a apucat-o?

— Cum adică?

— Știi tu. Stăteai exact lângă ea cînd a făcut-o. Ai văzut toată chestia. La naiba, omule, chiar dacă porți monoclu, nu ești orb. L-a sărutat pe psihanalistul ăla.

Gally emise o exclamație. De parcă memoria îi fusese zgîlțuită.

— Ai perfectă dreptate. Așa a fost. Da, acum îmi amintesc. El stătea întins pe podea, iar ea s-a aplecat asupra lui...

— Ce să-ți spun, s-a aplecat asupra lui! S-a repezit la el ca o focă dintr-un spectacol de circ care se năpustește asupra unei bucați de pește și l-a sărutat.

— Da, am remarcat.

— De vreo cincizeci de ori.

— Da, cam ăsta-i numărul. Și normal că tu te întrebi de ce. Îți pot explica în cîteva cuvinte. E îndrăgostită de el.

— Nu fi dobitoc. Nu-l știa. Adică nu pînă în seara asta. Abia a sosit aici. Nu se cunosc.

Gally își dădu seama că venise vremea să-și dea drumul la limbă. Ar fi preferat să amîne

dezvăluirea secretului pînă după cină, dar aceasta nu părea să intre în sfera strategiilor practice posibile. Era evident că invalidul n-o să poată sta liniștit pe canapea pînă cînd nu i se prezenta o soluție a misterului care-l frămînta. Atacă narațiunea cu gingășia suavă care obișnuia să cucească toate inimile la Clubul Pelicanilor.

— Văd că a venit vremea să-ți divulg un mic secret, Dunstable, deși n-aveam intenția să ți-l menționez pînă nu apărea o ocazie mai favorabilă. Presupunînd că Johnny Halliday și nepoata ta nu se cunosc, ești foarte departe de adevăr. El o știe de ceva vreme, timp în care nici măcar o secundă nu a încetat să-și susțină cauza. Știi genul ăsta de chestii. Flori, prînzuri, priviri arzătoare, vorbe șoptite și îmi închipui, deși e numai o supoziție, sticle cu parfum. Uneori probabil și-a zis că face progrese, alteori poate s-a gîndit că n-ajunge nicăieri și apoi s-a simțit deznădăduit. Putea fi văzut deseori în Hyde Park sau în Kensington Gardens jumulind margarete și murmurînd „Mă iubește, nu mă iubește“. Și așa au mers lucrurile pînă acum cîteva seri, cînd, încordîndu-și mușchii și luîndu-și inima-n dinți, așa cum spune individul ăla, a cerut-o în căsătorie într-un taxi și s-au logodit. Asta a fost în seara cînd te-a tulburat atîta faptul că ea cînta și chicotea, lăsîndu-ți impresia că mergea ceva anapoda în cele două emisfere ale creierului ei și în panglica lată a fibrelor cingulare transversale cunoscute sub numele de corpul calos și că, după cum ai zis tu foarte răspicat, se țicnise. Nu era nici o țicneală, Dunstable, ci doar exuberanța unei fete care descoperise dragostea și fericirea, care abia așteaptă nunta cu impresiile ei corale la maximum și cu bărbatul pe care îl adoră stînd alături de ea, îmbrăcat într-un sacou de zi și

pantaloni cu model în relief, iar episcopul și preotul asistent făcându-și meseria la fel de agitați ca niște tapițeri cu un singur braț suferind de urticarie. Iar apoi recepția, rochia de voiaj și luna de miere însorită și toată zeama aia de mere.

În acest monolog existaseră niscaiva momente când ducele ar fi fost încântat să-l întrerupă, dar furia stîrnită de subiectul pe care îl trata îl împiedică să vorbească, așa încît abia mai putea să bolborosească. Încă mai bolborosea când Gally continuă.

— Dar, și nu cred că e nevoie să i-o spun unui veteran ca tine, calea pe care o urmează dragostea adevărată rareori e lină. Au apărut niște circumstanțe care au dus la o ruptură între cei doi. Din nefericire, Johnny și-a pătat caietul de caligrafie și a rămas mult în urmă la cota de pariuri. Singura lui speranță de a aduce din nou lucrurile pe linia de plutire era să vină la Castelul Blandings și să se roage zdravăn de ea. Dar cum să-l aduc aici? Ah, la asta trebuia să mă gîndesc. Dacă i-aș fi spus lui Connie că îmi e amic, de fapt chiar finul meu, ar fi fost fatal, căci atitudinea lui Connie față de cercul meu de prieteni intimi a fost dintotdeauna severă. Fără a se deranja să facă un studiu la nivel individual, ea îi marchează pe toți ca fiind paria. Îmi imaginez cum dîrdîi gîndindu-te la cît de absurdă e — în sfîrșit ceva te face să tremuri —, dar asta e, așa-i Connie. Și apoi mi-a venit ideea să-l aduc aici pentru a-l psihanaliza pe Clarence. Împușcam doi iepuri dintr-un foc, dacă mă pot exprima așa. Putea să-și dedice diminețile rugîndu-se de păpușică și să se ocupe de Clarence după-amiaza și seara. Un aranjament perfect, mi s-a părut mie. Așa că mulțumită ție, pentru că tu l-ai invitat, el a venit și, printr-o mare minune, a căzut pe

scară și s-a lovit la cap, cu consecința fericită că nepoata ta, uitînd de orice neînțelegere, s-a repezit la el, așa cum ai spus tu genial, ca o focă dintr-un spectacol de circ care se năpustește asupra unei bucăți de pește, a început să-l sărute și probabil încă îl mai sărută. Pe scurt, a avut loc o reconciliere deplină, dragostea lucrează iarăși la vechea ei tarabă, iar tu poți începe să economisești pentru cadoul de nuntă și să te pregătești pentru discursul de la micul dejun din dimineața nunții.

Chiar și Gally, oricît de experimentat povestitor ar fi fost, trebuia să-și ia din cînd în cînd cîte o pauză ca să respire. Acum făcu întocmai, iar ducele izbuti să transforme monologul într-un duet. Pentru prima oară se simți în stare să vorbească.

— În viața mea n-am auzit asemenea porcării timpite, spuse el.

Gally rămase surprins și îndurerat. Se așteptase la un comentariu mai favorabil decît ăsta pe marginea elocvenței sale. Monoclul său scăpără de reproșuri.

— Mă uimești, Dunstable. Nu încuviințezi iubirea tinerilor pe timp de primăvară? Nu că ar fi primăvară, dar principiul e același. Aș fi zis că o să scoți trei urale avîntate și că doar glezna ta amețită o să te împiedice să execuți dansul celor șapte văluri. Mie mi se pare că stai pe roze, căci, deși pierzi o nepoată, câștigi un nepot.

— Aii!

— Nu mai spune Aii. Nu-ți convine să câștigi un nepot?

— Nu, deloc. Am deja doi și nu pot să-i suport. Amîndoi s-au fofilat și s-au însurat cu niște gunoaie fără să-mi sufle un cuvîntel. Cu Linda n-o să se întîmple așa. Pentru ea vreau ceva mai

bun decît asociatul mai tînăr al unui doctor zărghit. Poți să-i spui nepotului tău blestemat că n-are nici o șansă să se căsătorească cu ea. N-are rost să mai discutăm, nici nu mă gîndesc, tună ducele, iar conversația se întrerupse din cauza sosirii medicului, care își avea domiciliul în satul Blandings Parva, aproape de umbra zidurilor castelului, așa încît izbutise să-și ofere cu promptitudine serviciile.

Gally, eliberat de sarcina de a fi prezent la căpătîiul bolnavului, se înapoie în salon, unde îi găsi pe John și pe Linda, primul fiind cam jilav, iar ultima avînd aerul satisfăcut al unui înger păzitor, conștient de faptul că își făcuse bine treaba. Se grăbi să-i pună la curent cu ultimele evenimente.

— Ei bine, Johnny, tocmai am discutat cu viitorul tău unchi prin alianță. Numai că el zice că nu e.

— Ce nu e?

— Viitorul tău unchi prin alianță. I-am explicat cum stau lucrurile, căci nu prea izbutea să priceapă care era motivul sărutărilor ăloră și a contestat energic faptul că tu și micuțul tău ghem de lînă vă veți îndrepta către altar. Zice că n-o să fie de acord. Ce s-a întîmplat?

I se adresase Lindei, care îl făcuse să zvîcnească cu un țipăt strident neașteptat, cam cu același timbru ca acela pe care îl scosese ea cînd remarcase cum capul iubitului ei vine în contact cu masa pe care se țineau ziarele și revistele. Lumina îi pierise din ochi și ochii aceștia se zgîiau acum la el într-un chip care i se părea extrem de bizar.

— Unchiul Alaric a zis asta? întrebă ea cu o voce cavernoasă.

— Da, de impertinent ce e. Ce nerușinare! Unde vrea să ajungă, încercînd să-ți impună cu cine să te măriți și cu cine nu? N-are nici un cuvînt de spus în toată chestiunea asta. Nu-i tatăl tău, e doar unchi, ba chiar un unchi prost, genul de unchi căruia o tînă ră mireasă îi pune pumnu-n gură și-l ține cît mai mult posibil în fundal. Cum te-ar putea împiedica să te măriți cu cine vrei?

— Tocmai, că poate! Poate! Of, Johnny, scumpule, n-am putut să-ți spun în seara aia în taxi pentru că n-am avut timp, dar sînt sub tutelă.

Probabil că ar fi continuat să-și dezvolte pe larg declarația, care îl lăsase pe Gally, unul, total consternat, dar în acest moment Beach începu să bată gongul pentru cină. Iar cînd Beach bate gonguri, nici o voce umană nu poate intra în competiție cu el.

Pe tot parcursul mesei, Gally continuă să mediteze la aceste cuvinte bizare, sperînd să le atribuie vreun înţeles, dar nici o licărire de revelaţie nu îi recompensă eforturile. I se părea într-un mod nebulos că ar avea de-a face cu justiţia, iar dacă era aşa, fără îndoială că atunci pentru John aveau sens, dar cu Connie de faţă nu putea să apeleze la John pentru a se lămuri. Nici nu putea să se ducă la sursă şi s-o întrebe pe Linda. O chestionă pe Vanessa, care stătea lângă el la masă, dacă ştia ce înseamnă sub tutelă, dar cum ea îi zise că i se pare că ar avea ceva de-a face cu tenisul, nu reuşi să facă nici un progres.

Cina de la castel, sub guvernarea lady-ei Constance, era o chestiune formală, fără ieşirea în masă a celor două sexe după terminarea ei. Bărbaţii rămîneau în compania portoului, exact la fel cum gentlemenii de pe vremea tatălui ei obişnuiau să facă. În consecinţă, abia după ce doamnele se retraseră, iar lordul Emsworth urcă la el în cameră pentru a-şi scoate gulerul şi a-şi pune papucii, Gally izbuti să-i pună întrebarea care îi umplea gîndurile. Cu o lipsă de politeţe scuzabilă în asemenea împrejurări, el îl întrerupse pe Wilbur Trout, care începuse să spună o povestire despre un comis-voiajor şi zise:

— Știe vreunul dintre voi ce înseamnă tutelă?

Wilbur, abandonându-și anecdota cu amabilitatea lui obișnuită, spuse că are senzația că e individul care aduce și cară lucruri când procurorul îl întreabă pe judecător dacă arma crimei sau batista mînjită cu sînge sau așa ceva ar putea fi considerate dovezi și etichetate Proba A. Gally îi mulțumi.

— Nu, e un soi de fată, spuse el. Vorbeam nu demult cu o fată, iar ea mi-a zis că e sub tutelă, iar eu mă întrebam ce înseamnă asta.

În cea mai mare parte a cinei, John rămăsese tăcut, iar Gally o pusese pe seama faptului că îl durea capul. Capetele tinerei generații, își zise el în sinea lui, nu erau precum capetele pe care le văzuse pe vremuri la Pelicani, unde membrii nu aveau obiceiul să țină cine știe ce cont de ele nici măcar cînd erau pocniți cu vreo ciozvîrtă de vită. Acum glăsui, pentru prima dată după ce se servise peștele.

— Știu eu ce înseamnă sub tutelă.

— Ah! M-am gîndit eu că e ceva juridic.

— E același lucru ca și în curtea de justiție a Lordului Cancelar, spuse John, iar Gally scoase un scurt „Of, Doamne“.

Fie din lecturile sale, fie că auzise pe cineva zicînd ceva pe această temă, avea cîteva cunoștințe rudimentare despre statutul tutelelor din curtea de justiție a Lordului Cancelar. Începea să pătrundă gravitatea situației.

John continuă să explice cu o voce monotonă, asemenea cuiva care ar fi vorbit dintr-un mormînt. Avea aceeași expresie pierdută care stîrnise comentarii în grădina de la Emsworth Arms și neliniștise personalul gării Paddington.

— O fată care e sub tutelă se supune legii de custodie a copiilor. Nu se poate mărita și nici

accepta cereri în căsătorie fără consimțământul tribunalului. Când i se refuză consimțământul tribunalului, se emite un ordin de interdicție împotriva celeilalte părți implicate.

După ce își traduse în minte cuvintele în limba engleză, Gally își scoase monoclul și începu să-l lustruiască, un lucru pe care îl făcea, după cum s-a mai arătat pînă acum, mai ales în clipe de emoție profundă. Când vorbe, parcă o altă voce dintr-un alt mormînt intervenea în conversație.

— Vrei să spui că opresc mariajul?

— Exact.

— Dar pot și să nu-l oprească.

— Ba da, dacă vreo rudă apropiată a fetei de sub tutelă – cum ar fi unchiul ei – ar ridica obiecții.

Gally își lustruia cu înfrigurare monoclul. Părea că se roagă să reziste.

— Zici că, dacă o fată aflată sub tutelă vrea să se mărite cu unul dintre cei mai minunați tipi, iar unchiul ei, un păduche notoriu, nu-i de acord, tribunalul o să-i spună că n-are voie?

— Da, dacă el ține locul părinților ei.

— Monstruos!

— Așa e legea.

— Cine a făcut legea asta?

— Nu-ți pot spune pe nepregătite.

— Ei bine, e o încălcare afurisită a drepturilor.

Wilbur Trout, care ascultase cu un viu interes, puse întrebarea care i-ar fi trecut prin cap oricărui profan.

— Ce se întîmplă dacă cealaltă parte implicată spune tribunalului să se ducă și să se spînzure și se căsătorește oricum cu fata?

— Ajunge la închisoare.

— Glumești.

— Nu, așa e legea. E o infracțiune foarte gravă.

— Deci după cum reiese din asta, nu te poți căsători în orice condiții cu o fată aflată sub tutelă?

— Nu și dacă rudele apropiate au obiecții.

— Ei bine, mi-aș dori ca vreo cîteva dintre nevestele mele să fi fost sub tutelă, iar rudele lor apropiate să fi avut obiecții, zise Wilbur. Aș fi economisit niște bani.

Curînd după ce a rostit aceste cuvinte pline de regrete, Wilbur, fiindcă băuse deja pe sature rate aidoma unui armăsar veștejit, plecă de la masă, spunînd că se gîndește să se ducă și să se mai antreneze puțin în sala de biliard, iar Gally putu să vorbească în voie.

— Ei bine, te-ai potcovit cu o belea cît carul de mare, Johnny.

— Da.

— Nu cumva ai înțeles greșit faptele?

— Nu.

— Atunci lucrurile nu stau prea bine.

— Au stat și mai bine.

— De ce crezi că Dunstable a pus-o sub tutelă?

Replica lui John a fost puțin cam răstită. Nu se simțea la fel de amabil ca de obicei.

— Avînd în vedere că am aflat doar acum o jumătate de oră că e sub tutelă și că de-atunci n-am avut ocazia s-o întreb, n-aș putea să-ți zic.

— Probabil că i-a intrat în cap ideea asta din cauza experienței pe care a avut-o cu frații ei. Mi-a povestit despre ei. Amîndoi s-au însurat cu fete despre care avea o părere defavorabilă și, fără îndoială, și-a spus în sinea lui că n-avea de gînd să i se întîmple una ca asta și Lindei.

— Probabil.

— Exact genul de șmecherie mîrșavă care să-i dea prin cap.

— Da.

— E adevărat că te-ar trimite la zdup dacă te-ai căsătorit cu ea?

— Da.

— N-ai putea să discuți rațional cu ei și să le vîri în capetele lor seci că tu ești un caz special?

— Nu.

Gally scoase un oftat. Era un războinic temerar și niciodată nu ceda cu ușurință cînd devenea ținta loviturilor și săgeților sortii crîncene, dar, revizuind situația în care se găseau, se simți nevoit să recunoască faptul că nu se putea spune că viitorul era promițător. Orice contabil bine informat de la cursele de cai, ca Jerry Judson cel Cinstit, credea el, ar șovăi multă vreme înainte de a acorda mai mult de unu la o sută cota pentru triumful tinerei iubiri. Iar pînă acum totul părase că merge strună.

— E foarte trist, zise el, scoțînd un alt oftat, că, după ce-am trecut cu succes prin pîrîiașele lui Becher și prin toate meandrele canalului din Marea Întrecere a Iubirii, să pară că am pierdut la stîlpul de finiș. Deși n-ar trebui să spun asta. Nu trebuie să fim pesimiști. Totdeauna trebuie să ținem bărbia sus, e motoul meu. Sigur există mai multe moduri de a face față situației.

— Enumeră trei dintre ele.

— Trebuie să reflectez, bineînțeles.

— Multă vreme.

— Chestia măreață e că te-ai stabilit la castel, bot în bot, cum s-ar zice, cu Dunstable. Și deci te afli într-o poziție excelentă să-i intri în grații și să-l faci să te vadă ca pe un fiu. Trebuie să ajungă să te placă. E musai să ai grijă ca firea ta să îmbobocească în fața ochilor săi, aidoma

unei flori frumoase. Să-l faci să-și spună în sinea lui „Ei drăcia dracului, am dat-o-n bară cu tipul ăsta. Acum, că am ajuns să-l cunosc mai bine, îmi pot da seama că e bun ca sarea-n afurisitele de bucate și o să fie o plăcere și o onoare pentru mine să dansez la nunta lui“. Te-ai dus să-l vezi și să-l întrebi plin de compătimire ce mai face?

— De ce?

— Glezna. Și-a scrîntit-o și zace culcat pe burtă în patul de suferință. Acum e momentul. Du-te și înveselește-l.

— Neapărat?

— S-ar putea să întoarcă sortii în favoarea ta. Du-te acum.

— Sau poate mâine. Sau poimîine?

— Nu, acum. De ce eziți?

— Are un temperament îngrozitor.

— Aiurea. E blînd ca un mieluşel.

— Hm.

— Nu mai spune Hm. Nimeni n-a ajuns nicio-dată nicăieri stînd pe turul pantalonilor și spunînd Hm. Vrei să te însori cu păpușica, nu-i așa? Păi, evident primul pas e să te dai bine pe lîngă Dunstable. Așa că tuelește-o. Roiește în jurul lui ca un ipsos spongios. Dansează pentru el. Întreabă-l ghicitori. Povestește-i basme. Cîntă-i cîntece de leagăn. Distrează-l cu scamatorii simple cu cărți de joc.

— Ei bine, dacă tu zici asta, spuse John cu îndoială în voce.

Îl știa de puțină vreme pe ducele de Dunstable, dar nu prea avea chef să-l cunoască mai bine.

10

1

Lordul Emsworth se duse la culcare în seara aceea oareșcum cam agitat. Pentru un bărbat sensibil, spectacolul unei cascade de indivizi care cad pe scară este întotdeauna tulburător, iar el reacționează la evenimentele care precedaseră masa de seară printr-o creștere a tensiunii arteriale, similară cu aceea împotriva căreia îl avertizase medicul său din Wiltshire pe duce. Centrii lui nervoși încă mai palpitau când ajunse la el în cameră și nu-i surprinzător faptul că se scurse o perioadă lungă de timp pînă izbuti să adoarmă.

Și chiar cînd, pînă la urmă, îl cuprinse somnul, acesta nu avu viață lungă, căci pe la vreo trei dimineața, odihna i-a fost întreruptă de un lucru supărător destul de obișnuit în regiunile rurale. Un liliac, zburînd de colo-colo în bezna de afară, luă greșit o curbă pe cînd își făcea plimbarea nocturnă și intră pe fereastra care rămăsese deschisă din motive de sănătate. Apoi se apucă să dea ture prin cameră în stilul năuc și tălîmb des întîlnit printre liliaci, despre care se știe că se numără printre creaturile Domnului cele mai puțin înzestrate cu inteligență. Dacă-mi arăți un liliac, spune vechea zicală, eu o să-ți arăt ceva ce-ar trebui să fie la balamuc.

Lordul Emsworth n-a observat imediat faptul că avea un coleg de cameră, căci dacă adormea, se trezea greu. Dar, după ce creatura trecu vîjîind pe lîngă fața lui o dată sau de două ori, începu să capete sentimentul, pe care atît de des îl trăiau oamenii din povestirile cu fantome, că nu era singur. Se ridică în capul oaselor în pat, clipi de cîteva ori și pînă la urmă izbuti să-și verifice supoziția.

Deși avea o fire visătoare și manifesta tendința ca în cele mai multe situații de criză să rămînă nemișcat și să caște gura, din cînd în cînd putea să treacă la acțiune. Ridică o pernă și, fluturînd-o către intrus, izbuti pînă la urmă să-l convingă să zboare afară, unde se bucura de o mai mare apreciere, dar deja se trezise pe deplin și știa că i-ar fi fost imposibil să adoarmă pînă nu se calma citind o vreme dintr-o carte despre porci. Avea pe noptieră una nouă, pe care o primise cu poșta de dimineață, iar pînă atunci doar o frunzărise. O luă și numaidecît se cufundă în lectură.

Se dovedea a fi una dintre cărțile alea despre porci uimitor de ultramoderne, fără îndoială opera vreunui tînăr inteligent abia ieșit de pe băncile facultății de agronomie și îl zguduiră binișor opiniile avangardiste din ea despre diverse subiecte precum lături și terci de tărîțe, opinii care nu i-ar fi mulțumit niciodată pe gînditorii ortodocși precum Whiffle și Wolff-Lehman. Însă era, fără doar și poate, interesantă. Te captiva. Trebuia să citească mai departe ca să vadă cum se termină și, făcînd întocmai, ajunse la capitolul cinci și la pasajul despre nou-descoperita pilulă cu vitamine care stimulează apetitul porcîn.

„Totul e o aiureală“, ar fi zis Whiffle, „Prostii“, le-ar fi numit Wolff-Lehman, dar în mintea lui credulă se simți profund impresionat. Îl făcu să

se simtă ca un astronom cînd vede cum o nouă planetă apare în zare sau ca vînjosul Cortez, cînd își ațintise privirea lui ca de vultur asupra Pacificului. Spera să descopere ceva în genul ăsta încă de cînd Împărăteasa refuzase acel cartof. Banks, medicul veterinar din Market Blandings, și Cuthbert Price, porcarul lui, încercaseră să-i dea o siguranță falsă insistînd că nu trebuia să i se atribuie nici o importanță acestui lucru, despre care ei susțineau că nu-i decît un capriciu trecător al nobilului animal, dar nu îi luaseră cu adevărat piatra de pe inimă. Rămăsese încredințat că era nevoie de un stimulent artificial, iar aici, în capitolul cinci din *Porcii dintr-o privire* apărea exact o chestie din asta. Să i se administreze de două ori pe zi în puțin lapte smîntînit, recomanda autorul, și chiar dacă nu spunea explicit că, dacă se urmărește această strategie, pacientul o să se năpustească dînd din coadă asupra tuturor bucatelor din meniu, îți puteai da seama de convingerea lui că acesta ar urma să fie efectul, căci promitea limpede că doar în cîteva zile va pune cîtiva centimetri în jurul taliei.

Probabil că îl mai așteptau și alte bunătăți în capitolul șase, dar lordul Emsworth nu mai avea răbdare să stea acolo și să citească mai departe. Țîșni din pat, cu pince-nez-ul bălăngănindu-i-se pe nas. Trebuia să-l anunțe pe J.G. Banks despre această descoperire senzațională fără nici o secundă de întîrziere. Ardea de nerăbdare să dea de el la telefon.

Dar, după ce își găsi papucii, întrucît unul se pitise sub pat, mai zăbovi o perioadă măricică de timp, fiindcă tocmai își amintise că singurul telefon disponibil era cel din bibliotecă, iar pentru a ajunge în bibliotecă trebuia să treacă pe lîngă

camera în care dormea sora lui, Constance. Și, când în fața ochilor îi apăru imaginea lui Connie năvălind pe coridor și prinzându-l asupra faptului, îl podidi cam aceeași senzație pe care o încercau cei care locuiau în Orient când sufereau de un acces recurent de malarie.

A fost numai o slăbiciune trecătoare. Se gândi la strămoșii lui cruciați, în special la sir Pharamond, cel care se descurcase atît de bine la bătălia din Joppa¹. I-ar fi permis oare sir Pharamond, atît de des citat prin ordinele de zi, surorii sale să-l intimideze? Bineînțeles, poate că sir Pharamond nu avusese o soră precum Connie, dar chiar și așa...

Două minute mai tîrziu, luîndu-și inima-n dinți pentru a se avînta în încercarea lui primejdioasă, o porni la drum.

1. La 7 septembrie 1191, Richard I a cîștigat această bătălie din cadrul celei de-a treia cruciade împotriva armatei musulmane conduse de Saladin (n. tr.).

N-am exagera spunînd că, în acest punct al acțiunii sale, lordul Emsworth se simțea calm, plin de încredere și cu inima ușoară. Dar un amic înțelept, unul care l-a citit pe Thomas Hardy și a aflat din operele acestui autor pesimist cît de des și cu cîtă ușurință întreprinderile umane sînt distruse de vreun act neprevăzut al Domnului, l-ar fi avertizat împotriva oricărei liniști sufletești premature. Niciodată nu se putea ști, ar fi subliniat el, după care colț te poate aștepta Ursita cu un ciorap burdușit cu nisip. „Ai grijă pe unde calci, Emsworth“, i-ar fi spus.

Însă, din pricina beznei care domnea, lordul Emsworth n-avea cum să facă asta și nu exista nimic care să-i sugereze că un însemnat act al Domnului stătea la pîndă în fața ușii lady-ei Constance, pregătit întru totul să-l întîmpine. Primul semn că se afla acolo îl avu cînd puse un picior pe el, iar lumea păru că se sfîrșește nu cu un smiorcăit, ci cu un bubuit.

Există îndoieli în privința faptului că pînă și sir Pharamond, în asemenea împrejurări, ar fi fost în stare să-și păstreze sîngele rece, deși firtații lui cruciați îl considerau un tip dur. Șocul îl paraliză pe urmașul său. Lordul Emsworth rămase pe loc, înghițind în sec, copleșit de

sentimentul dezagreabil că șira spinării îi ieșise prin creștetul capului. Nu era un om prea superstițios, dar începuse să capete impresia că hoinărelile nocturne îi aduceau ghinion.

Buimăceala i se împletea cu consternarea. Își aminti cum fratele lui, Galahad, îl îndemnase să nu-și facă un obicei din a răsturna măsuțe în toiul nopții, dar chestia asta de care se izbise nu era o masă. Era prea întuneric pentru a se pronunța definitiv, dar părea să fie o tavă care conținea sticlărie și porțelanuri, și nu-și putea închipui nici un motiv pentru care coridorul să fie pavat cu tăvi.

Exista o explicație ridicol de simplă. Uneori lady-ei Constance îi era greu să adoarmă, iar doctorul ei din New York îi recomandase, ca ajutor pentru Moș Ene, un platou cu fructe și un pahar cu lapte cald, pe care să le consume exact înainte de a se duce la culcare. După ce le înghițea, avea obiceiul să pună tava în fața ușii, pregătind-o pentru camerista care o lua de acolo a doua zi dimineață și, după cum s-a menționat, pregătind-o de asemenea și pentru fratele ei, Clarence, care călcase pe ea cu un papuc vajnic. Thomas Hardy ar fi văzut toată treaba ca fiind încă una dintre micile ironii ale vieții și, dacă i s-ar fi atras atenția asupra ei, ar fi scos un roman de douăzeci de mii de cuvinte din aceasta.

În condițiile descrise mai sus, un gânditor mai ager decât lordul Emsworth și-ar fi extras picioarele dintre ruine și ar fi pierit în noapte cât mai repede. Însă el continuă să rămână pironit locului și încă se mai afla acolo când, la fel cum se întâmplase și în ultima noapte când ieșise în oraș, ușa se deschise și lumina se aprinse brusc pe scenă. A fost însoțită de lady Constance îmbrăcată într-un halat rozaliu și arătând ca un personaj

desprins dintr-o tragedie elisabetană. Accentuându-și binișor prima silabă, ea spuse :

— CLARence!

Se prea poate ca un strop din spiritul strămoșilor săi să fi dăinuit în lordul Emsworth sau probabil că un șoc are întotdeauna tendința să încordeze pînă și mușchii celui mai blînd om. Oricare ar fi fost motivul, el manifestă o splendidă îndrăzneală neînfricată și izbuti rapid să vină cu o ripostă verbală. Care sună după cum urmează :

— Ce căuta tava asta aici?

Era o întrebare care-o pune la grea încercare, dar lady Constance nu era ușor de înfrînt în schimburi verbale. În copilărie fusese în echipa de dezbateri la Roedean. Replica ei, și încă o replică bună, veni fără nici o ezitare.

— Nu contează ce caută *ea*. *Tu* ce cauți aici?

— Podeaua e plină de tăvi!

— Știi cît e ceasul?

— Aș fi putut să mă rănesc grav.

— Ai fi putut de asemenea să te bagi în pat.

— Am fost în pat.

— Și de ce n-ai rămas acolo?

— N-am putut să dorm.

— Ai fi putut să citești o carte.

— Am citit o carte. Era cartea aia nouă despre porci pe care am primit-o azi-dimineață. Nemaipomenit de interesantă.

— Și atunci de ce n-o citești acum, în loc să te fiții prin casă la patru dimineața?

Aici avea dreptate. Lordul Emsworth era un om rezonabil și își putea da seama de asta. Mai mult, spiritul strămoșilor lui începuse să piară în el, fiind înlocuit de o stare sufletească mai curînd împăciuitoare decît demnă de un cruciat. Credea că îi datorează o explicație lui Connie și, din fericire, avea la îndemînă una excelentă.

— Mă duceam să-i telefonez lui Banks.

— Ce făceai?

— Mă duceam să-i dau un telefon lui Banks.

Lady Constance se simți obligată să înghită de două ori înainte de a putea să rostească ceva. Când vorbi, o făcu aproape în șoaptă. Deși era o femeie puternică, el o zguduise.

— Ai cumva impresia că banca ta e deschisă la patru dimineața?

Această ilustrare a tendinței femeilor să facă mereu harcea-parcea lucrurile îl amuză pe lordul Emsworth. Zîmbi îngăduitor.

— Nu la bancă. Lui Banks, veterinarul. Voiam să-i spun despre pilula asta minunată pentru porci care tocmai a fost descoperită. Era în cartea pe care o citeam.

Lady Constance înghiți din nou. Într-un chip ciudat, se simțea slăbită. Lordul Emsworth, deși de obicei nu prea avea spirit de observație, îi remarcă tulburarea, și îl trăsni o idee.

— E cam târziu, bineînțeles.

— Puțintel.

— S-ar fi putut duce la culcare.

— Posibil.

— Crezi că ar trebui să aștept pînă după micul dejun?

— Da.

Era o idee. Lordul Emsworth o cîntări cu seriozitate.

— Da, ai dreptate, Connie, zise el într-un final. Banks s-ar putea enerva. Nu i-ar plăcea să-i întrerup somnul. Acum îmi dau seama de asta. Frumos din partea ta să-mi sugerezi o amîinare. E la fel de bine și după micul dejun. Atunci îți spun noapte bună. Te bagi la loc în pat, nu?

— O să zic mersi dacă pot.

— Capital, capital, capital.

Gîndurile tinerilor, spunea Henry Wadsworth Longfellow (1805-1882), sînt prelungi, prelungi și tot așa, în anumite împrejurări, sînt și cele ale oamenilor între două vîrste. Cele ale lady-ei Constance o împiedică să adoarmă o perioadă măricică de timp după ce se regăsi din nou în așternut. Mintea ei se lupta febril cu problema pe care o prezenta cazul aparent la limită cu care ea discutasese recent.

După cum stăteau lucrurile, venind nu de mult la lordul Emsworth, după un popas lunguț în New York, unde cunoscuse doar bărbați foarte raționali, unii dintre ei foarte plictisitori, avînd înclinația să-și restrîngă conversația la ciudățeniile Bursei, dar, cu toate acestea, perfect raționali, ea îl considera, chiar mai mult decît atunci cînd îl văzuse ultima oară, o sursă serioasă de neliniște.

Nici o soră nu l-ar fi privit fără să se îngrijoreze. Exista o expresie cu care îl auzise pe soțul ei, James Schoonmaker, descriindu-și o cunoștință, despre mentalitatea căruia avea o părere proastă, și care părea să i se potrivească lordului Emsworth ca o mănușă. Era expresia „Îi lipsește o doagă“. Cele întîmplute în ultimele cîteva zile și mai ales ce se întîmplase în noaptea aceasta

o lăsaseră cu convingerea că, indiferent care ar fi fost meritele celui de-al nouălea conte, el reprezenta o țintă potrivită pentru critica lui James. Era blajin, curat, cumpătat și ascultător, dar, practic, îi lipsea orice urmă de doagă.

Să analizăm dovezile. Umbla de colo-colo în toiul nopții, nu doar într-o singură noapte, ci, practic, în fiecare noapte. Se împiedica de pisici care nu existau. Afirmă că dispăruseră tablouri care se aflau la vedere, chiar sub nasul lui. Și, dacă nu l-ar fi constrâns ea, la patru dimineața i-ar fi dat telefon unui medic veterinar care trudește din greu, pentru a-i povesti despre pilulele cu vitamine pentru porci. Era o listă impresionantă de însușiri, pe baza căreia ar fi fost admis într-un azil bun, unde ar fi fost tratat cu compasiune și s-ar fi bucurat de o societate scilicet și glumeață.

Bineînțeles, ar fi fost posibil ca serviciile acestui domn Halliday să aibă ca efect o îmbunătățire a condiției sale, ridicându-i stocul de doage pînă la un nivel acceptabil, dar nu putea să împărtășească încrederea pe care Alaric și fratele ei, Galahad, păreau s-o aibă în domnul Halliday. Întîlnindu-se întîmplător cu el pe cînd urca la ea în cameră, îl întrebese despre metodele pe care le folosea, iar răspunsurile lui i se păruseră vagi și confuze. Fără îndoială, aceasta s-ar fi putut datora incapacității unui expert să se facă înțeles de diletanți, dar o neliniștise.

Și era atît de tînăr. Probabil de aici venea problema. Nu avea nici o obiecție împotriva faptului ca unii oameni să fie tineri – de exemplu, ospătarii, polițiștii sau reprezentanții țării la Jocurile Olimpice –, dar de la un bărbat a cărui profesiune în viață era să sape în subconștientul oamenilor și să-și ia notițe despre ce iese la iveală te-ai fi așteptat să fie mai în vîrstă.

Cu acest gând în minte necăjind-o ca o durere de dinți, lady Constance adormi.

Cînd se trezi, încă mai era acolo, și îndoielile ei sporiră pe parcursul micului dejun, cînd avu ocazia să-l urmărească și să-l cîntărească în balanță. Se ridică de la masă mai convinsă ca oricînd că, în privința remedierii deviației față de normal a fratelui ei, Clarence, era mult prea tînăr ca să se poată bizui pe el.

După micul dejun se duse în apartamentul dinspre grădină pentru a-l vedea pe duce și a-i oferi consolare feminină, sperînd că rănile nu avuseseră un efect prea negativ asupra firii lui mereu schimbătoare. În trecut, o provocare mult mai mică decît o gleznă scrîntită îl lăsase adesea prost dispus și dacă o femeie plină de compasiune ar fi stat atunci de vorbă între patru ochi cu el, ar fi căpătat iluzia că se află în prezența cuiva desprins din Apocalipsă.

Spre ușurarea ei, părea destul de liniștit. Ședea în pat în capul oaselor fumînd un trabuc și citind ziarul local, *Bridgnorth, Shifnal and Albrighton Argus*, care includea și *Gazeta Crescătorului de Animale și Cultivatorului de Grîu Intelligent*.

— O, tu erai, spuse el.

Ar fi preferat s-o întîmpine cu mai mult entuziasm, dar cugetă filosofic că era mai bună decît alte primiri de care ar fi putut avea parte. Își convocă un zîmbet sclipitor.

— Ei bine, Alaric, cum te simți în dimineața asta?

— Prost.

— Te doare glezna?

— Ca naiba.

— Totuși ar fi putut să fie și mai rău.

— Cum?

— Ai fi putut să-ți rupi gîtul.

— Nu-i vina afurisitului de psihanalist că nu mi l-am rupt.

— Voiam să vorbesc cu tine despre domnul Halliday. M-am gîndit la el.

— Și eu. Să se repeadă ca un bou la oameni și să le dea brînci pe scară.

— E foarte tînăr.

— Asta nu-i o scuză. Cînd eram de vîrsta lui nu mergeam de colo-colo îmbrîncind oamenii pe scară.

— Adică chiar cred că nu e suficient de matur să-i fie de ajutor lui Clarence. Nu-mi pot închipui de ce l-ai angajat.

— Trebuia să angajăm pe cineva, nu-i așa? Emsworth are nevoie cît mai urgent de tratament.

— Da, asta-i adevărat. Sînt de acord cu tine în privința asta. Știi, Alaric, că se învîrtea prin casă la trei dimineața? Spunea că are de gînd să-i telefoneze medicului veterinar ca să-i spună despre nu știu ce pilulă cu vitamine pentru porci pe care a descoperit-o într-o carte pe care o citea.

— La trei dimineața?

— Aproape patru. M-a trezit din somn.

— Deci de-aia ești atît de groaznic de gălbejită la față, zise ducele, bucuros că rezolvase misterul. Arăți ca dracu'. Tot timpul e așa cînd nu dormi ca lumea. Ei bine, asta e, atunci. Țicneala lui se extinde, iar prezența lui Halliday e de bază. Trebuie să se pună pe treabă imediat, nu-i nici o clipă de pierdut. Dacă azi Emsworth le telefonează oamenilor la patru dimineața, mîine o să spună probabil că se crede un ou-ochi. Păcat că trebuie să te întorci în America. Nu că ai face mare scofală dacă nu te-ai întoarce, dar cu cît stă mai multă lume cu ochii pe el, cu atît mai

bine și nu te poți aștepta de la mine să rămîn aici la nesfîrșit. De îndată ce mi se vindecă glezna, trebuie să mă duc în Wiltshire să verific cum merg reparațiile casei. Trebuie să fii cu ochii pe tipii ăștia ca un uliu.

— Dar, Alaric...

— Nu muncesc deloc dacă nu ești acolo să te ții tot timpul de ei. Nu-i plătesc o groază de bani doar să stea pe acolo ca statuile, fără să-și miște decît buzele atunci cînd își spun unul altuia povestiri deocheate și, cu cît înțeleg mai repede chestia asta, cu atît mai bine.

— Dar, Alaric, nu plec în America.

— Ba da.

— Rămîn aici toată vara.

— Nu rămîi.

— Iar James o să vină și el aici după ce-și termină afacerea cu care se ocupă acum.

— N-o să vină. O să-i ia mai mult timp decît se așteaptă și vrea să te întorci imediat. Găsești totul în scrisoarea asta. O, am uitat să-ți zic. Ți-a scris o scrisoare lungă care s-a amestecat printre ale mele.

Un icnet strident îi scăpă lady-ei Constance.

— Ai *citit-o*?

— În cea mai mare parte. Am sărit peste porțiunile mai plictisitoare.

— Păi, zău așa, Alaric!

— De unde era să știu că nu mi-e adresată mie?

— După numele de pe plic, aș crede.

— Nu l-am remarcat.

— Și după cuvintele de la început.

— Începea cu „Iubirea mea“. Nu era pomenit numele tău. Ce contează, oricum? Ți-am spus eu esențialul. Nu-i nevoie s-o mai citești.

— Vreau scrisoarea mea!

— Atunci va trebui să te tîrăşti sub pat, pentru că acolo a căzut, spuse ducele cu ȕfna unui parlamentar care intervine cu un argument într-o dezbateră. O adiere care a intrat pe fereastră a împins-o pînă acolo. Şi o să te murdăreşti zdravăn, pentru că e pe undeva prin spate.

Lady Constance îşi muşcă buza. O duru niţel, dar era mai bine decît să-l fi muşcat pe Alaric, ducele de Dunstable.

— O să sun după Beach.

— La ce bun? Beach nu se poate tîrî pe sub paturi.

— O să-l trimită pe băiatul care lustruieşte cuţitele şi ghetele.

— Bine, să vină copilul. Dar n-am de gînd să-i dau nici un bacşiş, zise ducele şi conversaţia se încheie pe acest ton dezgustător.

Lady Constance părăsi camera bolnavului într-o stare de agitaţie considerabilă. Întotdeauna o sîcîia cînd trebuia să-şi schimbe planurile, iar acum o necăjea în mod deosebit. Arsese de nerăbdare să fie împreună cu James la castel, nu numai fiindcă îl iubea şi credea că o vacanţă într-un loc atît de tihnit i-ar fi prins nemai-pomenit de bine, dar şi pentru că prezenţa lui calmă şi plină de bun-simţ ar fi avut un efect atît de benefic asupra lui Clarence. Gîndul de a-l lăsa pe ultimul în grija unui ȕinc precum acest necopt de Halliday, ea fiind departe şi neputînd să supravegheze modul cum decurgea tratamentul, îi dădea fiori reci. Cine ştie cîte boroboate putea face mucosul ăla? Şi cine ştie, o voce din interiorul ei îi aminti în caz că uitase, ce mai avea să pună la cale Clarence în absenţa ei? Probabil îşi va lua toate mesele în bibliotecă şi se va furişa toată ziua, nepermiţîndu-i lui Halliday să se apropie de el.

Ajunse în budoarul ei, sună după Beach, îi zise să-l pună pe băiatul care lustruia cuțitele și ghetetele să se ducă în apartamentul dinspre grădină și să se tîrască pe sub pat. Apoi, cîteva minute, rămase uitîndu-se pe fereastră, adîncită în gînduri, și primi drept răsplată o idee.

În clipa cînd fusese nevoie de serviciile sale, sir Roderick Glossop nu fusese disponibil, căci, fără îndoială, era plecat să se ocupe de vreun caz pe care făgăduise să-l trateze. Dar acum era posibil să fie liber și să poată petrece cîteva zile la castel, căci chiar și numai cîteva zile i-ar fi putut fi suficiente unui asemenea expert. În orice caz, merita să facă o încercare.

Ridică telefonul și o voce de secretară îi răspunse.

— Biroul lui sir Roderick Glossop.

— Aș putea vorbi cu sir Roderick?

— Îmi pare rău, e în America. Îi plasăm toate cazurile lui sir Abercrombie Fitch. Să vă dau numărul lui?

— Nu, cred că nu, mulțumesc. Presupun că vă referiți la toate cazurile de care nu se ocupă partenerul lui, nu?

— Poftim?

— Partenerul lui mai tînăr.

— Sir Roderick nu are un partener mai tînăr.

Lady Constance rămase calmă, cel puțin în ce privește pronunția. O lady nu-și trădează nicio dată emoțiile, Connie scumpo, nici măcar la telefon.

— Se pare că a apărut o neînțelegere. Sînt lady Constance Schoonmaker și vorbesc de la Castelul Blandings din Shropshire. La castel este un tînăr pe nume Halliday, despre care fratele meu zice că e partenerul mai tînăr al lui sir Roderick Glossop. Nu știți nimic de el? N-ar

putea fi partenerul mai tânăr al lui sir Abercrombie Fitch?

— Sir Abercrombie nu are nici un partener.

— Sînteți sigură?

De cealaltă parte a firului se auzi cum secretara trage zgomotos aer în piept. Întrebarea o jignise. Nu te poți apuca să le întrebi pe secretare dacă sînt sigure. Răceala se strecură în replica ei.

— Io-s foarte sigură.

— Mulțumesc, spuse lady Constance, dar tonul cu care îi mulțumi nu era unul cald.

Puse la loc receptorul, respiră greoi o dată sau de două ori și se duse plină de avînt la duce. Din punctul ei de vedere situația trebuia să fie lămurită, iar el era cel care putea s-o lămurească.

Doctorul era la el, cînd ea năvăli în dormitor, și trebui să aștepte exasperată pînă cînd acesta termină cu spălatul și bandajatul pacientului, însoțindu-și acțiunile cu observații amabile despre vreme și alte subiecte. Într-un tîrziu, spuse Ei bine, se pare că facem progrese bunicile, apoi plecă, iar ducele își aprinse din nou trabucul pe care îl pusese momentan deoparte.

— Pare un tip destul de competent individul, zise el. Oare cît crezi că o cîștiga într-un an? Nu-ți pot ieși prea mulți bani cînd ești medic de țară, deși omul meu din Wiltshire se descurcă binișor. Dar el are și niscaiva alcoolici destoinici și siguri, iar asta întotdeauna prinde bine.

Lady Constance n-avea nici un chef să facă speculații pe seama veniturilor medicilor de la țară. Intră fără întîrziere în ceea ce avocații ar numi *res*.

— Alaric, vreau să știu totul despre individul ăsta, Halliday.

Ducele pufăi din trabuc cîteva clipe, de parcă ar fi răsucit în minte această pretenție.

— Cum adică totul? Nu știu despre el decât că e partenerul mai tânăr al lui Glossop și că are tupeul să vrea să se căsătorească cu nepoata mea. Dar aici am pus punct. Ea e sub tutelă și nu se poate mărita fără consimțământul meu, iar el are tot atâtea șanse să-l obțină pe cât are să zboare spre lună. Dacă crede că-și poate petrece timpul îmbrîncind oameni pe scări în jos ca un rinocer dezlănțuit și apoi se așteaptă să se însoare cu nepoata lor, se înșală amarnic. A venit aici aseară, încercînd să se dea bine pe lîngă mine, dar l-am refuzat cu hotărîre.

Lady Constance venise la el în cameră cu intenția de a discuta numai despre faptul că John pretindea că ar fi o persoană care face impresie în lumea psihiatrilor, dar această declarație extraordinară o determină să-și lărgască sfera investigațiilor.

— Ce-ai spus? icni ea. Vrea să se însoare cu nepoata ta?

— Așa zice. S-ar părea că e îndrăgostit de ea.

— Dar a ajuns aici abia aseară. Cum poate fi îndrăgostit de ea dacă o cunoaște numai de cîteva ore?

— Păi vezi? întrebă ducele. Am scos un colăcel de fum.

Interesul lady-ei Constance față de colăceii de fum era la egalitate cu cel pe care îl manifesta față de finanțele membrilor tagmei medicilor care profesau la țară. Își repetă întrebarea, iar ducele spuse Da, și pe el îl uimise asta.

— Dar Threepwood zice că individul o știe de multă vreme. O bombardează cu priviri arzătoare și sticle cu parfum de luni de zile, fir-ar al dracu' de nesăbuit. Threepwood spunea ceva despre faptul că s-au certat dintr-un motiv sau altul, iar tipul a profitat de ocazie să vină aici sperînd

că, dacă o să fie la fața locului, o să se poată dezvinovăți. Apropo, e finul lui Threepwood. Exact soiul de canalie la care te-ai fi putut aștepta. De ce arăți ca o rață muribundă?

Lady Constance arăta ca o rață muribundă pentru că o lumină strălucitoare se pogorîse subit asupra ei. Pîcla se risipise și acum își dădea seama de ceea ce s-ar putea descrie ca fiind totul. Se afla în posesia faptelor și nu putea exista decît o singură interpretare. Aidoma unei năpîrci, deși poate că nu întru totul, căci năpîrcile uneori mai știu unde să se oprească, fratele ei introdusese un alt impostor în castel.

În ultimii ani, Castelul Blandings avusese parte de impostori din belșug. Unul sau doi dintre ei fuseseră sponsorizați de altcineva, dar de regulă Gally îi strecurase înăuntru, iar, cînd își dădu seama că o făcuse din nou, o năpădi, așa cum o năpădise și altădată, dorința pătimașă să-l jupoaie cu un cuțit bont.

Odată, în copilărie, Galahad căzuse în iazul adînc din grădina de legume și, tocmai cînd era pe cale să se scufunde pentru a treia oară, a apărut unul dintre grădinari și l-a scos afară din apă. Acum rumega gînduri negre pe marginea prostiei nechibzuite a acelui grădinar indus în eroare. Jumătate dintre problemele planetei, gîndea ea, fuseseră provocate de inși care nu-i lăsau pe alții în plata Domnului.

Se duse cu pași hotărîți pînă la sonerie și apăsă butonul, un gest care îl buimăci pe duce.

— Ce, întrebă el, ai senzația că faci?

— Sun după Beach.

— N-am chef de Beach.

— Eu da, zise sumbru lady Constance. Am de gînd să-l trimit să-i spună domnului Halliday că vreau să vorbesc cu el.

1

Gally avea obiceiul, cînd onora cu prezența sa Castelul Blandings, să se dreagă după micul dejun într-un hamac pe pajiștea din față, să mediteze acolo în liniște la ce i se părea că merită să mediteze la momentul respectiv. Putea să fie vorba despre Cosmos sau situația din Orientul Îndepărtat, putea să fie doar problema dacă să riște sau nu două lire pariind pe vreun cal care alerga în cursa de 2.30 la Catterick Bridge. În dimineața aceasta, după cum era normal pentru un naș conștiincios, își concentrase gîndurile asupra cazului disperat al finului său lovit de soartă. După ce îi dedicase crema intelectului lui timp de vreo zece minute, deschizînd ochii își dădu seama că John stătea în picioare lîngă el. Abordă subiectul fără nici un preambul.

— Bună, Johnny, tocmai mă gîndeam la tine. Cum te-ai înțeles cu Dunstable aseară? A fost prietenos?

John îi replică cu o voce sumbră, similară înfățișării sale. Arăta ca un tînăr care dormise și mai puțin decît pasărea aia de noapte faimoasă, al nouălea conte de Emsworth.

— Nu prea, spuse el laconic.

Cuvintele și tonul pe care le rostise ar fi pleoștit pe oricine, dar Gally refuză să se pleoștească.

— Nu-ți face griji din pricina asta.

— Nu?

— Sigur că nu. Doar nu te așteptai de la el să mustească imediat de laptele bunătății umane. Una dintre lecțiile vieții ne învață ca niciodată să nu te aștepți la o bunăvoință instantanee din partea cuiva care a fost pocnit în moalele șalelor și îmbrîncit pe două șiruri de trepte. O chestie din asta are anumite consecințe asupra unui om. Am observat în timp ce vorbeam cu el că, pare-mi-se, i-a cam intrat nițeluș moartea-n suflet.

— Și eu am căpătat impresia asta. Aparent crede că am făcut-o intenționat.

— Foarte nedrept. Bărbați mai zdraveni ca tine au alunecat pe treptele alea, inclusiv eu. Totuși ar fi trebuit să fii mai atent. Fără îndoială, îți doreai un cocteil, dar nu trebuia să te repezi așa să ți-l iei.

— Nu m-am repezit. Știi, Gally, am senzația că m-a împins cineva.

— Absurd. Oamenii nu se apucă să-i împingă pe alți oameni pe scări, nici măcar la Castelul Blandings.

— Nu, presupun că a fost doar în imaginația mea.

— Probabil. Dar lasă asta. Chestia importantă e: L-ai calmat?

— Nu.

— Te-ai interesat de glezna lui?

— Da.

— Și după ce-a terminat de vorbit despre asta?

— Am zis că am impresia că l-a cunoscut pe tatăl meu mai demult.

— Of, Doamne!

— A fost o greșeală?

— Cea mai gravă greșeală. Nu putea să-l suporte pe tatăl tău. Odată i-a ars una cu un curcan rece.

— L-a pocnit pe tatăl meu?

— Nu, tatăl tău l-a pocnit pe el. S-a petrecut într-o noapte cînd ne luam cu toții cina la Romano's, iar ei s-au ciondănit pe tema pretențiilor papale ale bisericii din Abisinia, o chestie ciudată, pentru că Bățosul se ciondănea de obicei cu lumea pe teme politice. Era o cină festivă, sărbătoream victoria unui cal pe care pariasem în urma unui pont obținut de la grajduri și fiecare dintre noi cîștigase niscaiva bănuți, iar eu presupun că amîndoi erau cam turmentați de la vin, cînd a început cearta. Dunstable susținea că pretențiile alea erau perfect îndreptățite, iar tatăl tău zicea că biserica din Abisinia vorbește despre cai verzi pe pereți, lucrurile s-au încins și mai dihai și, pînă la urmă, Dunstable a luat un castron cu salată de fructe și era cît pe-acî să-l pocnească pe tatăl tău cu el, cînd tatăl tău a înșfăcat curcanul ăla, care se afla pe o masă lipită de perete, laolaltă cu alte gustări reci, și, dintr-o singură lovitură, l-a lăsat la fel de lat ca o clătită. Ghinionul a fost că totul s-a terminat atît de repede, încît nu s-au putut face pariuri pe cine o să cîștige. Altfel, aș fi sfîrșit prin a-mi pune la bătaie puținii mei gologani pe Bățosul, întrucît știam că nu exista un bărbat mai de temut ca el cînd avea un curcan rece în mînă. Îl văzusem odată cum l-a năucit pe un tip pe nume Percy Pound, altoindu-l cu același instrument bont. Deci Dunstable nu l-a iertat și nici nu l-a uitat după treizeci de ani. Cel puțin, asta deduc din cele ce spui, că episodul încă îl mai roade.

— Fără îndoială că a sărit în sus cînd i-am zis cine a fost tatăl meu.

— Asta dovedește cît de magnific mînuia tatăl tău în tinerețe curcanul rece. Întotdeauna m-am gîndit ce păcat că nu există o probă de genul

ăsta la Jocurile Olimpice. Dar știi ce mi se pare cel mai ciudat la toată treaba asta? Că auziseră amîndoi despre biserica din Abisinia. N-ai fi zis că ar fi în stare să recunoască biserica din Abisinia nici dacă le-ar fi fost servită pe o tavă cu creson în jur. Da, Beach?

Neobservat de ei, Beach se apropiase de hamac, gîfîind nițeluș, căci primise instrucțiuni să se grăbească și nu mai era un pedestraș la fel de zvelt ca în urmă cu optsprezece ani.

— Înălțimea sa ar fi încîntată dacă ar putea avea o mică discuție cu domnul Halliday, domnule Galahad.

Gally își scosese monoclul și se apucase să-l lustruiască. Și-l puse la loc, presimțind însă că în curînd va fi nevoit să-l lustruiască din nou. Experiența sa îndelungată îl învățase că trebuie să se aștepte la necazuri cînd Connie vrea să aibă o mică discuție cu cineva.

— Ai vreo idee despre ce?

— Nu, domnule Galahad. Înălțimea sa nu mi s-a destăinuit.

— Păi, acordă-i mai bine cinci minute, Johnny.

Rămas singur, Gally își reluă meditația. Era o dimineață încîntătoare, cu cerul azuriu și miresme de vară. Păsările ciripeau, albinele bîzîiau, insectele zumzăiau, iar dinspre curtea de la grajduri se auzea sunetul gingaș scos de șoferul Voules care cînta la muzicuță. PISOIUL care îl ajutase pe lordul Emsworth să răstoarne mesele veni agale și sări pe burta lui Gally. Îl gîdilă după ureche cu amabilitatea lui obișnuită, dar îl gîdilă cu inima grea. Cugeta la John și se simțea tulburat. Spusese că n-ar trebui să fie pesimiști, dar i se părea teribil de dificil să evite una ca asta. Cu Connie, care voia să aibă o mică discuție cu John, nu putea să spună că situația era prea roz.

Pe cînd stătea tolănit acolo, încruntîndu-se meditativ, deveni conștient că mai are un musafir. Lîngă hamacul său se afla Linda. Avea aerul de neconfundat al unei fete sub tutelă care a aflat de curînd că se va emite un ordin de interdicție împotriva celeilalte părți implicate, iar el își dădu seama că ar fi avut nevoie de multă încurajare pentru ca bujorii să-i revină în obrăjori. Zise cît putu de vioi:

— Bună, draga mea. Tocmai stăteam la taclale cu pisica asta. L-ai văzut pe Johnny?

— Nu.

— Adineauri a fost pe-aici. S-a dus să discute cu sora mea, Connie. Nu știu cît de mult o să-l rețină ea, dar, după ce termină, ar fi bine să mai treacă o dată pe la unchiul tău cel scîrbos.

— A vorbit cu unchiul Alaric?

— Aseară. Personal.

— Și ce s-a întîmplat?

— Nimic deosebit de relatat pînă acum, dar e un început. Chestia pe care deocamdată trebuie s-o facă e să intre din cînd în cînd peste bătrînul împielițat și să nu omită nici o vorbă sau acțiune care l-ar putea ajuta să-l cîștige de partea lui. Dacă își joacă bine cărțile, nu vād de ce n-ar rezulta o prietenie frumoasă.

— Puțin probabil.

Gally își aranjă pisica pe burtă și se încruntă dezaprobat.

— Nu trebuie să vorbești așa.

— Ei bine, asta fac.

— Nu așa te vreau. Ar trebui să-ți zici în sinea ta „Cine i-ar putea rezista lui Johnny?”.

— Iar răspunsul ar fi „Unchiul Alaric”.

Urmă o tăcere, bineînțeles în afară de păsărele, albine, insecte și muzicuța șoferului Voules.

Linda o întrerupse cu o întrebare. Cea care îi stăruise permanent în minte.

— Chiar crezi că ajungi la închisoare dacă te căsătorești cu o persoană sub tutelă cînd ți se spune că n-ai voie?

Gally ar fi dat o grămadă să-i poată răspunde negativ, citînd drept exemple indivizii de la Pelicani care o făcuseră de zeci de ori și scăpaseră nepedepsiți, dar trebuie să ții cont de realitate.

— Teamă mi-e că da. Johnny spune că da și ar trebui să știe.

— Să presupunem că le spun că e singurul bărbat din lume cu care aș putea să fiu fericită și că m-aș ofili ca o umbră dacă nu poate fi al meu. Oare n-ar lăsa-o mai moale cu birocrăția?

— Mira-m-aș. Indivizii ăștia care fac legile în Anglia sînt niște tipi cam duri. Nu prea au sentimente.

— Johnny zice că îl bate gîndul să-și asume riscul.

— Nu-l lăsa. Nici să nu-ți treacă prin cap să-l lași.

— Bineînțeles că nu. Crezi că o să-l las pe mieluşelul meu neprețuit să coasă saci poștali într-o hrubă din subsol, unde șobolanii o să-l muște pînă la os? E atît de nedrept, țipă Linda pătimaș. Doar pentru că sînt femeie, adică. Ambii mei frați s-au însurat cu fete pe care unchiul Alaric nu le suportă sub nici un chip, dar nu i-a putut pune sub afurisita de tutelă pentru că erau bărbați. A tot gîfîit, dar n-a putut face nimic. Însă doar pentru că...

Se întrerupse brusc. Taxiul de la gară al lui Jno Robinson trăsese la ușa din față și pe ușa din față ieși Beach ducînd o valiză. Era urmat de John. Puse valiza în taxi, iar John se sui după ea. Jno Robinson își urni din loc armăsarul arab

și, cu un zăngănit și un huruit, acesta dispăru pe alee, în vreme ce Linda, cu un alt zbieret pătimaș, se năpusti spre casă.

Pe chipul lui Gally era întipărită o expresie melancolică, în vreme ce se descotorosea de pisică și se dădea jos din hamac. Nu era nevoie să i se povestească ce se afla în spatele acestor întâmplări ieșite din comun. Cum de se petrecuse una ca asta n-ar fi putut spune, dar evident planurile lui bine puse la punct luaseră o întorsătură neplăcută, exact cum îl avertizase poetul Burns că ar fi posibil. Automat întinse mîna după monoclu și îl lustruia meditativ cînd Linda se înapoie.

— A plecat! spuse ea cu o voce cavernoasă.

— Da, am văzut.

— Lady Constance l-a dat afară.

— Am înțeles asta.

— Nu pricep, spuse Linda care părea năucă. Beach zice că l-a dat afară fiindcă a aflat că nu e psihanalist. De ce să fie psihanalist? Mulți nu sînt. N-are nici un sens.

Gally clătină cu tristețe din cap. Pentru el avea sens.

— Cred că îți pot explica asta, spuse el, dar mai tîrziu, cînd o să avem mai mult timp. E o poveste lungă. Cum de-a aflat Beach toate astea?

— I s-a dezlegat șiretul în fața ușii lady-ei Constance și s-a aplecat să și-l lege.

— Și din întâmplare a auzit ce se petrece înăuntru?

— Da.

Povestea ei i se păru adevărată lui Gally, deși îi venea greu să creadă că un bărbat cu constituția lui Beach ar fi fost în stare să se aplece.

— Neîndoielnic, spuse el, că asta complică lucrurile. Mă bizuiam pe faptul că Johnny o să rămîna la castel mai multă vreme, și că o să aibă

o grămadă de timp pentru a se ocupa de unchiul tău nesuferit și treptat să-l facă să devină mai rezonabil. Acum ne aflăm într-o oareșce dilemă. Dar nu dispera. Trebuie să existe o portiță de scăpare, întotdeauna există o portiță de scăpare din orice, și sînt încredințat că, mai devreme sau mai târziu, o s-o descopăr. Hei, iată-l din nou pe Beach și sînt cinci din zece șanse că vine să-mi spună că Înălțimea sa vrea să aibă o mică discuție cu mine. Da, Beach?

— Înălțimea sa și-ar dori să aibă o mică discuție cu dumneavoastră, domnule Galahad.

— Atunci ce păcat, zise Gally, că n-o s-o aibă.

— Domnule?

— M-ai căutat pretutindeni, ai răscolit fiecare colțișor și ai utilizat toate mijloacele posibile, dar nu m-ai găsit. Crezi că m-am dus la Market Blandings ca să-mi cumpăr tutun. Asta-i povestea ta, Beach, și ai grijă s-o spui fără nici o ezitare și bîlbîială care ar putea trezi suspiciunile auditoriului. Mai presus de toate, adu-ți aminte să nu stai într-un picior. Tot ce trebuie să faci e să stîrnești în Înălțimea sa acea suprimare voluntară a neîncrederii, la care se referă mereu criticii de teatru. Spune-ți povestea în așa fel încît s-o creadă. În felul ăsta se evită o chestie foarte neplăcută, zise Gally.

Era un bărbat neînfricat și nu se temea de sora lui, Constance. Se gîndea pur și simplu că era mai înțelept să nu discute cu ea pînă cînd acesteia nu i se mai potolea mînia. Adoptase aceeași strategie în trecut cu Jerry Judson cel Cinstit și cu Tim Simms, Omul de Încredere.

Beach își spuse povestea cît mai concis cu putință, iar, după ce lady Constance plescăi din limbă la aflarea veștii, nu mai zăbovi pentru a o consola pe tăcute pentru dezamăgirea-i, ci se cără din prezența sa cît de iute era în stare un bărbat cu o ținută maiestuoasă ca a lui. Ardea de nerăbdare să se întoarcă în camera lui și să reia lectura scrisorii care sosise pentru el cu poșta de dimineață.

Scrisoarea era de la o doamnă, doamna Gerald Vail, fostă Penelope Donaldson, fiica mai mică a domnului Donaldson din Bucuria Cîinilor lui Donaldson, a cărei fiică mai mare se căsătorise cu fiul lordului Emsworth, Freddie. În cursul vizitei sale recente la castel, o prietenie caldă se înfiripase între ea și Beach și, de cînd se căsătorise și locuia în casa de sănătate la care soțul ei era asociat, întreținuseră o corespondență regulată. Ea îi trimitea ultimele știri de senzație din casa de sănătate, iar el îi răspundea punînd-o la curent cu evenimentele de la Castelul Blandings.

Scrisorile ei erau întotdeauna interesante, căci casa de sănătate, din punctul ei de vedere, părea populată cu excentrici de primă clasă și-l scotea din țîțîni orice întrerupere care îl făcea să amîne lectura lor. În consecință, se simți plin de năduf

cînd Vanessa Polk îl reținu în vreme ce traversa salonul. Îi plăcea și o admira pe Vanessa Polk, dar voia să ajungă la el în cameră.

— O, Beach, zise Vanessa. Îl caut pe domnul Trout. Nu l-ai văzut, așa-i?

— Nu, domnișoară.

— E foarte greu să găsești pe cineva într-un loc atît de mare. Castelul Blandings are nevoie de o haită de ogari. În locul tău aș avea grijă să fie pregătiți vreo cîțiva. Nu știi niciodată cînd o să-ți fie de folos. Ei bine, dacă-l vezi, spune-i că sînt sus, pe acoperiș.

Ea trecu pe lîngă el, iar el izbuti să-și continue drumul spre camera lui.

Scrisoarea se afla pe masă, unde o lăsase cînd lady Constance sunase după el, și se apucă din nou s-o citească cu încîntarea pe care întotdeauna i-o stîrneau scrisorile lui Penny Vail. Tocmai ajunsese la post-scriptum, cînd ușa se deschise și Gally intră. Gîndindu-se mai bine, spuse Gally, ajunsese la concluzia că cineva cu care lady Constance voia să aibă o mică discuție numai în camera lui Beach își putea găsi un adăpost sigur pentru a evita acea mică discuție.

— Sînt slabe șanse, înțeleg, ca Înălțimea sa să treacă pe la tine pentru o bîrfă și un pahar de porto. Și din cînd în cînd e bine să te ții departe de femei. Am citit în romane că nimic nu-i mai plăcut decît să ai un *tête-à-tête* cu un reprezentant cultivat al sexului opus și poate că așa și e, dar trebuie să alegi cu grijă momentul cînd o faci. Nu-i ceva în care să te arunci cu ochii închiși. Pentru că te-ai aplecat să-ți legi șireturile în fața ușii ei cînd avea o întrevvedere cu domnul Halliday, ești conștient de faptul că-i mai bine s-o evităm deocamdată pe doamna de mai sus. Poate mai tîrziu...

Gally făcu o pauză. Interlocutorul, constată el, nu-i acorda nici o atenție. Beach, de obicei imperturbabil, mai puțin când oaspeții își turnau apă în vinul de Bordeaux, manifesta semne clare de nervozitate.

— S-a întâmplat ceva, Beach?

— Da, într-adevăr, domnule Galahad.

— Povestește-mi totul.

— Teamă mi-e că o să suferiți un șoc.

— Ce mai contează acum un șoc în plus? Explodează-ți bomba.

— Am primit o scrisoare de la doamna Vail.

— De la cine? A, de la Penny. Nu-i nimic senzațional în asta, nu-i așa? Mi-ai spus că întreții o corespondență regulată cu ea.

— Da, domnule Galahad. Dar în scrisoarea asta... trebuie să menționez că în ultima mea misi-vă am anunțat-o pe doamna Vail că fiica vestitului om de finanțe american, domnul J.B. Polk, stă la noi. M-am gândit că ar putea-o interesa.

— Nu văd de ce-ar fi așa, dar zi-i mai departe.

— Iar ea mi-a răspuns... și asta m-a zguduit în asemenea hal, domnule Galahad... afirmînd că domnul Polk n-are nici o fiică.

— Ce?

— Exact așa, domnule Galahad.

— Ei, fir-aș al dracu'.

— Iar doamna Vail nu se poate înșela. În scrisoare zice că tatăl ei, domnul Donaldson, e prieten bun cu domnul Polk.

— Așa că ar ști dacă ar avea o fiică.

— Întocmai, domnule Galahad. Fără nici o tragere de inimă sîntem nevoiți să concluzionăm că doamna care își spune domnișoara Polk este o impostoare.

— Și că probabil pune ceva la cale. Mă întreb ce.

O ridicare plină de respect a umerilor săi masivi sugera că acesta era un mister pe care Beach nu se simțea în stare să-l dezlege. Gally rămase în picioare încruntându-se.

— Păi, zise el, lucrul cel mai clar de făcut e să mergem s-o întrebăm. Ai idee pe unde e?

— Da, domnule Galahad. M-a informat că are de gînd să urce pe acoperiș.

— Cînd asta?

— Nu demult.

— Atunci probabil că e încă acolo. Mă duc să văd.

Gally vorbi fără nici o urmă de entuziasm. Cînd avea să se întâlnească cu Vanessa, trebuia, își dădu el seama, să fie aspru și sever, iar asprimea și severitatea nu-i stăteau în fire. Ca fel de-a fi, el era o persoană tolerantă, mereu avînd tendința să-i lase pe toți să facă ce le place. Era o stare de spirit des întîlnită printre membrii Clubului Pelicanilor. „Nu mă privește pe mine“, ar fi spus Pelicanii văzînd că cineva pune ceva la cale, iar Gally zicea întotdeauna la fel.

Dar acesta era un caz special. Acum, într-un sens, își reprezenta familia și, orice și-ar fi propus fata să facă, probabil că venea în contradicție cu interesele familiei. Nu trebuia ca modul de a gîndi gen lasă-mă-să-te-las dobîndit prin educația din Clubul Pelicanilor sau faptul că o simpatiza să-l pună în postura de spectator indulgent.

Toate acestea i se păreau foarte clare. Totuși cînd o porni în misiune nu se simțea fericit. Era pe cale de a avea o discuție *tête-à-tête* cu un reprezentant cultivat al sexului opus, dar n-o aștepta cu nerăbdare.

Deși nu era prea frecventat de către locuitorii permanenți sau de către oaspeți, acoperișul reprezenta o trăsătură caracteristică a Castelului Blandings care își recompensa bine vizitatorii, căci de pe el se putea admira o panoramă fascinantă a Shropshire-ului și a regiunilor învecinate. Pentru a ajunge acolo, exploratorul trecea pe lângă ghereta cea mare a portarului, unde un drum pietruit separa aripa de vest de corpul central, și ajungea la o mică ușă care ducea la niște trepte misterioase din piatră. Urcându-le, el se trezea pe o platformă întinsă și plată, împrejmuită de creneluri, pe marginea căreia se afla un catarg de steag, pe care flutura drapelul pestriț, anunțînd, în caz că interesa pe cineva această informație, că Clarence, al nouălea conte de Emsworth, se afla pe moșie. În copilărie, cînd deseori fusese imperios necesar să găsească o ascunzătoare tihnită, fiindcă îl căuta tatăl său, Gally petrecuse multe clipe fericite aici.

Vanessa stătea în picioare și privea pe deasupra crenelurilor. O salută, iar ea se răsuci tresărind.

— O, bună, spuse ea.

— Bună, zise Gally. N-avea rost să fie aspru și sever pînă nu era nevoie de asta. Admiri împrejurimile?

— E o priveliște splendidă. Ce deal e ăla de-acolo?

— The Wrekin.

— Unde e Bredon, cel despre care scrie A.E. Housman¹ ?

— Doamne sfinte, citești Housman?

— De ce nu?

Jena pe care o simțea Gally se accentuă. Părea atît de normală, exact genul de fată pe care o aduci acasă și i-o prezinți mamei. Nu-i venea ușor s-o demaște și, pentru o clipă, cochetă cu ideea de a-și abandona întregul plan. Curiozitatea îl făcu probabil să se decidă să continue. N-ar mai fi putut dormi noaptea pînă nu descoperea motivele care o îndemnaseră să se înhame la sarcina periculoasă de a încerca s-o ducă de nas pe o hahaleră atît de dură precum Connie.

— Ești o fată foarte remarcabilă, spuse el.

— Pentru că citesc poezii?

— Mă gîndeam mai mult la ce faci cînd nu citești poezii. Numai o fată foarte remarcabilă ar fi fost capabilă să facă ce-ai făcut tu.

— Adică?

— S-o minți pe soră-mea, Connie, făcînd-o să creadă că ești fiica lui J.B. Polk. Am aflat de la o sursă demnă de încredere, din cercul lui de cunoștințe, că n-are nici o fiică.

Gally făcu o pauză, invitînd-o să-i comenteze spusele. Cînd aceasta se întîmplă, nu i-a fost dat să audă comentariul la care se așteptase. Se pregătise pentru o tresărire vinovată, o paloare subită și poate un șuvoi de lacrimi, dar nu prevăzuse că ea va fi amuzată. Rîse, un rîset voios și melodios, rîsul unei fete cu simțul umorului, care se alătură veseliei generale, deși se glumește pe seama ei.

1. Poet englez (1859-1936) care a scris versuri romantice pesimiste (n. tr.).

— Mi-era teamă că o să se-ntîmple una ca asta, zise ea. Am citit-o în frunzele de ceai.

— E de mirare că nu s-a întîmplat mai devreme. Aș fi zis că o să cazi în cap încă de la primul gard. Connie e măritată cu un mahăr din lumea finanțelor. Polk e și el un mahăr în lumea aia. Existau șanse ca ea să-l fi întîlnit. De ce nu l-a întîlnit?

— Domnul Polk nu se întîlnește cu nimeni. E un om retras. Singura persoană cu care se vede în afara programului de afaceri este un anume domn Donaldson, care vinde biscuiți pentru cîini.

— Iar Donaldson are o fiică, bună prietenă cu Beach. Ea era sursa demnă de încredere la care m-am referit. Beach tocmai a primit o scrisoare de la ea în care afirmă că J.B. Polk n-are nici un copil și nici o puicuță.

— Nu i-ar plăcea să aibă nici una, nici alta. Locuiește singur cu patru cîini și șapte pisici și îi place la nebunie.

— Pare-mi-se că știi multe despre el.

— O, mă descurc. De fapt, sînt secretara lui.

— Înțeleg. Și așa cum îi șade bine unei secretare destoinice, îl privești ca pe un tată. Deci atunci cînd i-ai spus lui Connie că ești fiica lui, vorbeai la figurat.

— Îmi place modul în care vezi lucrurile.

— E o versiune plină de tact. Connie ar zice în stilul ei obtuz că te-ai infiltrat sub un nume fals.

— Cine s-a infiltrat sub un nume fals? Nu eu. Poate că am cam forțat nota cînd am spus că sînt fiica lui J.B., dar sînt chiar domnișoara Polk. Tatăl meu a fost P.P. Polk, originar din Norfolk, apoi cetățean american. Polk e un nume des întîlnit în Norfolk.

— Zău?

— Așa am auzit.

— Nu se creează confuzie cu doi inși pe nume Polk în același birou? Dacă aș intra și aș zbiera „Polk!“, care din voi s-ar apleca în față?

— Nici unul din noi. N-ai avea nici o șansă să mă vezi pe mine sau pe el fără o programare prealabilă. Dar dacă vrei să zici Îl deranjează pe J.B. Polk că din întâmplare avem același nume, răspunsul e Nu. S-a amuzat. De fapt, cred că de aia m-a angajat ca secretară de încredere.

— De încredere, hă?

— Foarte de încredere. J.B. n-are nici un secret față de mine.

— Probabil că e o slujbă foarte bine plătită.

— Foarte.

— Atunci, spuse Gally, sincer surprins, nu înțeleg. Care-i treaba cu tine?

— Poftim?

— Ce urmărești? Lucrezi pentru vreun muzeu care vrea să pună mîna pe papucii lui Clarence? The Smithsonian ar plăti probabil o sumă mare pentru ei. Ai intrat în legătură cu vreo societate secretă care complotează să-l răpească pe Beach? Pe toți dracii, păpușa mea dragă, sigur există vreun motiv pentru care ai venit aici sub un nume fals.

— E destul de simplu. Am vrut să văd Castelul Blandings.

— Doar atît?

— Doar atît.

O parte din asprimea care pînă acum lipsise cu desăvîrșire se insinuă în atitudinea lui Gally. Vorbi pe un ton sever.

— Detest ca cineva să-și bată joc de mine.

— Nu-mi bat joc de tine. Am vrut să-l văd și cînd spun să-l *văd*, chiar la asta mă refer. Să locuiesc în el, să mă afund în el, nu să vin numai

de Ziua Vizitatorilor și să fiu într-o adunătură de oameni, cu majordomul pe post de ghid.

Gally nu pricepea o iotă.

— Asta e o chestie extraordinară. Agreabil, bineînțeles, pentru un membru al familiei să audă o asemenea reclamă pentru bătrînul azil de noapte, dar de unde atîta entuziasm? Aș fi zis că, întrucît trăiești la New York, nici n-ai auzit despre Castelul Blandings. Nu sîntem la Palatul Buckingham sau Turnul Londrei.

— Știu de la mama mea.

— Cum adică de la mama ta? Ce a fost mama ta?

— Vorbea tot timpul despre Blandings cînd eram mică – sau o copiliță dacă preferi. Parcul, lacul, aleea cu tuia, sufrageria de chihlimbar, totul. Mă fascina. Niciodată nu mă săturam să ascult și m-am hotărît ca într-o bună zi să ajung aici.

— Și ai ajuns.

— Temporar, mai bine zis.

— Dar cum de-a devenit mama ta o asemenea expertă în locul ăsta? A locuit aici?

— Într-un fel. A fost cameristă.

— Ce?

— Te surprinde?

— Într-adevăr. Nu-ți bați iarăși joc de mine?

— De ce iarăși? Nu mi-am bătut niciodată joc de tine.

— Ba sugerez, așa cum ar spune finul meu, că da. Cum naiba ar putea ajunge o cameristă la New York?

— Se poate, în anumite condiții. Tatăl meu a fost valetul unui milionar american. Au venit în vizită la castel. Firește, tatăl meu a intrat în anturajul mamei mele. S-au îndrăgostit unul de celălalt, s-au căsătorit și toți trei s-au întors în

America, unde au trăit fericiți pînă cînd, cîțiva ani mai tîrziu, milionarul a murit de atac de cord. Totu-i limpede pînă acum?

— Mda.

— Iar în ce privește faptul că am ajuns să fiu fata Vineri a lui J.B. Polk și prietenă cu lady Constance, aici probabil e nevoie de o explicație mai lungă. Ai vrea să auzi povestea vieții mele?

— Aș fi încîntat. Fără să omiți motivele pentru care te-ai instalat pe postul de fiică a lui J.B. Polk.

— Bine, o să ajung și la asta. Dar mai întîi, cred, o țigară dacă ai.

Gally își scoase tabachera. Vanessa își plimbă privirea pe deasupra crenelurilor, cu o expresie cam pierdută pe chip.

— Presupun că strămoșii tăi obișnuiau să toarne plumb topit peste oameni de-aici, nu? zise ea.

— Tot timpul. Îi făcea să sară în sus.

— Țsta-i exact genul de chestie pentru care locul ăsta mi se pare atît de romantic.

— Îmi dau seama de ce. Foarte tentante obiceiurile astea vechi englezești. Dar nu devia de la subiect, vorbindu-mi despre strămoșii mei. Hai să auzim povestea.

— Ești gata?

— Aștept.

— Atunci hai să-i dăm bice. Unde m-am oprit?

— La moartea milionarului.

— O, da. Ei bine, i-a lăsat tatălui meu niscai-va bănuți, destui pentru a cumpăra un mic restaurant. I-a mers bine, iar eu am putut să merg la o școală bună și după aia la universitate. Dintotdeauna mi-am dorit să fiu secretară, așa încît am tocit ca să fiu stenografă, să devin cît mai eficientă și chestii din astea, am obținut o slujbă, apoi o slujbă și mai bună și, urcînd scara treaptă cu treaptă, am fost angajată de Polk Enterprises

și, după cum ți-am spus într-un capitol anterior, pînă la urmă am devenit secretara de încredere a lui J.B. Polk. Te plictisesc?

— Nicidecum.

— Mie mi se pare cam plictisitor. Dar ascultă mai departe, căci acum intriga se complică. Într-o zi cam acum trei săptămîni, am intrat în birou și mi-am găsit șeful smulgîndu-și ce i-a mai rămas din părul din cap. Pare-mi-se că avea un proces grandios, cu miză de milioane, și tocmai aflate un zvon din surse dubioase cum că adversarii au de gînd să mă citeze ca martor. Iar, dacă ar fi trebuit să depun mărturie despre o anumită scrisoare pe care mi-o dictase, intra în bucluc. Aparent scrisoarea se pierduse, dar eu puteam să relatez în instanță ce conținea, și uite-așa se ducea pe apa sîmbetei orice șansă de a cîștiga procesul. Înțelegi unde vreau să ajung?

— Cred că da.

— Sînt convinsă. Mi-a spus că trebuie să plec rapid din țară. Anglia, a zis el, era cel mai bun loc în care să mă ascund, iar asta îmi convenea de minune, pentru că, deși auzisem atît de multe despre Anglia, nu fusesem niciodată acolo. Mi-a dat o grămadă de bani de cheltuială și mi-a rezervat un loc pe vapor. Așa am ajuns s-o cunosc pe lady Constance. Iar acum aștepți să afli cum a ajuns să mă ia drept fiica lui J.B. Polk.

— Tocmai aveam de gînd să te întreb.

— A venit cumva de la sine. După ce ne-am împrietenit, ea vorbea mult despre Castelul Blandings, dar, deși i-am spus destul de pe șleau că îmi doresc cu tot dinadinsul să merg acolo împreună cu ea, nu mi-a făcut nici o invitație. De parcă ar fi avut rezerve să se împrietenească prea tare cu o necunoscută pe care a întîlnit-o pe un transatlantic. Iar apoi, într-o zi, în ziarul de

pe vapor a apărut ceva despre J.B. Polk, un articol despre pisicile și cîinii lui, iar ea m-a întrebat dacă sîntem rude, iar eu, închipuindu-mi că asta ar putea schimba lucrurile în favoarea mea, aducîndu-mi un deznodămînt fericit, am spus că sînt fiica lui. Și chiar a schimbat lucrurile în favoarea mea. M-am ales aproape instantaneu cu o invitație. Așa se face că eroina noastră a ajuns la Castelul Blandings. Iar acum, zise Vanessa, presupun că mai bine mă duc și încep să-mi fac bagajele.

Gally se zgîi la ea, uluit.

— Doar nu te gîndești să pleci?

— Ba sigur că da. Nu-mi propun să fiu de față cînd îi spui povestea mea lady-ei Constance. N-ai să mă vezi că aștept să fiu pusă sub lupă de parcă aș fi un gîndac de bucătărie mincinos. Niciodată să nu abuzezi de amabilitatea gazdei e motoul acestei ramuri a familiei Polk.

Extraordinar de rar îl putea auzi cineva pe Gally, care se mîndrea cu capacitatea lui de a-și păstra în toate împrejurările o aparență impasibilă, cum emite un icnet de oroare incredulă, dar acum procedă întocmai. Răsună ca o explozie a unei pungi de hîrtie.

— Doar nu crezi că o să te pîrăsc lui Connie?

— N-ai de gînd?

— Bineînțeles că nu.

— Dar sînt o impostoare.

— Și de ce nu? Practic, toți cei care vin aici sînt. Doamne ferește, am văzut mai mulți impostori la Castelul Blandings decît fire de păr din cap. M-ar fi surprins teribil dacă *n-ai* fi fost o impostoare. Ai trecut prin multe ca să ajungi aici. Crezi că am de gînd să-ți iau apa de la moară? Taină și tăcere, păpușica mea, taină și tăcere.

Vanessa era vădit emoționată.

— Aș spune că e foarte frumos din partea ta.

— Nicidecum.

— Nu știu ce să zic.

— Nu zice nimic. Și o să-l oblig și pe Beach să înțeleagă că trebuie să facă la fel. Buzele lui trebuie pecetluite. Mă duc să i le pecetluiesc chiar acum, spuse Gally.

Abia o tulise să se achite de sarcină, plin de zel și bunăvoință, când Wilbur Trout își făcu apariția pe acoperiș.

Wilbur părea alb la față și nervos. Venea direct din galeria de portrete, unde studiasse nudul culcat cu mult mai puțin entuziasm decât de obicei.

Atunci când i-l descrisese în linii mari, Wilbur, să ne amintim, își dăduse din toată inima acordul la planul Vanessei de a lua tabloul, dar odată cu trecerea timpului, îi încolțise și îndoiala în suflet. În afara faptului că se însura cu blonde, nu era un om cu înclinații către aventură și gândul la lucrurile care aveau să urmeze, așa cum le schițase Vanessa, avusese efecte dezastuoase asupra sistemului său nervos.

Prin urmare, când primele ei cuvinte după ce i se alătură pe acoperiș, au fost „Wilbur, trebuie să luăm tabloul ăla la noapte“, inima îi zvîcni mai curînd de panică decât de bucurie. Emoțiile lui nu erau prea diferite de cele pe care le trăise zburînd în aer pe cînd plonjase în fîntîna din Plaza – regretul că se înhămasese la ceva ce la un moment dat i se păruse o idee bună și tulburătoare conștientizare a faptului că acum era prea tîrziu să mai dea înapoi.

După ce înghiți în sec de două ori, spuse:

— De ce atîta grabă?

— Teamă mi-e că-i esențial. Dacă lady Constance află...

— Ce să afle?

— Ceva despre mine.

— Ce anume?

— Ceva ce a descoperit Gally Threepwood.

Dacă află, o să fiu dată afară cu un picior în spate în mai puțin de șaizeci de secunde. El zice că n-o să sufle nici un cuvântel, dar nu poți fi sigur. E o poveste atît de bună, încît ar putea să nu reziste fără s-o spună. Nu ne putem asuma riscul. Chesney probabil că deja a ajuns la Londra. Îi telefonez în după-amiaza asta și-i spun să aștepte sub fereastră la două noaptea. Poți să dormi pînă atunci. O să-ți bat la ușă să te trezesc. Ce s-a întîmplat? Nu pari prea încîntat.

— O, ba da.

— Ar fi și cazul. Gîndește-te că tabloul ăla o să fie al tău. Ar trebui să împrăști prin jur petale de trandafiri. Deși Genevieve ar spune „tlandafili“, nu-i așa?

— Întotdeauna a vorbit așa.

— Nu-i de mirare că ți-e dor de ea, zise Vanessa.

Ceasul cu alarmă de lângă patul Vanessei sună încetișor, anunțînd că era ora două noaptea, iar ea se ridică în capul oaselor și își îndepărtă ultimele urme de somn din ochii săi atrăgători. Se retrăsese devreme la culcare pentru a se apuca de îndeletnicirile nocturne cu mintea limpede, iar acum, cu mintea limpede, examinează în detaliu programul și îl consideră satisfăcător. Avea lanterna și sfoara solidă atît de importantă cînd trebuie să lași în jos tablouri cu nuduri solide în rame solide pe ferestre de la etajul doi, și, pe lângă acestea, își amintise să se echipeze cu un clondir voluminos, în caz că moralul colegului ei ar fi avut nevoie de un întăritor. Era o posibilitate care, fără îndoială, trebuia luată în calcul. La ultima lor întîlnire, ea remarcase că părea să sufere de o criză de nervi, dar nu una, credea ea, pe care un clondir strașnic să n-o poată vindeca.

Ciudat, gîndea ea, că un bărbat puternic și vînjos, care odinioară își cîștigase faima pe terenul de fotbal, să tremure atîta de spaimă într-o situație pe care ea, o biată femeie slabă, o considera doar o variație plăcută și stimulativă la rutina anostă a vieții de zi cu zi, dar se părea că tremură de spaimă. Pe cînd ea abia aștepta, arzînd de nerăbdare, ce urma să se întîmple, el,

dacă simțurile n-o înșelau, era ceea ce lady Macbeth ar fi numit șovăielnic. În consecință, un clondir i se păruse indispensabil.

Pe când își puna un neglijeu care-i venea bine peste pijama, reflecta la Wilbur și rămase surprinsă de înflăcărarea și blîndețea cu care se pomeni că se gîndește la el.

Pe vremea scurtei lor logodne, el stîrnise înăuntrul ei doar o simpatie moderată, dar în ultimele zile petrecute la Castelul Blandings, simpatia se preschimbase în mai mult.

Fără doar și poate că pentru ea era un bărbat cu care se înțelegea bine – plăcut, amabil și vorbind pe limba ei. Și nici cu prea multă minte, chestie care o atrăgea suplimentar, pentru că nu avea încredere în bărbații deștepți. Cu atît mai rău, gîndi ea, că Wilbur era ca o mană cerească pentru femeile care se aruncă asupra bărbaților cu bani. Avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el, să-l protejeze, să-i țină în frîu tendința asta a lui de a se face de rîs cu cea mai mică ocazie, și, din nefericire, nu exista nici o șansă ca ea să poată prelua această sarcină, căci, odată intrat în posesia tabloului, el avea să plece la New York, iar următorul lucru pe care-l va auzi despre Wilbur va fi că s-a însurat cu o altă muiere dezgustătoare, mai multă muncă pentru avocații care se ocupă cu divorțurile. Asta o mîhnea.

Totuși, reflectînd la viitorul matrimonial al lui Wilbur Trout, nu realiza nimic. Cu agilitate, adună sfoara, lanterna și clondirul, apoi începu să bîjbîie de-a lungul coridorului întunecat.

Camera lui Wilbur era cea în care, conform legendelor, un Emsworth din secolul al XV-lea și-a dezmembrat nevasta cu o halebardă, așa cum făceau soții pe atunci, cînd chinul căsniciei devenea prea crîncen pentru ei. Nefericita femeie

probabil că se speriasse binișor când îl auzise la ușă, dar nu mult mai mult decât Wilbur când bătaia în ușă a Vanessei răsună în noaptea tăcută. Nici măcar lordul Emsworth, în cea mai bună formă a lui de răsturnat măsuțe, nu i-ar fi putut face o impresie mai profundă. După ce stătuse treaz mai multe ore, pînă la urmă începuse să moțăie, iar bătaia în ușă venise în clipa când, în coșmarul lui, o bombă îi explodase sub picioare.

Motivul pentru care lui Wilbur îi lipsea entuziasmul pentru operațiunea din această noapte era în principal faptul că aceasta trebuia să aibă loc la Castelul Blandings. Se temea că stăpîna castelului i-ar putea întrerupe. Ceea ce ducele descrisese ca fiind obiceiul lady-ei Constance de a face pe grozava cu ceilalți îl intimidase încă de când o cunoscuse prima dată, când ea fusese cam în aceeași stare de spirit ca atunci când îl salutase pe John. În vasta lui experiență nu mai întîlnise niciodată pe cineva ca ea, iar lucrul care-i dădea fiori reci pe când răspunse bătăii în ușă a Vanessei era gîndul că ar fi putut să li se alătore exact când se apucau de treaba lor nocturnă. Și-o și imagina dînd o raită prin galeria de portrete cu un „Ce mama dracu' se petrece aici?” sau ce-or spune aristocrații britanici când își descoperă oaspeții jefuind clădirea la două noaptea. Apreciindu-și șansele de a rezista pînă în zori fără să sufere o criză de nervi, i se părură extrem de reduse.

Drept care remarcă clondirul cu o ușurare profundă și, nu pentru prima oară de la reîntîlnirea lor, deveni conștient că simțea un val de admirație pentru fata asta supereficientă, care se gîndea la toate.

— Dă-mi-l, spuse el, căci în asemenea momente devenea tăcut, iar ea i-l dădu. Ceea ce părea o

procesiune cu torțe care hoinărea înlăuntrul lui avu efectul de a-i îndepărta temporar spaima care îl cocoșase și, cu o nonșalanță voioasă, rosti:

— Arăți de milioane în halatul ăla de baie.

Era un compliment măreț, iar Vanessa îl acceptă cu recunoștință.

— Întîmplător e un neglijeu, Willie, dar mersi pentru cuvintele tale amabile.

— Și Genevieve avea unul cam ca ăsta.

Buzele Vanessei se țuguiră, dar se stăpîni. În vocea ei nu exista nimic care să arate că atinsese un subiect dezgustător.

— Are și ea unul? Foarte interesant. Mai povestește-mi despre Genevieve.

Cererea păru să-l descumpănească pe Wilbur. Își pipăi bărbia cu degetele, cuprins de îndoială.

— Nu-s prea multe de zis.

— Adu-ți aminte.

— Era teribil de arătoasă.

— Pariez că da.

— Blondă.

— Și pe asta puteam pune pariu.

— Nu prea avea multe de zis.

— O fată din aia puternică și tăcută.

— În afară de clipele cînd se înfuria pe mine.

— Asta o făcea mai vorbărească?

— În general. Deși uneori doar arunca cu lucruri după mine.

— Ce fel de lucruri?

— O, orice-i pica în mîină.

— Tlandafili, de exemplu?

— Și obișnuia să mă încuie pe-afară multicel. Îmi aduc aminte odată cînd am ajuns să ne certăm pe ceva într-un club de noapte, iar ea a șters-o înapoi la apartament, iar, cînd am ajuns și eu, distrusese toată mobila cu un vătrai, și tablourile și totul. „Bună, scumpule“, a spus ea.

„Am făcut curățenie în casă.“ Apoi m-a dat afară, fugărindu-mă cu vătraiul.

— Și apoi a intentat divorțul?

— Curînd după aceea.

— Din ce motiv?

— Cruzime animalică.

— Sărăcuța, cît trebuie să fi suferit.

— Dar bineînțeles că motivul adevărat a fost că i-a căzut cu tronc trompetistul ăla.

— O, da, uitasem de trompetist. Nu era într-o trupă renumită, parcă așa mi-ai zis.

— Nu, asta m-a zăpăcit. Mereu am crezut că era cam pretențioasă în materie de cunoscuți.

— O adevărată doamnă, nu?

— O, mda.

— Păi, ar trebui să fie o consolare pentru tine gîndul că acum îl fugărește pe el cu vătraiul. Ai terminat clondirul ăla?

— Mai e puțin.

— Păstrează-l ca să sărbătorim mai târziu. Haide, spuse Vanessa. Hai să mergem.

Avusese intenția să folosească doar o lanternă pentru iluminatul operațiunii, dar lumina ei slabă și îngustă dădea un aer atît de lugubru și de spectral galeriei de portrete, încît, din considerație pentru tremuriciul lui Wilbur, aprinse lumina. Cu greu ar fi putut face ceva mai încurajator pentru tremuriciul ăla. Strălucirea neașteptată amenința să năruiască toată înțepeneala șirei spinării pe care o obținuse cu ajutorul focului lichid din clondir. Dezvălui privirii șiruri întregi de strămoși emsworthieni, care se holbau din ramele lor cu un reproș mut, avînd cel mai crîncen efect asupra sistemului său nervos. Nu fusese de față cînd ducele, într-un moment de inspirație, îi comparase cu ocupanții Camerei Ororilor din Madame Tussaud's, dar dacă ar fi fost, i-ar fi

susținut critica cu cea mai mare ardoare. Conții, după părerea lui, erau îndeajuns de siniștri, dar contesele lor îi eclipsau. În ochii lui febrili, toate arătau ca surorile gemene ale lady-ei Constance.

— Mai dă-mi clondirul ăla, bolborosi el.

Vanessa își îndeplini fapta caritabilă după cum i se ceruse, dar o făcu absentă, de parcă gândurile i-ar fi stat în altă parte. Deși nu se simțea copleșită, precum Wilbur, de conți și contese, ea își pierduse entuziasmul sprintar cu care o pornise în această expediție. Sentimentul că ceva nu era în regulă începea să i se strecoare în suflet.

La ora două fix, îi zisese ea la telefon în după-amiaza aceea, iar el spusese „Bine, ora două fix. În ordine“, dar, deși acum trecuse mult de ora două, o privire aruncată pe fereastră îi dovedi că el nu se afla la post. Afară existau iepuri, nevăstuici, molii, liliaci și chiar și bufnița albă despre care îi vorbise Gally lui John, dar nici un Howard Chesney. Beach ar fi zis că exact de acest lucru era nevoie pentru ca domeniul Castelului Blandings să atingă perfecțiunea. Vanessa nu putea să-i împărtășească opinia. Nu simțea o afecțiune profundă pentru Howard Chesney, dar prezența lui era esențială pentru planul ei de campanie, iar absența sa îi trezi bănuiala că lucrurile nu stăteau cum trebuie.

Treptat-treptat, bănuiala i se înteti și, pînă la urmă, ceasul de deasupra grajdurilor îi zdrobi orice speranță firavă care i-ar mai fi dăinuit în suflet, bătînd jumătatea de oră. Apăsată de greutatea surdă a eșecului, pe care toți organizatorii pricepuți o detestă atît de puternic, se răsuci să-i dea vestea lui Wilbur.

Știa să piardă. Era de acord cu filosoful, oricare ar fi fost el, pe care l-a scandalizat prima

oară inutilitatea faptului de a plînge de pomană după ceva. Chestii din astea, își spuse în sinea ei, se mai întîmplă și n-ai ce să faci. Nu-și făcea sînge rău în ce-l privește pe Howard Chesney. Știa că doar o nenorocire de mari proporții l-ar fi putut împiedica să vină și să culeagă o mie de dolari. Nu simțea decît compasiune pentru Wilbur care era dezamăgit.

— Teamă mi-e, Willie, începu ea, dar nu ajunse prea departe, întrucît își dădu seama că deocamdată orice explicație sau compătimire ar fi fost de prisos.

Cufundat într-un scaun, cu lungile sale picioare întinse în față și capul lăsat într-o parte, Wilbur Trout își recupera orele de somn.

Rămase privindu-l și se simți surprinsă de valul de tandrețe maternă care o copleși. Cei mai buni prieteni ai lui n-ar fi afirmat că Wilbur, adormit pe un scaun, cu capul atîrnîndu-i într-o parte, ți-ar fi încîntat privirea, dar, pentru ea, spectacolul avea un farmec care sporea clipă de clipă. I se părea că ar fi putut rămîne să-l soarbă din ochi o eternitate.

Totuși, în asemenea condiții, nu era prea recomandabil. Nu-i deranjase nimeni deocamdată, dar nu se putea spune cît avea să mai dureze această situație fericită. Fără nici o tragere de inimă, reveni la spiritul ei practic. Înghățîndu-l cu nădejde de părul lui roșcat, trase de el.

— E ora de culcare, Willie.

El se trezi încetișor la viață cu un grohăit și un gîlgîit.

— Hă?

— E ora de nani.

— Ce?

— Of, trezește-te. Petrecerea s-a terminat.

Wilbur se ridică în capul oaselor, clipind.

— Am adormit?

— Buştean.

— Ciudată chestia asta. Doar sînt obișnuit să mă culc tîrziu. Privirea îi căzu pe nudul culcat. Își exprimă uimirea. Hei! E încă aici. Cît e ceasul?

— Aproape trei, cred.

— Iar Chesney n-a ajuns încă aici? Probabil că i s-a întîmplat ceva.

Presupunerea lui Wilbur era adevărată. Îndreptîndu-se în mașina lui spre Shropshire și mia de dolari, Howard Chesney ajunsese doar pînă în Worcestershire. Acum zăcea cu un picior fracturat în micul spital de provincie din satul Wibley-in-the-Vale, o pildă vie și binevenită pentru locuitorii cătunului să nu adoarmă la volanul unei mașini aflate pe contrasens, cînd un camion încărcat cu sticle cu apă minerală vine din partea opusă.

— Da, probabil că i s-a întîmplat ceva, căzu de acord Vanessa, și nu putem face nimic fără el, deci, după cum spuneam mai devreme, petrecerea s-a terminat. Îmi pare rău.

Wilbur nu zise nimic. Se apropiase de tablou și se zgîia la el, dus pe gînduri. Încet-încet, deveni conștient că i se adresase cineva și se răsuci.

— Ce-ai zis?

— Nimic.

— Ai spus ceva.

— Numai că îmi pare rău.

— De ce?

— Păi, ție nu-ți pare rău?

— Te referi la asta?

— Știu cît de mult ți-l doreai.

— Ascultă, zise Wilbur. Dă-mi voie să-ți zic ceva. Nu vreau drăcovenia asta.

— Ce?

— Și nu pot să pricep cum de mi-am putut închipui vreodată c-o vreau. Nu mi-aș dori-o nici

dacă aş primi-o cadou. Mi se face scîrbă şi cînd mă uit la ea. Ştii ce vreau?

— Ce?

— Pe tine.

— Pe mine?

— Da, pe tine. Îmi dau acum seama ce găgăuţă am fost că te-am lăsat să pleci şi mi-am pierdut vremea căsătorindu-mă cu o droaie de blonde care nu făceau nici cît o ceapă degerată. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu însemnau nimic pentru mine şi că tu eşti singura care mi se potriveşte. Ar trebui să-mi trag singur şuturi. Asta dovedeşte doar cît de tare se poate face de rîs un tip cînd se străduieşte. Ar fi trebuit să mă duc la o consultaţie psihiatrică. Ei, ce zici?

Vanessa simţea fiori de fericire cu consecinţa că pînă şi conţii şi contesele căpătaseră o aparenţă de frumuseţe. Ochii lor suferinzi păreau că privesc binevoitori din ramele lor, de parcă le-ar fi plăcut poveştile de dragoste. Chiar şi cel de-al treilea conte, care, dacă ar fi dat peste oricare întrunire a gangsterilor din Chicago, toţi cei prezenţi l-ar fi întâmpinat ca pe unul de-al lor, căpătase înfăţişarea unui unchi bun la suflet. Trase adînc aer în piept.

— Willie! Asta-i o cerere în căsătorie?

— Sigur că-i o cerere în căsătorie. Ce credeai că e?

— Păi, nu se ştie niciodată. Bineînţeles că mă mărit cu tine, Willie.

— Aşa te vreau, zise Wilbur.

Se duse la ea şi o îmbrăţişă cu dexteritatea versată a unui bărbat care îmbrăţişa fete încă de pe vremea cînd era un băieţaş şi ar fi fost mulţumit dacă rămînea în această stare la nesfîrşit, dar ea se desprinsese şi făcu un pas îndărăt.

— Da, mă mărit cu tine, Willie, dar cred că e corect să știi în ce te bagi.

— Ce vrei să spui?

— Doar atît, că dacă mă mărit, o să fie pentru totdeauna. Dacă te iau de bărbat, o să rămîi al meu. O să mă ai lîngă tine o groază de timp, Willie.

— Mie-mi convine.

— Ești sigur?

— Normal că sînt sigur.

— Atunci nu am nici o obiecție să mă îmbrățișezi din nou. Mi-a cam plăcut și prima oară. Și acum, spuse Vanessa, ar trebui s-o ștergem și să vedem dacă putem să dormim puțin. Iar mîine o să ne luăm rămas-bun de la Castelul Blandings, o să plecăm cu mașina la Londra și o să căutăm un ofițer de stare civilă. Aici nu te pot căsători judecătorii de pace, trebuie să te duci la un ofițer de stare civilă.

Dimineța următoare îl găsi pe Gally în hamacul său, ca de obicei, dar fără monoclu. Îl scosese și își închisese ochii pentru a cugeta mai bine, căci trebuia să gîndească foarte intens. Încă o dată pisica de la grajduri, care recunoștea un suflet pereche cînd îl întîlnea, îi sări pe burtă și începu să toarcă îmbietor, dar de această dată era prea preocupat ca s-o gîdile îndărătul urechilor. Era prietenos, dar absent.

Clubul Pelicanilor își antrenează bine fiii, învățîndu-i că, indiferent ce necazuri și neliniști ar avea, trebuie să-și păstreze întotdeauna aparent nonșalanța unei mutre de pokerist, aidoma unei piei roșii pe rug. Nimeni, văzîndu-l cum stătea tolănit acolo, n-ar fi bănuit cîtă suferință îl chinuia meditînd la problemele matrimoniale încîlcite ale unui fin iubit. Vanessei, care se apropia de hamac, i se părea că este, ca de obicei, imper-turbabil.

— Hei, bună, zise ea. Mi se pare că stai foarte comod. Nu te ridica. În cărțile de bune maniere scrie că un gentleman trebuie să se ridice întotdeauna în prezența unei doamne, dar asta nu se aplică dacă gentlemanul stă întins într-un hamac cu o pisică deasupra. Am venit doar să-mi iau rămas-bun.

Cu toate că asta însemna să deranjeze pisica, Gally se simți obligat să se ridice. Își puse monoculul și se holbă la ea cu o expresie în care se amestecau incredulitatea și reproșul.

— Pleci?

— Peste un minut sau două.

— Spuneai că n-ai de gând.

— Mi-am schimbat planurile. Nu te uita așa plin de reproș la mine. Nu că n-aș avea încredere în tine că n-o să mă dai de gol. Știu că cuvântul de onoare al unui Threepwood e sfânt. Dar s-a întâmplat ceva de la mica noastră discuție de pe acoperiș. Pot să vorbesc liber în fața pisicii? Întreb pentru că deocamdată e secret și nu vreau să se răspîndească zvonul. O să mă mărit.

— Ce?

— Da, domn'e, totu-i stabilit.

O bănuială odioasă îi trimise un fior în trupul sprintar al lui Gally. Vocea îi tremură.

— Nu cu Dunstable?

— Doamne păzește, nu. Ce te-a făcut să zici că-i el?

— O fată atît de bogată, cum crede că ești, exercită obligatoriu întotdeauna o atracție asupra unui bărbat care ține la bani așa ca el. Îți face curte de zile întregi. Întreab-o pe Connie dacă nu mă crezi.

— Deci asta făcea! M-a buimăcit.

— Da, asta. Dar dacă nu-i Dunstable...

— ...ar trebui să fie Wilbur Trout. Așa e. Acum zi.

— Ce să zic?

— Hmm.

— Nici nu-mi trecea prin cap să zic Hmm.

— Credeam că da. Dezaprobator.

— Nu te dezaprob. De ce să nu te măriți cu Trout? Toată lumea o face.

— A fost cât p-aci cu ani în urmă. Am fost logodiți.

— Mă întrebam doar E destul de bun pentru tine? Orice fată care o poate fraieri pe Connie așa ca tine merită cel mai minunat soț. Și, deși se poate spune că Trout e cel mai frecvent soț, o fi oare și cel mai minunat?

— O să fie. Am tot felul de planuri pentru Willie. Am de gând să-l pun să-și ia o slujbă și s-o lase mai ușurel cu cocteilurile și, în general, să-și dea seama că viața e aspră, dar trebuie s-o iei în serios. O să fie bine.

— Și crezi că ești în stare să-l vindeci de înclinația aia a lui de a deveni prea binevoitor cu blondele?

— Sigur. E doar un obicei pe fond nervos.

— Atunci acceptă-mi felicitările.

— Mulțumesc.

— Nu te superi dacă în timp ce te felicit o să oftez, nu?

— Dă-i bătaie dacă vrei. Dar de ce?

— Mă gândesc la finul meu, Johnny Halliday.

— Care-i baiul cu el?

— Totul. E o tragedie. O iubește pe păpușica aia, Gilpin, și ea îl iubește pe el, dar nu se pot căsători pentru că Dunstable nu le dă consimțământul.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Credeam că chestiile astea cu consimțământul au dispărut odată cu regina Victoria.

— În general da, dar Linda Gilpin e sub tutelă și asta înseamnă că judecătorul n-o să-i permită să se mărite cu ceea ce ei numesc cealaltă parte implicată decât dacă tutorele ei le dă undă verde. Tutorele ei e Dunstable.

— Deci de-aia mă întrebai la cină despre tutelă. Iar ducele nu le dă undă verde?

— Nu dacă nu găsesc eu o cale să-l oblig. Și pînă acum n-am reușit să mă gîndesc la nici una. Vreau să-l am cu ceva la mîină. Nu știi cumva vreun secret rușinos de-al lui?

— Mi-e teamă că nu.

— Nici eu. Acum înțeleg că n-a fost o strategie bună pe termen lung că l-am refuzat cînd a venit la selecția pentru Clubul Pelicanilor. Dacă ar fi fost admis, aș fi putut să-l am mereu sub ochi și să adun ceva material pentru a-l șantaja, dar așa cum stau lucrurile, n-am ce face.

— E dificil.

— Foarte dificil.

— E genul de situație cînd îți dorești să sosească Infanteria Marină a Statelor Unite. Of, ăsta-i Willie, spuse Vanessa, referindu-se la sunetul repetat și ritmic al claxonului care venea dinspre o mașină dichisită aflată în fața intrării principale. Trebuie să mă grăbesc. Vii curînd la Londra?

— Nu m-ar mira. Nu prea are rost să rămîn și să încerc să discut rațional cu Dunstable dacă n-am informații clare despre locul unde a îngropat cadavrul.

— Sună-mă. Stau la Barribault's. La revedere. Și fii cu ochii-n patru după Infanteria aia Marină a Statelor Unite. Sînt convinsă că o să apară.

Plecă în fugă, lăsîndu-l pe Gally îndeajuns de înviorat încît să fie în stare să gîdile pisica în spatele urechilor. Nu-i putea împărtăși optimismul, dar îl înveselise nițeluș.

Mașina se îndepărtă pe alee, iar lady Constance, răsucindu-se pe cînd aceasta își vedea în viteză de drum, își șterse de pe buze zîmbetul strălucitor pe care îl arborase cînd își luase rămas-bun. Era conștientă de o tulburare crescîndă. Atitudinea lui Wilbur, pe cînd acesta se instalase la volan, o neliniștise.

La vremea ei văzuse atît de multe povești de dragoste derulîndu-se la Castelul Blandings, încît devenise expertă în a recunoaște simptomele, iar acum o copleșise convingerea că fusese de față la primele stadii ale alteia. Își spunea în sinea ei că, dacă ceea ce detectase în privirea lui Wilbur Trout nu fuseseră scînteieri de iubire, atunci nu putea recunoaște o scînteie de iubire.

Și modul plin de solitudine în care se agitase în jurul fetei care stătea pe scaunul de lîngă el. Voia o pătură? Era sigură că nu vrea o pătură? N-o să i se facă frig fără o pătură? Păi, bine, dacă era cu adevărat sigură că nu vrea nici o pătură, își putea aprinde o țigară? I-ar putea intra fum în ochi. Ar deranja-o dacă i-ar intra fum în ochi? O, ar fuma și ea o țigară? Bine. Minunat. Grozav. Splendid. Și să nu-și facă griji că o să conducă prea repede. El nu-și asumă nici un risc, nu, domn'e.

Întregul dialog ar fi putut fi transcris în *Romeo și Julieta* fără să i se schimbe nici un cuvânt. Dacă mai punea la socoteală și scînteierile de iubire din ochii lui, la care deja se referise, simți că era de datoria ei să se ducă urgent în apartamentul dinspre grădină pentru a-l avertiza pe duce că avea un rival care-i făcea curte fetei și că ar face bine să se grăbească și să-și întetească vizibil atențiile față de ea. Trebuia, o să-i zică ea, deși nu cu aceste cuvinte, să-și suflece mîne-cile și să se apuce de treabă.

Îl găsi în starea de spirit care îi face pe bărbații puternici să dea ture prin cameră cu frunțile încrețite. Glezna lui rănită, bineînțeles, îl împiedica să pună în practică orice chestii de genul datului turelor prin cameră, dar fără doar și poate că avea fruntea încrețită. O informație de ultimă oră îl zguduise pînă în străfunduri.

— Ahoi! tună el cînd ea intră. Cum e cu ce-am auzit de la Beach cum că Trout ar pleca?

— Păi, tocmai a plecat.

— Unde?

— La Londra.

— Și nu se întoarce?

— Nu.

Ducele putea să pună lucrurile cap la cap. O fulgeră cu o privire pîrjolitoare.

— Ai făcut pe grozava cu el?

— Nu.

— Dar a plecat.

— Da.

— Și acum nu mai am nici o șansă să-i vînd tabloul ăla. Ar fi trebuit să-l supraveghez personal tot timpul. Încă o săptămînă și aș fi făcut tot ce vreau din el. Ești sigură că nu ți-ai dat aere în fața lui?

Lady Constance se lăasă să cadă pe un scaun. O femeie cu o educație mai puțin aleasă și cu mai puțină stăpînire de sine s-ar fi prăbușit peste el ca un sac cu cărbuni.

— Foarte sigură. Și nu tabloul mă frămîntă, Alaric. E mult mai grav decît atît.

— Cum adică e mult mai grav? Cum ar putea ceva să fie mai grav? Acum va trebui să-l vînd la Sotheby sau în altă parte la aproape jumătate din prețul pe care l-aș fi obținut de la Trout. Ce te face să spui că e mai grav? Ce e mai grav?

— Vanessa a plecat cu el.

— Ce? A plecat și ea?

— Da.

— De ce?

— Probabil că Trout a convins-o să plece împreună cu el. E îndrăgostit de ea.

— Nu fi tîmpită.

— Îți spun eu că așa e. Mi-am dat seama dintr-o privire.

— Păi, ea nu poate fi îndrăgostită de el. Are părul roșcat și nasul spart.

— Presupun că nu e. Dar nu se poate spune că nu l-ar lua în căsătorie dacă el insistă. Trebuie să acționezi imediat, Alaric.

— Să acționez? Cum să acționez?

— Să-i scrii imediat. O să stea la Barribault's.

— Am luat prînzul acolo. Au niște prețuri mari ca naiba.

— Și s-o ceri în căsătorie. Spune-i că o să obții un permis special. Asta o să-i dovedească cît de nerăbdător ești. Îl poți obține de la arhiepiscopul de Canterbury.

— Știu că poți și te costă mai mult ca la Barribault's.

— Ce contează?

— Pentru mine contează. Ești și tu ca orice femeie, ți se năzare că bărbații sînt făcuți din bani.

— Doamne ferește, Alaric, tocmai acum ți-ai găsit să faci economii? Ai uitat că Vanessa o să fie una dintre cele mai bogate femei din America? E fiica lui J.B. Polk, *fiica* lui J.B. Polk. O să moștenească milioane.

Își găsisese argumentul potrivit. Ochii ducelui străluciră de o nouă lumină. Era diferită calitativ de scînteierile de iubire cu care Wilbur Trout o împrôșcase de curînd pe Vanessa, dar era la fel de ușor de remarcat. Vocea lui răsună a idoma unei trîmbițe.

— O să scriu scrisoarea aia!

— E singurul lucru pe care-l poți face. Iar Beach se poate duce la Market Blandings s-o expedieze.

— Dar nu știu ce să-i spun.

— Îți zic eu ce să-i spui. Ai putea începe spunîndu-i că motivul pentru care ai șovăit să vorbești mai curînd e că ți s-a părut că ești prea bătrîn pentru ea.

— Bătrîn? Ducele tresări. Trecuse – cu vreo treizeci de ani – de prima tinerețe, dar asemenea tuturor bărbaților cu același statut social, se considera în floarea vîrstei. Cum adică, bătrîn?

— Și apoi... Nu, n-o să fii niciodată în stare să compui scrisoarea asta așa cum ar trebui. Trebuie să-ți alegi cu mare grijă cuvintele. O fac eu și tu o copiezi.

Pe cînd lady Constance se așeza la birou și își lua stiloul în mînă, pe duce îl podidiră sentimente amestecate. Fiind un bărbat mîndru, detesta ca altcineva să-i compună scrisorile de dragoste, dar, pe de altă parte, nu se putea abține să nu creadă că, în criza de față, un „negru” literar i-ar fi prins nemaipomenit de bine, căci

era nevoie să recunoască faptul că de unul singur n-ar fi știut nici măcar cum să înceapă, darămite să umple cele patru pagini care ar fi reprezentat minimum admisibil. Reușea să compună scrisori minunate pentru *The Times*. Guvernul nu putea să facă un pas fără să primească ceva de la el, dar pentru misiva asta era nevoie de un talent care știa că-i lipsește. În consecință, urmări cu o privire aprobatoare cum stiloul colaboratoarei sale fugea pe hîrtie, iar cînd ea termină, el luă manuscrisul, anticipînd cu plăcere surpriza care-l aștepta.

Prin urmare, din păcate, lectura ei îi scoase la iveală toate criticile distructive din el. Parcurse îngrozit cu privirea documentul și își dădu verdictul cu asprime. Ar fi putut să fie foarte bine unul dintre scoțienii autori de recenzii pe care Byron îi disprețuia atît de vîrtos.

— Asta, spuse el cu ochii mai bulbucați ca niciodată, e cea mai sentimentală sclifoseală odioasă pe care am citit-o vreodată!

Dacă lady Constance se simți jignită în amorul propriu, nu se manifestă. Poate că ridică o sprînceană, dar abia dacă se putea remarca. Asemenea tuturor scriitorilor, știa că produsul ei literar se ridică deasupra oricăror critici.

— Zău? zise ea. Poate-mi spui atunci ce-ți scandalizează gusturile fine.

— Păi, mai întîi asta — „Nu mai pot trăi fără tine“.

— Crezi că ar trebui să schimb cu „fără banii tăi“?

— E prea al naibii de lingușitor. Îi dă prea mult nas încă de la început. Dar nu-i chiar atît de rău ca toată aiureala cu turla bisericii „Te iubesc așa cum turla bisericii iubește norișorul care se postează deasupra ei“. Cum să zic așa ceva? O să creadă că sînt dus cu pluta.

— Nicidecum. E un gînd fermecător. Îți amintești de Bertie Weaver? Nu, n-ai cum, a fost la castel pentru scurt timp. Era secretarul tatălui meu și mi-a spus exact cuvintele astea într-o seară cînd ne plimbam lîngă lac. Mereu m-am întrebat de unde le-o fi luat, întrucît nu era genul poetic, fusese jucător de rugby la Cambridge. Probabil dintr-o piesă de teatru pe care o văzuse. E genul de chestie care se spune prin piesele de teatru. M-a impresionat enorm și sînt convinsă că o va impresiona și pe Vanessa. Mai ai vreo nemulțumire?

— Nu-mi place deloc.

— Păi, doar cu asta o să te alegi. Presupun că, chiar dacă ai o glezna scrîntită, poți ajunge pînă la birou. Du-te și copiază cuvînt cu cuvînt ce am scris, pentru că nici nu mă gîndesc să compun o variantă revizuită.

Și, cu acest ultimatum, lady Constance se retrase semeață, lăsîndu-l pe duce, așa cum mulți bărbați au fost lăsați la vremea lor de o femeie, înfrînt într-o dezbatere.

Timp de cîteva minute după plecarea ei, el gîfîi din greu, așa cum ar fi zis nepoata sa, Linda, dar nu trebuie să ne mire că asta nu-l ajută cu nimic. Indiferent cît de des își suflă în mustață și mormăi „Femeile astea!”, nu putea scăpa de inevitabil.

Jumătate de oră mai tîrziu, după ce își termină treaba, sigilă plicul și scrise adresa pe el, se auzi o bătaie dezaprobatore în ușă și lordul Emsworth intră.

Nu simpla bunătate sufletească îl adusese pe conte în camera bolnavului. Orice carte a bunelor maniere i-ar fi sugerat că o vizită de curtoazie era obligatorie pentru o gazdă, cînd oaspetele său își scrîntise glezna căzînd pe scara personală

a gazdei, dar, cu siguranță, ar fi ignorat această regulă dacă nu ar fi avut convingerea că, în acest caz, ar fi urmat o întrevedere dureroasă cu Connie. „Te-ai dus să-l vezi pe Alaric?” putea s-o audă cum zice, și un „Hă? Ce? Alaric? O, adică Alaric. Păi, de fapt, nu, nu încă” ar fi avut cele mai proaste rezultate.

Putea doar să spere că va izbuti să-și facă vizita cât mai scurtă și, întâmplător, ducele îi propuse să o scurteze și mai mult. Discuțiile cu lordul Emsworth erau unul dintre numeroasele lucruri care îl exasperau.

— O, tu erai, spuse el. Poți să-mi faci un serviciu, Emsworth? Scrisoarea asta. E foarte importantă. Trebuie expediată imediat. Dă-i-o lui Beach, spune-i s-o ducă la oficiul poștal din Market Blandings și s-o trimită recomandat. Acum.

Bucuria pe care o simți lordul Emsworth că vizita, care s-ar fi putut prelungi la nesfârșit, se încheiase atît de repede se împletea cu niscaiva sentimente mai puțin agreabile. Era minunat să fie în postura să-i poată spune lui Connie cînd l-ar fi interogat „Ai fost să-l vezi pe Alaric?” „Bine-nțeleș că am fost să-l văd pe Alaric. Am avut o discuție lungă și interesantă”, dar nu-i plăcea referirea asta la Beach și Market Blandings.

— Să-l rog pe Beach să se ducă pe jos pînă la Market Blandings? Pe vremea asta?

— O să-i prindă bine.

— Nu știu ce-o să zică.

— Dacă îndrăznește să protesteze, arde-i una să-i iasă șira spinării prin pălărie.

— Foarte bine, Alaric.

— Și nu mai sta acolo. Mișcă-te.

— Da, Alaric.

— Scrisoarea aia trebuie să fie trimisă fără nici o clipă de întîrziere.

— Da, Alaric.

— A, și încă ceva, spuse ducele. Aproape am uitat să-ți spun. Te dau în judecată și-ți cer despăgubiri serioase pentru că mi-am rănit glezna. Nu stăm acum la discuții, dar o să primești vești de la avocații mei la momentul potrivit.

Gally, în hamacul lui, își închisese iarăși ochii și se gîndea din nou la John și Linda și la Infanteria Marină a Statelor Unite. O voce care-i behăi numele îl smulse din reverie și, deschizîndu-și ochii, se enervă cînd îl văzu pe fratele său, Clarence, aplecat peste el. Întreruperea îi abătuse șirul gîndurilor și, deși acest șir nu dădea vreun semn că ar ajunge undeva, îl irita.

Enervarea se preschimbă rapid în îngrijorare cînd remarcă starea de agitație a vizitatorului său. Spre deosebire de membrii Clubului Pelicanilor, lordul Emsworth, cînd era ținta loviturilor și săgeților sortii vitrege, le permitea îndoielilor și spaimelor lui să fie vizibile cu ochiul liber.

— S-a întîmplat ceva, Clarence?

— Da, într-adevăr, Galahad.

— Connie, presupun. Nu-i permite să te neli-
niștească. Fii dur. Răspunde-i din colțul gurii.

— Nu-i Connie, e Alaric.

— Aplică aceeași tactică.

— Dar zice că are de gînd să-mi intenteze proces pentru că și-a scrîntit glezna pe treptele alea.

Gally scoase un rîset sfidător.

— N-are decît. N-are nici o șansă.

— Chiar crezi asta?

— Angajează un avocat al apărării bun și să vezi cum o să-l sfîșie în bucăți. O să-l zăpăcească precum o doză de săruri. „Nu-i așa că fugeai pe scară cu optzeci de kilometri la oră ca să ajungi la cocteiluri?” „N-ar fi corect dacă am spune că ai ras licoarea ca un aspirator toată după-amiaza?” „Sugerez că erai beat crișă.” O să-l cocoșeze în două minute, iar juriul va opri procesul.

Lordul Emsworth păru să se umfle ca un balon. Întotdeauna te puteai bizui pe Galahad, se gîndea el, să-ți aprecieze dificultățile și să facă sugestii prețioase despre cum să le înfrunți.

— Ei bine, mi-ai adus multă alinare, Galahad. Mi-aș dori să mă calmezi tot așa și în ce privește scrisoarea asta. Alaric mi-a dat o scrisoare să i-o dau lui Beach s-o ducă la Market Blandings.

— Și care-i problema?

— Nu-i pot spune lui Beach să meargă atît de mult pe jos într-o dimineată așa de zăpușitoare ca asta.

— De ce n-o pui pe masa din hol lîngă celelalte scrisori?

— Alaric a insistat să plece imediat. Trebuie să fie trimisă recomandat.

— Înțeleg.

— Nu cred totuși că Beach mi-ar da preavizul dacă îi spun să se ducă la Market Blandings, dar n-o să-i placă deloc. O să trebuiască s-o duc chiar eu și mi-am fixat o întîlnire cu Banks la cocină.

Gally avea o inimă simțitoare și, așa cum îi zisese fratelui său și cu altă ocazie, nu i se părea drept să lase faptele caritabile numai pe seama Cercetașilor. Se extrase din hamac.

— O duc eu dacă vrei.

— O, Galahad! Chiar așa?

— Mi-ar plăcea să mă plimb puțin.

— Uite scrisoarea.

— Bine.

— Mulțumesc mult de tot, Galahad.

— Pentru puțin. Întotdeauna îmi pare bine când îți pot fi de folos. Hei, ce chestie ciudată. E adresată Vanessei Polk.

— Banks și cu mine o să discutăm despre o nouă pilulă cu vitamine pentru porci, despre care am citit. Se ia cu puțin lapte smântînit.

— Oare de ce i-o scrie?

— Se presupune că e minunată. Îți mulțumesc încă o dată, Galahad. E tare frumos din partea ta.

Gally strecură în buzunar scrisoarea, încruntîndu-se meditativ. Nu putea să-și imagineze nici un motiv pentru impulsul acesta subit al ducelui de a deveni partener de corespondență al Vanessei Polk. Încă era mai departe ca oricînd de soluționarea misterului, simțindu-se oareșcum înclinat să apeleze chiar la ajutorul ducelui, cînd meditațiile i-au fost din nou întrerupte de o voce și își dădu seama că sora lui, Constance, i se alăturase.

— O, aici erai, Galahad, spuse ea.

În atitudinea ei nu exista nici o urmă din năduful pe care îl simțise cu puțină vreme în urmă, cînd plecase din apartamentul dinspre grădină. Două lucruri se combinaseră pentru a-i restabili calmul. Primul fusese reflecția liniștitoare că recentul ei critic era un nătărău greu de cap, care din fire nu putea să recunoască o proză bună nici cînd i-o vîrai sub nas. Și a doua că era pe cale să-l facă pe Galahad să se simtă foarte prost, o plăcere de care nu se putea bucura decît arareori.

— Te căutam, spuse ea. Mă întreb dacă-ți amintești o conversație pe care am avut-o de curînd.

— Îmi aduc aminte că am schimbat o vorbă sau două despre finul meu, Johnny Halliday.

— Nu mă refeream la asta. Ci la Alaric.

— La Alaric? Am purtat vreo discuție despre el? A, da, parcă-mi aduc aminte. Ziceai că speri să se însoare cu Vanessa Polk...

— Iar tu ai spus că e prea egocentric și ține prea mult la confortul său ca măcar să-și pună problema să se recăsătorească. Ei bine, te-ar putea interesa să afli că i-a scris o scrisoare Vanessei în care o cere în căsătorie, iar Beach o duce la oficiul poștal din Market Blandings.

— Doamne apără-mă! Îți bați joc de mine?

— Nu.

— Chiar i-a scris păpușicii s-o ceară în căsătorie?

— Da.

— De unde știi?

— Mi-a arătat scrisoarea. Sigur o să-l accepte. Orice fată și-ar dori să devină ducesă. Și o să fie o partidă excelentă pentru Alaric.

— Pentru că ea e fiica lui J.B. Polk, marele magnat al finanțelor, plin de bani.

— Întocmai. Ei bine, Galahad, s-ar părea că nu i-ai apreciat caracterul atît de bine cum credeai.

— Așa s-ar părea, nu?

— Întotdeauna ai fost prea sigur că dreptatea e de partea ta și că toți ceilalți se înșală.

— Nu turna gaz pe foc. Ar fi prea devreme dacă m-aș duce să-l felicit pe Dunstable?

— Avînd în vedere cît de puțin probabil e ca Vanessa să-l refuze, nu văd de ce nu.

— Mă duc chiar acum. Ohoho! Auzi ceva?

— Nu.

— Eu da. Tropăitul picioarelor care mărșăluiesc și o mie de glasuri bărbătești care cîntă „din palatele lui Montezuma“. Cîtă dreptate a avut păpușica Polk. Infanteria Marină a Statelor Unite a sosit.

Întins pe canapea și urmărind cu privirea umbrele care treceau în zbor peste pajiștea de afară, ducele era în ceea ce practic s-ar numi o dispoziție înfloritoare. Senin este cuvântul pe care probabil îl căutam. Se simțea senin.

Dar, când oareșce substanță umană apăru în cadrul ușii de sticlă și își dădu seama că era Gally, bunăvoința lui se diminuea vizibil. Nu ținuse niciodată la acest tovarăș din tinerețe, așa încât se zgîi la el cu privirea glacială a cuiva care arde de nerăbdare să știe cărui lucru i se datorează faptul că-l onorează cu această vizită.

— M-am gândit să trec pe-aici, spuse Gally.

— Zău?

— Să întreb ce-ți mai face glezna.

— Zău?

— Cum îi merge?

— Rău.

— Bine. Adică, îmi pare rău. Ce spune doctorul? Există vreun semn de cangrenă? Trebuie să fii atent să nu fie cangrenă. Îți aduci aminte de un tip de pe vremuri pe nume Postlethwaite? O pisică siameză l-a mușcat de picior, a făcut cangrenă și a fost la un pas să dea ortul popii. Probabil o să vii cu argumentul că tu n-ai fost mușcat de picior de o pisică siameză și

bineînțeleș că e un argument bun, dar, chiar și-așa, niciodată nu poți fi sigur. Ai o senzație ciudată de usturime? Febră mare? Pete care-ți joacă-n fața ochilor? Dar, Doamne apără-mă, spuse Gally. N-ar trebui să-ți vorbesc despre asta. Chestia importantă cînd ești în vizită la un bolnav e să-ți păstrezi o aparență voioasă, să fii prietenos și vesel și să-l faci să-și uite necazurile. Ar trebui să te înveselesc cu ceva hazliu. Dar cu ce? Ha! Bineînțeleș, da, cu păpușica Polk. Asta o să te amuze. S-a dovedit că e o impostoare. Ce chestie ciudată cu Castelul Blandings, se pare că atrage impostorii așa cum iarba-mîței atrage pisicile. Vin direct aici. Cînd doi sau trei impostori se strîng laolaltă, e doar o problemă de timp pînă cînd își zic între ei „Hai să dăm o tură pe la Blandings“ și-și fac apariția pe-aici. Te zguduie. Uneori mă întreb dacă Connie e chiar Connie. Cum putem fi siguri că nu e o spioană internațională măiestrit deghizată să semene cu Connie? Singurul membru al faunei locale de care sînt sigur e Beach. El pare autentic. Revinînd la cazul păpușicii Polk...

Pe tot parcursul acestui discurs, ducele se zbătuse să vorbească, dar nu izbutise, în parte pentru că îi lipsea talentul special care-i trebuia cuiva pentru a spera să-l întrerupă pe Gally, însă, în primul rînd, din pricina unei restricții la coardele vocale, care păreau să se fi înțepenit, împiedicîndu-l să vorbească. Acum reuși să bîlguie ceva. Scoase vorbele șoptind răgușit, dar se auziră.

— Cum așa? întrebă el. Cum așa? Îmi zici că Vanessa Polk nu e Vanessa Polk?

— Păi, da și nu.

— Ce mama naibii vrei să spui, Da și nu?

— E nițeluș cam complicat, dar cred că-ți pot explica. E chiar Vanessa Polk, dar nu, așa cum

ne-a dat de-nțele, fiica plutocraticului J.B. Polk. E odrasla sau progenitura lui P.P. Polk, unul dintre Polk-ii din Norfolk. Polk e un nume des întâlnit în Norfolk, așa mi s-a spus. A fost valet.

— Ce?

— Sau gentlemanul personal al unui gentleman, dacă preferi. Mama ei a fost cameristă aici. Păpușica e și ea secretară. Te apucă râsul, nu-i așa, când te gîndești că tocmai Connie, nu altcineva, a fost trasă-n piept. O să-i fie învățătură de minte să nu mai facă atîta tărăboi din pricina impostorilor pentru care garantează altcineva.

Ducele nu rîdea. Sunetul care îi scăpase semăna mai degrabă cu un horcăit muribund. Fălcile îi căzuseră, iar ochii amenințau să se desprindă din orbitele lor.

— Threepwood!

— Da?

— Eu... eu...

— Da?

— Threepwood, i-am scris o scrisoare femeii ăleia în care o cer în căsătorie!

— Așa mi-a zis și Connie și am fost încîntat. E un adevărat basm cu Cenușăreasa – micuța și modesta secretară se căsătorește cu mărețul duce, zise Gally. Fusesse cît p-aci să spună „ducele cu ochii bulbucați“, dar se gîndi că e mai diplomatic să-l înlocuiască cu celălalt atribut. N-o să regreți niciodată, Dunstable. O să te alegi cu un premiu. Una dintre cele mai simpatice fete din cîte am cunoscut. N-ai fi putut avea un sprijin mai bun la bătrînețe.

Ducele fornăi emoționat.

— Doar nu crezi că am de gînd să mă însor cu ea, nu-i așa?

— N-ai de gînd?

— Bineînțeles că nu.

— Dar ce-ai zice dacă te dă în judecată pentru încălcarea promisiunii de căsătorie?

— Nu trebuie să primească scrisoarea aia! Sună după Beach.

— De ce?

— Poate că încă n-a plecat.

— Cu scrisoarea?

— Da.

— Dar nu-i la Beach. E la mine. Clarence își făcea griji din pricina faptului că ar fi trebuit să-l roage pe Beach să plece la plimbare cu razele ultraviolete ale soarelui atât de pîrjolitoare, așa încît i-am spus că o duc eu. O am la mine.

Ducele expiră din adîncul plămînilor. Fălcile își reveniră la locul lor, iar ochii se întoarseră în orbitele lor.

— Mulțumescu-ți Ție, Doamne! Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme, adăugă el cu o privire plină de venin. M-am cam pierdut cu firea.

— Știu. Dar a fost o distracție pe cînte, nu-i așa?

— Dă-mi-o!

— Sigur, dragul meu. De-asta am venit aici. Dar, înainte de ceremonia de predare, o să am de pus una sau două condiții. Clarence mi-a spus că plănuiești să-l dai în judecată pentru că are trepte atât de alunecoase. Trebuie să o lași baltă.

— Bineînțeles, bineînțeles, bineînțeles. La naiba cu Emsworth și treptele lui. Dă-mi scrisoarea aia.

— Încă un aspect de compromis, dacă asta-i expresia. De asemenea, trebuie să te debarasezi de obiecțiile alea închipuite pe care le ai față de căsătoria dintre finul meu și nepoata ta.

— Ce?

Gally era plin de înțelegere și compasiune. Avea o voce foarte blîndă.

— Știu ce simți. De fiecare dată când glezna te chinuie, gîndești lucruri urîte despre el și nu mă miră. Dar asta e. Nu se poate face nimic în privința asta. Trebuie să înghiți gălușca. Pentru că, dacă nu, scrisoarea asta va fi trimisă recomandat lui La Polk.

O tăcere de obicei descrisă ca fiind apăsătoare se așternu peste apartamentul dinspre grădină. Ducele ar fi putut s-o întrerupă, acuzîndu-l pe Gally că este un șantajist josnic, și se simțea foarte înclinat s-o facă, dar, exact cînd buzele începură să schițeze cuvintele, prudența îi sugeră că-i mai bine să rămînă nerostite. Gîndul la procesul ăla de încălcare a promisiunii de căsătorie îl reținea.

Știa totul despre procesele de încălcare a promisiunii de căsătorie. Și el avusese unul în tinerețe. Îți citesc scrisorile cu voce tare în sala de tribunal și toți cei prezenți se tăvălesc de rîs ca niște idioți. Iar apoi apare totul în ziare a doua zi dimineață. Îl supăra să cedeze, dar mai bine asta decît să fie nevoit să stea și să asculte cum un afurisit de avocat recită cu intonație fragmentul ăla cu turla bisericii și norișorul. Înghiți în sec de cîteva ori și, într-un final, izbuti să vorbească. Cînd o făcu, era morocănos.

— De ce dracu' vrea să se însoare cu ea?

— Dragostea, Dunstable, dragostea.

— N-are nici un sfanț.

— Asta nu înseamnă nimic pentru cavaleri din ăsta ca de pe timpuri.

— El are bani?

— Destui.

— Adică, nu se așteaptă de la mine să-i întrețin?

— Doamne sfinte, nu. El se descurcă bine în barou și a investit în galeria aia de unde ai

cumpărat tu tabloul. E o firmă foarte prosperă. Mereu apar gogomani cu carnetele lor de cecuri și stilourile lor. Nu trebuie să te neliniștești din cauza banilor lui Johnny. Deci ne-am înțeles?

— Presupun că da.

Dacă s-ar fi putut aduce o critică prestației vocale a ducelui, pe cînd rostea cuvintele de mai sus, aceasta ar fi fost că îi lipsea orice urmă de căldură și de entuziasm. Nu prea semănau cu mîrîitul unui lup cenușiu american care și-a rănit țurloiul trecînd pe lîngă un bolovan, dar nici calde și entuziaste nu erau. Însă Gally nu le găsi nici un defect.

— Bine, zise el. Excelent. Minunat. Atunci nu mai trebuie decît să încheiem formalitățile punînd totul în scris. Poți să țopăi într-un picior pînă la birou?

— Cred că da.

— Atunci țopăie, spuse Gally.

Încă o zi de vară se apropia de sfîrșit, iar
lamurgul se pogorî încă o dată peste Castelul
Blandings. Împărăteasa se culcase. Șoferul Voules
cînta la muzicuță. Pisica de la grajduri se curăța
și se aranja nițeluș înainte de a o porni în pere-
grinările ei nocturne. Iar în bucătărie doamna
Willoughby, bucătăreasa, făcea ultimele retușuri
la budinca cu dulceață și gem din belșug, pe care
Beach urma s-o ducă în curînd în bibliotecă,
unde Gally și lordul Emsworth se delectau cu
cina lor, compusă din bucate englezești simple și
gustoase. Acum, că rămăseseră singuri, spusese
lordul Emsworth, era mai plăcut aici decît în
salonul mare, unde se servise masa sub regimul
lady-ei Constance, care acum se afla în mijlocul
oceanului și mai avea doar cîteva ore pînă cînd
se întîlnea cu James Schoonmaker.

Parfumul de cocină și de plante de tutun plutea
prin fereastra deschisă, concurînd cu aroma pulpei
de miel, cartofilor fierți și spanacului cu care
debutase cina. Beach aduse budinca cu dulceață
și se retrase, iar lordul Emsworth scoase un oftat
satisfăcut. Pe vremea lady-ei Constance, acesta
i-ar fi făcut să pocnească nasturii cămășii scro-
bite, dar acum doar îi mișcă puțin piepții hainei
lui de vînătoare, cu găuri la coate. Degetele de
la picioare i se încovrigară voluptuoase în papuci.

— E foarte agreabil, Galahad, zise el, iar Gally îi împărtăși sentimentul.

— Mă gîndeam la același lucru, Clarence. Fără Connie, fără Dunstable. Liniște, o liniște desăvîrșită, cînd cei dragi sînt departe, cum s-ar zice. Îmi pare rău că plec.

— Presupun că trebuie, nu?

— M-aș mira ca mariajul să fie legal fără mine.

— Se căsătorește vreun cunoscut de-al tău?

— Finul meu.

— Nu l-am cunoscut, nu-i așa?

— Ba sigur că da. Tipul care a căzut pe scară.

— A, da. Cu cine se însoară?

— Cu Linda Gilpin.

— Cine-i Linda Gilpin?

— Fata care l-a sărutat după ce-a căzut pe scară. Eu o să fiu cavalerul de onoare al lui Johnny.

— Cine...

— Da, văd că te zăpăcesc, Clarence. Johnny este finul meu. Totu-i limpede acum?

— Splendid, splendid. Finul tău, Johnny, se însoară cu Linda Gilpin.

— Ai zis-o în două vorbe. Iar eu trebuie să fiu acolo cînd se întrunește plutonul de execuție. Mai mult, Trout și Vanessa Polk insistă să iau cina cu ei înainte să plece în luna de miere.

— Cine-i Trout?

— Tipul care s-a însurat cu Vanessa Polk.

— Cine-i Vanessa Polk?

— Fata care s-a măritat cu Trout. S-au căsătorit unul cu altul și pleacă la Nassau în luna de miere.

— Acolo e cascada aia, nu-i așa? Oamenii o traversează în butoaie, presupun că nu-i un lucru pe care multe cupluri de tineri și-ar dori să-l

facă. Dar fără îndoială că domnul și doamna Trout or să găsească un alt mod de a-și petrece timpul. Vanessa Polk, zici? A fost pe-aici?

— Într-adevăr. Și Trout la fel.

— Mi se părea mie că știu de undeva numele astea. Simpatică fată. Cu opinii foarte sănătoase despre porci. Sper că o să fie foarte fericită.

— Sînt convins că o să fie.

— Și sper ca finul tău să fie foarte fericit.

— Nu-ți face griji din pricina asta. Își iubește păpușica.

— Parcă ai spus că o cheamă Linda.

— Păpușică e termenul generic. Apropo, Connie ți-a făcut confidențe cînd a fost aici?

— Nu prea.

— Atunci probabil că nu știi cîte piedici serioase au trebuit înfruntate înainte ca fuziunea dintre Johnny și Linda să se realizeze. O perioadă măricică de timp a fost foarte precară. Au apărut multe obstacole. A fost nevoie să depășim multe puncte critice delicate. Doar la sfîrșit de tot li s-a dat undă verde. Însă acum totul s-a terminat. Mă face să mă simt de parcă am asistat la finalul unei piese de teatru, una dintre poveștile alea fascinante și rafinate, pe care francezii le născocesc atît de bine. Știi la ce chestii mă refer – ușor sentimentale, zîmbetul care vine după lacrimi. Îmi iau cina. Furtuna s-a sfîrșit, am sufletul plin de soare. Beau un pahar cu vin și meditez la ce s-a întîmplat. Iar acum mai e nevoie de ceva înainte de a trage cortina. Se cuvine un toast. Hai să bem în cinstea Clubului Pelicanilor, sub a cărui blîndă îndrumare am învățat să-mi păstrez sîngele rece, să mă țin tare și întotdeauna să fiu puțintel mai ager în gîndire decît ceilalți. Pentru Clubul Pelicanilor, spuse Gally, ridicîndu-și paharul.

— Pentru Clubul Pelicanilor, zise lordul Emsworth, ridicîndu-l pe al său. Ce-i Clubul Pelicanilor, Galahad?

— Dumnezeu să te binecuvînteze, Clarence, zise Gally. Mai ia puțină budincă cu dulceață.

ÎN COLECȚIA „BIBLIOTECA POLIROM“

au apărut:

- Nikos Kazantzakis – *Zorba Grecul*
F.M. Dostoievski – *Idiotul*
Gustave Flaubert – *Doamna Bovary*
Boris Pasternak – *Doctor Jivago*
*** – *Dulcea mea Doamnă/Eminul meu iubit.*
 Corespondență inedită Mihai Eminescu –
 Veronica Micle
Oscar Wilde – *Portretul lui Dorian Gray*
D.H. Lawrence – *Amantul doamnei Chatterley*
F. Scott Fitzgerald – *Blîndețea nopții*
Mihail Bulgakov – *Cupa vieții*
Salman Rushdie – *Rușinea*
Saul Bellow – *Ravelstein*
J.D. Salinger – *Nouă povestiri*
Ian McEwan – *Amsterdam*
Andreï Makine – *Crima Olgăi Arbelina*
Jonathan Coe – *Casa somnului*
J.D. Salinger – *De veghe în lanul de secară*
John Fowles – *Iubita locotenentului francez*
José Saramago – *Toate numele*
Peter Ackroyd – *Documentele lui Platon*
D.H. Lawrence – *Fii și îndrăgostiți*
F. Scott Fitzgerald – *Marele Gatsby*
Antonio Tabucchi – *Capul pierdut*
 al lui Damasceno Monteiro
Ernst Jünger – *Grădini și drumuri*
I.S. Turgheniev – *Prima iubire*
Mika Waltari – *Etruscul*
Bernhard Schlink – *Cititorul*
Max Frisch – *Homo faber*
Dino Buzzati – *Deșertul tătarilor*
Andreï Makine – *Testamentul francez*
Kazuo Ishiguro – *Rămășițele zilei*

Saul Bellow – *Trăiește-ți clipa*
John Fowles – *Colecționarul*
A.P. Cehov – *Logodnica și alte povestiri*
Colm Tóibín – *Povestea nopții*
Julian Barnes – *Anglia, Anglia*
Ismail Kadare – *Generalul armatei moarte*
José Saramago – *Pluta de piatră*
William Trevor – *Citindu-l pe Turgheniev*
Erico Verissimo – *Incident la Antares*
Aglaja Veteranyi – *De ce fierbe copilul în mămăligă*
Max Frisch – *Eu nu sunt Stiller*
Amélie Nothomb – *Igiena asasinului*
George Orwell – *Ferma Animalelor*
Michael Ondaatje – *Obsesia lui Anil*
J.D. Salinger – *Dulgheri, înălțați grinda acoperișului
și Seymour: o prezentare*
Luis Sepúlveda – *Bătrînul care citea romane de dragoste*
Dino Buzzati – *O dragoste*
D.H. Lawrence – *Fata pierdută*
Umberto Eco – *Numele trandafirului*
J.D. Salinger – *Franny și Zooey*
Muriel Spark – *Lorzi și complici*
Daniel Pennac – *La căpcăunii veseli*
Daniil Harms – *Mi se spune capucin*
Boris Pasternak – *Sub înaltă protecție*
Salman Rushdie – *Ultimul suspin al Maurului*
Günter Grass – *În mers de rac*
George Orwell – *O mie nouă sute optzeci și patru*
Amélie Nothomb – *Uimire și cutremur*
Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria. Justine*
Iris Murdoch – *Clopotul*
Italo Calvino – *Castelul destinelor încrucișate*
John Fowles – *Magicianul*
Ian McEwan – *Grădina de ciment*
Dai Sijie – *Balzac și Micuța Croitoreasă chineză*
Russell Banks – *Dulcea lume de după*
Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria.
Balthazar*
Saul Bellow – *Darul lui Humboldt*
Vladimir Nabokov – *Lolita*
Aldous Huxley – *Minunata lume nouă. Reîntoarcere
în minunata lume nouă*

Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
I.S. Turgheniev – *În ajun. Fum*
Paul Auster – *Tombuctu*
F.M. Dostoievski – *Demonii*
Malcolm Lowry – *Sub vulcan*
Charles Bukowski – *Femei*
Max Frisch – *Numele meu fie Gantenbein*
Mihail Bulgakov – *Inimă de câine*
Antonio Tabucchi – *Se face tot mai târziu*
Mika Waltari – *Egipteanul*
Iris Murdoch – *Marea, marea*
Henry James – *Daisy Miller*
Alessandro Baricco – *Ocean Mare*
Arthur Rimbaud – *Opere*
Dino Buzzati – *Bàrnabo, omul munților. Secretul
Pădurii Bătrîne*
George Orwell – *Zile birmaneze*
Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria.
Mountolive*
William Faulkner – *Zgomotul și furia*
P.G. Wodehouse – *Greșeala lordului Emsworth*
Henry de Montherlant – *Un asasin îmi e stăpîn*
Michael Cunningham – *Orele*
Juan Marsé – *Vraja Shanghaiului*
Ismail Kadare – *Florile înghețate din martie*
José Saramago – *Evanghelia după Iisus Hristos*
Lev Tolstoi – *Anna Karenina* (2 vol.)
Marguerite Yourcenar – *Ca o apă care curge*
Tracy Chevalier – *Fata cu cercei de perla*
Aldous Huxley – *Punct contrapunct*
Leonard Cohen – *Joaca preferată*
Oscar Wilde – *De Profundis*
Villiers de l'Isle-Adam – *Povestiri crude și insolite*
Arturo Pérez-Reverte – *Tabloul flamand*
Agneta Pleijel – *Lord Nevermore*
Vladimir Nabokov – *Glorie*
Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria. Clea*
Tracy Chevalier – *Îngeri căzători*
Anna Gavalda – *O iubeam*
J.-K. Huysmans – *Liturghia neagră*
Alessandro Baricco – *Mătase*
E.A. Poe – *Masca Morții Roșii și alte povestiri*

Leonard Cohen – *Frumoșii învinși*
Andrei Platonov – *Moscova cea fericită și alte nuvele*
V.S. Naipaul – *Măscăricii*
Bernhard Schlink – *Evadări din iubire*
John Fowles – *Turnul de abanos*
Jack Kerouac – *Pe drum*
Graham Greene – *Americanul liniștit*
Salman Rushdie – *Harun și Marea de Povești*
Mihail Bulgakov – *Garda albă*
Kurt Vonnegut – *Fii binecuvîntat, domnule Rosewater*
Julio Cortázar – *Toate focurile, focul*
Kurt Vonnegut – *Abatorul cinci*
Luis Sepúlveda – *Nume de toreador*
Graham Greene – *Comedianții*
William Faulkner – *Pogoară-te, Moise*
Michel Tournier – *Gaspar, Melhior & Baltazar*
William Burroughs – *Pederast*
Mika Waltari – *Amanții din Bizanț*
Nadejda Mandelștam – *Fără speranță*
Salman Rushdie – *Pămîntul de sub tălpile ei*
José Saramago – *Anul morții lui Ricardo Reis*
Vladimir Nabokov – *Invitație la eșafod*
Juan Marsé – *Cozi de șopîrlă*
Aglaja Veteranyi – *Raftul cu ultimele suflări*
Graham Greene – *La drum cu mătușă-mea*
Ian McEwan – *Ispășire*
Alain Robbe-Grillet – *Reluarea*
Katarina Frostenson – *Ioni*
P.G. Wodehouse – *Fulger în plină vară*
John Fowles – *Mantisa*
D.H. Lawrence – *Șarpele cu pene*
John Cheever – *Falconer*
Kurt Vonnegut – *Galápagos*
Michel Tournier – *Picătura de aur*
Daniel Pennac – *Zîna carabină*
Dino Buzzati – *Marele portret*
Ismail Kadare – *Piramida*
Michel Houellebecq – *Platforma*
Haruki Murakami – *În căutarea oii fantastice*
Iris Murdoch – *Fiul cuvintelor*
Kazuo Ishiguro – *Pe cînd eram orfani*
Tomas Tranströmer – *Pagini din cartea nopții*

Charles Bukowski – *De duzină*
F.M. Dostoievski – *Jucătorul și alte microromane*
Alice Sebold – *Minunatele oase*
Philip Roth – *Pata umană*
Helen Fielding – *Bridget Jones : La limita rațiunii*
Sylvia Plath – *Clopotul de sticlă*
Primo Levi – *Mai este oare acesta un om ?*
Graham Greene – *Sfârșitul unei iubiri*
Andreï Makine – *Pământul și cerul lui Jacques Dorme*
Julio Cortázar – *Manuscris găsit într-un buzunar și
alte povestiri*
Martin Amis – *Născuți morți*
José Saramago – *Istoria asediului Lisabonei*
P.G. Wodehouse – *Nori grei deasupra Castelului
Blandings*
Laurence Sterne – *Viața și opiniunile lui Tristram
Shandy, Gentleman*
Charles Bukowski – *Factotum*
Jonathan Coe – *Clubul putregaiurilor*
Charles Frazier – *Cold Mountain*
Tim O'Brien – *Vrăjitorul*
Arturo Pérez-Reverte – *Regina Sudului*
Haruki Murakami – *Dans dans dans*
Daniel Pennac – *Micuța vânzătoare de proză*
Daniel Defoe – *Jurnal din Anul Ciumei*
Philip Roth – *M-am măritat cu un comunist*
Georges Bataille – *Madame Edwarda. Mortul. Istoria
ochiului*
Nathaniel Hawthorne – *Casa cu șapte frontoane*
Elias Canetti – *Orbirea*
Christian Haller – *Muzica înghițită*
Kurt Vonnegut – *Leagănul pisicii*
Arto Paasilinna – *Morarul care urla la lună*
Alfredo Bryce Echenique – *Grădina iubitei mele*
Torgny Lindgren – *Caltaboșul*
Graham Greene – *Puterea și gloria*
Italo Calvino – *Palomar*
John Fowles – *Daniel Martin*
Luis Sepúlveda – *Jurnalul unui killer sentimental.
Yacaré*
Kobo Abe – *Femeia nisipurilor*
Saul Bellow – *Herzog*

Paul Auster – *Cartea iluziilor*
Peter Beagle – *Ultima licornă*
Nick Hornby – *Febra stadioanelor*
Arturo Pérez-Reverte – *Clubul Dumas*
Charles Bukowski – *Poșta*
Eiji Yoshikawa – *Musashi* (2 vol.)
Amélie Nothomb – *Metafizica tuburilor*
John Steinbeck – *Iarna vrajbei noastre*
Tracy Chevalier – *Albastru pur*
Richard Brautigan – *La pescuit de păstrăvi în America*
Ernst Jünger – *Pagini din Kirchhorst. Coliba din vie*
Erri De Luca – *Tu – al meu*
Michael Ondaatje – *În pielea unui leu*
P.G. Wodehouse – *S-a făcut, Jeeves!*
Ian McEwan – *Inocentul*
Chuck Palahniuk – *Fight Club*
Michel Tournier – *Fecioara și căpcăunul*
Primo Levi – *Armistițiul*
Shusaku Endo – *Un idiot minunat*
Luis Sepúlveda – *Hot Line*
Gaétan Soucy – *Fetița care iubea prea mult chibriturile*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Richard Brautigan – *În zahăr de pepene*
Alessandro Baricco – *Fără sînge*
Graham Greene – *Consulul onorific*
Daniel Pennac – *Fructele pasiunii*
Amos Oz – *Să cunoști o femeie*
Ismail Kadare – *Aprilie spulberat*
Amélie Nothomb – *Mercur*
Arturo Pérez-Reverte – *Maestrul de scrimă*
Ha Jin – *În așteptare*
Mary Shelley – *Frankenstein*
Margaret Mazzantini – *Nu te mișca*
Bruno Schulz – *Manechinele*
Vladimir Nabokov – *Ada sau ardoarea*
Daniel Mason – *Acordorul de pian*
P.G. Wodehouse – *Codul de onoare al Wooster-ilor*
Dai Sijie – *Complexul lui Di*
William Faulkner – *Absalom, Absalom!*
Vladimir Makanin – *Underground sau Un erou
al timpului nostru*
Italo Calvino – *Iubiri dificile*

Sophie Kinsella – *Mă dau în vînt după cumpărături*
Umberto Eco – *Misterioasa flacără a reginei Loana*
Elfriede Jelinek – *Pianista*
Raymond Carver – *Taci, te rog!*
Max Frisch – *Montauk*
Chuck Palahniuk – *Sufocare*
Jonathan Franzen – *Corecții*
Ian McEwan – *Mîngîieri străine*
Kurt Vonnegut – *Mama Noapte*
Norman Mailer – *Cei goi și cei morți*
Peter Beagle – *Un loc plăcut și numai al lor*
Amélie Nothomb – *Antichrista*
Mihail Bulgakov – *Scene moscovite*
Nick Hornby – *High Fidelity*
Tracy Chevalier – *Doamna și licornul*
Ryū Murakami – *Albastru nemărginit, aproape transparent*
John Steinbeck – *La răsărit de Eden*
Dino Buzzati – *Cele mai frumoase povestiri*
José Saramago – *Eseu despre orbire*
Flannery O'Connor – *Sfetnicul din sînge*
J.L. Borges – *Poezii*
Andreï Makine – *Femeia care aștepta*
Graham Greene – *Expresul de Stambul*
D.H. Lawrence – *Curcubeul*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Amy Tan – *Clubul Norocoaselor*
Kazuo Ishiguro – *Un artist al lumii trecătoare*
Ken Kesey – *Zbor deasupra unui cuib de cuci*
Martin Amis – *Săgeata timpului*
Günter Grass – *Toba de tinichea*
Nadejda Mandelștam – *Speranță abandonată*
Andrei Codrescu – *Casanova în Boemia*
Jorge Luis Borges & Adolfo Bioy Casares – *Cărți scrise în doi*
F. Scott Fitzgerald – *Dincoace de Paradis*
Daniel Pennac – *Dictatorul și hamacul*
Tom Sharpe – *Marea aspirație*
Bernhard Schlink – *Crima lui Selb*
William Faulkner – *Lumină de august*
Amélie Nothomb – *Dicționar Robert de nume proprii*
Saul Bellow – *Iarna decanului*

Ian McEwan – *Copilul furat*
Helen Fielding – *Olivia Joules și imaginația hiperactivă*
Tomas Tranströmer – *Taina cea mare*
Jeffrey Eugenides – *Middlesex*
William S. Burroughs – *Junky*
Arturo Pérez-Reverte – *Conspirația din Sevilla*
P.G. Wodehouse – *Sezonul de împerechere*
Amos Oz – *Soțul meu, Michael*
Michel Houellebecq – *Extinderea domeniului luptei*
Salman Rushdie – *Orient, Occident*
Philip Roth – *Complexul lui Portnoy*
John Fowles – *Omida*
Javier Marías – *Chipul tău, mâine. 1. Febră și lance*
Mihail Bulgakov – *Însemnările unui tânăr medic*
Graham Greene – *Factorul uman*
Michael Cunningham – *O casă la capătul lumii*
Henry de Montherlant – *Micuța infantă de Castilia*
Carlos Ruiz Zafón – *Umbra vântului*
Raymond Carver – *Despre ce vorbim când vorbim despre iubire*
E.A. Poe – *Misterul lui Marie Rogêt și alte povestiri*
W. Somerset Maugham – *Luna și doi bani jumate*
Ismail Kadare – *Fiica lui Agamemnon. Succesorul*
Claudio Gatti – *Prevestirea*
Kurt Vonnegut – *Hocus Pocus*
Bret Easton Ellis – *American Psycho*
Alberto Vázquez-Figueroa – *Tuareg*
Mika Waltari – *Mikael Karvajalka*
Salman Rushdie – *Copiii din miez de noapte*
John Kennedy Toole – *Conjurația imbecililor*
Amy Tan – *Fiica tămăduitorului de oase*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Norman Mailer – *Un vis american*
Ryū Murakami – *Copii de aruncat*
Julio Cortázar – *Șotron*
Donna Tartt – *Istoria secretă*
Tom Sharpe – *Wilt*
P.G. Wodehouse – *Un Pelican la Castelul Blandings*

în pregătire:

Hari Kunzru – *Virusul*

Umberto Eco – *Pendulul lui Foucault*

Amélie Nothomb – *Sabotaj din iubire*

Dino Buzzati – *Monstrul Colombré și alte cincizeci de
povestiri*

Anna Gavalda – *Împreună*

Elfriede Jelinek – *Exclușii*

ÎN SERIA DE AUTOR „DAVID LODGE“

au apărut:

Schimb de dame

Ce mică-i lumea!

Meserie!

Terapia

Muzeul Britanic s-a dărîmat!

Vești din Paradis

Gînduri ascunse

Răcane, nu ți-e bine!

Cît să-ntindem coarda?

Afară din adăpost

în pregătire :

Autorul la rampă!

ÎN SERIA DE AUTOR „AMIN MAALOUF“

au apărut :

Periplul lui Baldassare

Stînca lui Tanios

Primul secol după Béatrice

Grădinile luminii

în pregătire :

Leon Africanul

ÎN SERIA DE AUTOR „HARUKI MURAKAMI“

au apărut:

La sud de graniță, la vest de soare

Cronica păsării-arc

Pădurea norvegiană

Iubita mea, Sputnik

În căutarea oii fantastice

La capătul lumii și în țara aspră a minunilor

Elefantul a dispărut

în pregătire :

Kafka pe malul mării

www.polirom.ro

Redactor : Ioana Filat

Coperta : Angela Rotaru-Serbenco

Tehnoredactor : Alexandru Popovici

Bun de tipar : octombrie 2005. Apărut : 2005

Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266

700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;

(0232)21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,

O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174

Tel. : (021) 313.89.78; E-mail : office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. Polirom ABB S.A.

str. Bucium nr. 34, 700265

Tel. : (0232) 230323; Fax: (0232) 230485

Valoarea timbrului literar este de 2% din prețul de vânzare

și se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea

Scriitorilor din România, cont nr. 2511.1-171.1/ROL.

CLASICII MODERNITĂȚII

**Tihna aiuritului lord Emsworth e încă o
dată tulburată de oaspeți nedoriți.
Iar cînd mai dispare și un tablou, totul o
ia razna la Castelul Blandings!**

„P.G. Wodehouse este cel mai mare scriitor
comic din toate timpurile.“

Douglas Adams

„O lume idilică unde se pun în scenă comedii
sublime. Nu există loc mai bun dacă vrei să
evadezi!“

Sunday Times

„Castelul Blandings colcăie de hoți și de impos-
tori! **Un Pelican la Castelul Blandings** vă va
fermea pur și simplu!“

Library Journal

EDITURA POLIROM

ISBN 973-46-0114-8

9 789734 601141

www.polirom.ro